

EL MONSTRE DE L'ARMARI

ERMENGOL EL TERRISSER

Tutora: Xxxxx Xxxxx Xxxx

2n BATXILLERAT

INS XXXXXX XXXXXXXXXX

Xxxxxx, 25 d'octubre de 2016

ABSTRACT

Music is immensely related with emotions. When a song is listened, our brain processes those sounds in detail to make an analysis and to enjoy at the same time. Our brain makes this neuronal process on a parallel way with the melody and lyrics. Then, our body gets excited. All the feelings are different because we are all different. There are a lot of studies related with the relationships between music, brain and emotions.

This investigation expects to analyze what happens when we listen a song for the first time and confirm that we feel the emotions of the melody first before we feel the lyrics emotion.

To do this study, some people help me. They have to listen some songs and read some lyrics. Then, they have to express or show the emotions they feel. There are two songs that express different emotions between them. I also make a survey to the composer of 'El monstre de l'armari', which is the starting point of my project.

SÍNTESI

La música està íntimament relacionada amb les emocions. En sentir una cançó, el nostre cervell processa amb detall aquells sons per a poder-ne fer una anàlisi i alhora gaudir-ne. El cervell realitza aquest processament neuronal de forma paral·lela a la melodia i a la lírica. A continuació el nostre cos s'emociona. Són diverses les emocions que es produeixen, així com diferents segons les persones. Són molts els estudis que s'han fet sobre les relacions que s'estableixen entre música, cervell i emocions. Aquesta investigació pretén analitzar què succeeix quan escoltem una cançó per primera vegada i confirmar que percebem primer les emocions de la melodia que les emocions que transmet la lírica. Per a fer aquest estudi s'ha demanat a un grup de persones que escoltin unes cançons, llegeixin uns fragments de líriques, i n'expressin les emocions que senten. Entre aquestes audicions n'hi ha dues on la lírica i la música transmeten emocions diferents. També s'ha recollit en una entrevista l'opinió de l'intendent i compositor de la cançó "El monstre de l'armari", que és el punt de partida d'aquesta recerca.

ÍNDEX

INTRODUCCIÓ	4
PART I: MARC TEÒRIC	6
1. LES EMOCIONS I LA INTEL·LIGÈNCIA EMOCIONAL	6
1.1. Teories de l'emoció.....	6
1.2. Teoria de les intel·ligències múltiples	13
1.2.1. Antecedents	13
1.2.2. La Teoria de les Intel·ligències Múltiples de Howard Gardner	13
1.3. Intel·ligència emocional	17
1.3.1. La intel·ligència emocional segons Daniel Goleman	17
1.3.2. La intel·ligència emocional segons altres autors:	19
1.4. El cervell emocional.....	19
1.4.1. Cervell rèptil	20
1.4.2. Cervell emocional.....	20
1.4.3. El neocòrtex	21
1.5. Les emocions.....	22
1.5.1. Concepte d'emoció	22
1.5.2. Components d'una emoció	23
1.5.3. Funcions de les emocions	24
1.5.4. Emoció versus sentiment.....	25
1.5.5. Classificació de les emocions.....	25
2. LA MÚSICA A CATALUNYA (finals del segle XX i segle XXI)	28
2.1. El folk a Catalunya.....	28
2.2. El rock català	29
3. GRUPS DE REFERÈNCIA DE LA INVESTIGACIÓ	33
3.1. Obeses.....	33
3.1.1. Proposta musical.....	33
3.1.2. Components del grup.....	34
3.1.3. Trajectòria	36
3.1.4. Discografia i incursions en altres espais creatius	39
3.1.5. Premis	40
3.1.6. Xarxes socials	40
3.2. Queen	42
3.3. Tool	44

4. ESTRUCTURA I CONCEPTES MUSICALS	45
4.1. Qualitats del so	45
4.2. Elements del llenguatge musical.....	46
5. MÚSICA I CERVELL	50
5.1. Bases psicofisiològiques	50
5.2. Bases psicobiològiques	51
6. MÚSICA I EMOCIONS	52
7. LES EMOCIONS INDUÏDES PER LA MÚSICA	55
8. PROCESSAMENT NEURONAL DE LA MELODIA I LA LÍRICA	58
PART II: INVESTIGACIÓ	60
9. "EL MONSTRE DE L'ARMARI".....	60
9.1. Àudio i vídeo "El monstre de l'armari" d'Obeses.....	60
9.2. Lírica	61
9.3. Melodia.....	63
9.4. Anàlisi de la cançó.....	64
10. CANÇONS AMB EMOCIONS DIFERENCIADES ENTRE LÍRICA I MELODIA	66
11. PLANTEJAMENT DE LA HIPÒTESI I OBJECTIU DEL TREBALL.....	69
12. DESENVOLUPAMENT DE LA INVESTIGACIÓ I CONCLUSIONS.....	70
12.1. Proposta inicial	70
12.2. Proposta definitiva	70
12.3. Descripció del qüestionari	71
12.4. Model de qüestionari	72
12.5. Grandària de la mostra	75
12.6. Metodologia	75
12.7. Anàlisi de les dades obtingudes.....	76
12.8. Comentari general	87
13. ENTREVISTA A ARNAU TORDERA I D' OBESES	88
14. CONCLUSIONS	102
15. Referències bibliogràfiques i webgràfiques	103
15.1. Referències bibliogràfiques	103
15.2. Referències webgràfiques	105
16. AGRAÏMENTS.....	107
ANNEXOS	108

INTRODUCCIÓ

El punt de partida del meu treball me'l va donar una cançó. Després de donar-hi molts tómb i de buscar diversos temes, aquella cançó em va fer decidir. Amb les aportacions d'idees de la meva mare, vaig acabar trobant el que seria el meu futur gran treball de recerca.

Sóc una gran amant de la música i un dels meus grups preferits és Obeses, del qual en sóc una fan incondicional. Aquest grup són els creadors de la magnífica obra d'art "El monstre de l'armari", la peça inspiradora del meu TDR. Em vaig adonar que la melodia de la tornada d'aquesta cançó em transmetia unes emocions d'alegria, felicitat i diversió, i en canvi, la seva lírica em produïa emocions d'intriga, por i neguits. Tot i aquest contrast (entès com a diferència, no com a contraposició), les emocions que jo vaig captar la primera vegada que la vaig escoltar, el 21 de maig del 2016 a l'Auditori de Barcelona, van ser emocions d'alegria i felicitat, les que desprenia la melodia. Aquest fet va ser el que em va portar a reflexionar i a plantejar la següent hipòtesi:

"Quan escoltem una cançó per primera vegada percebem primer les emocions que transmet la melodia que les emocions que transmet la lírica".

Aquest treball té com a objectiu principal fer una comprovació de la hipòtesi a partir de la recerca i la investigació. Pretén obtenir informació directa a partir de qüestionaris a diferents individus i de l'opinió personal del compositor i intèrpret de la peça. Els objectius secundaris que em vaig plantejar eren tres. El primer era realitzar una revisió bibliogràfica per oferir una aproximació a la temàtica. El segon pretenia fer un estudi de la relació entre la música (lírica i melodia) i les emocions. I en tercer lloc, i alhora molt important per a mi, l'objectiu era entrevistar al compositor i intèrpret del grup Obeses.

Aquest treball s'estructura en dos grans blocs: un de teòric i un de pràctic, on es recullen totes les idees, informacions, bases, tècniques i conclusions que n'he extret i que està lligada a la metodologia emprada.

El marc teòric recull la informació a partir d'una lectura exhaustiva de bibliografia relacionada amb les teories de l'emoció, de les intel·ligències múltiples, la intel·ligència emocional, el concepte d'emoció, la música a Catalunya, els grups de referència de la recerca i també de les relacions entre música, cervell i emocions.

La part pràctica la formen la cançó de referència, la preparació i realització d'una entrevista al cantant, compositor i guitarrista Arnau Tordera I, del grup musical Obeses, i la investigació de camp sobre la música (melodia i lírica) i les emocions, per a la qual he elaborat un qüestionari i he preparat i dirigit la recollida de dades a partir de l'audició d'una selecció de cançons. Finalment he procedit a l'anàlisi de les dades obtingudes, representades en gràfics i n'he extret conclusions. També he fet un recull d'altres cançons de diversos intèrprets on les emocions de la melodia són diferents a les de la lletra.

Un cop fets tots aquests previs al treball pròpiament dit, vull fer referència al títol del meu treball de recerca. "El monstre de l'armari" d'una banda explicita el punt de partida de la meva investigació i recerca, "com a incentiu del pensament i la reflexió acadèmica" (Arnau Tordera, 2016). I alhora vol homenatjar els components d'Obeses i a la seva música "com espai de gaudi i plaer" (Arnau Tordera, 2016). En el nom del meu treball he pretès combinar les meves intencions amb els pensaments d'aquest artista.

PART I: MARC TEÒRIC

1. LES EMOCIONS I LA INTEL·LIGÈNCIA EMOCIONAL

Les emocions que es deriven d'una audició musical són l'element clau que ens permetrà entendre la investigació proposada. Per aquest motiu, cal que definim al detall aquest concepte i com es desenvolupa dins la teoria de les emocions, la teoria de les intel·ligències múltiples i la seva relació amb el cervell emocional.

1.1. Teories de l'emoció

L'autor R. Bisquerra va fer un estudi de les diferents teories de les emocions al llarg de la història i que va recollir en el seu llibre *Educación emocional y bienestar (2000)*.

Segons Bisquerra les teories de l'emoció han proliferat enormement al llarg de la història, fet que ha obligat a una sistematització que permet distingir els grans enfocaments o tendències. Dins d'aquestes, les grans tradicions en l'estudi de l'emoció han estat:

- Tradició filosòfica
- Tradició literària
- Evolucionista, iniciada per Darwin, de la qual deriva la tradició biològica;
- Psicofisiològica, iniciada per William James;
- Neurològica, iniciada per Cannon;
- Psicodinàmica, iniciada per Freud;
- Conductisme;
- Teories de l'activació (*arousal*);
- Enfocaments cognitius.

La investigació científica sobre les emocions ha generat dos grans blocs de teories (perifèriques i centrals) entre les quals s'ha desenvolupat una forta polèmica.

Les **teories perifèriques** subratllen els processos fisiològics, per això s'anomenen psicofisiològiques. El concepte d' *arousal* o activació vegetativa és bàsic.

Les **teories centrals** destaquen processos mentals del SNC, per això s'anomenen teories neurològiques.

1. Tradició filosòfica

És necessari fer referència a la tradició filosòfica i literària abans d'entrar en les teories pròpiament dites.

La psicologia deriva de la filosofia, motiu pel qual es confonen fins començat el segle XIX. Des del punt de vista filosòfic l'estudi de les emocions ha interessat des de l'Antiguitat. Són moltes les teories que s'han desenvolupat al llarg dels segles.

Plató (428-347 aC) a la seva República distingeix entre raó, esperit i desitjos, i des d'aquest plantejament les emocions no tenen una clara definició, sinó que estan situades a un lloc intermedi.

Aristòtil (384-322 aC) concep les emocions com una condició que transforma la persona de tal manera que es pot veure afectada la raó.

Els estoics consideren que les emocions són les responsables de les misèries i frustracions humanes, perquè aquestes són el resultat dels judicis sobre el món i el lloc que la persona hi té.

Durant l'Edat Mitjana es considerava que la part racional de l'ànima estava en lluita per controlar la concupiscència (desitjos) La majoria de les teories medievals lligaven les emocions a les passions i als desitjos, considerant-les com quelcom a controlar.

Descartes (1596-1650) exclou la creença que les emocions residien al cor. Assenyala la glàndula pineal com a punt d'unió del cos i lament on les emocions són un tipus de passió.

Al segle XIX els estudiosos de l'emoció es desmarquen de la filosofia per aprofundir en aspectes més psicològics, fet que va contribuir al naixement de la psicologia com a ciència independent..

2. La tradició literària

Probablement sigui la literatura, en la seva diversitat de gèneres, on hi ha un major volum de pàgines dedicades a les emocions. L'amor en primer lloc, però també la ira, la por, l'angoixa, etc., han estat presents a la literatura des dels temps d'Esquilo, Sòfocles i Eurípides, passant per Shakespeare, Molière, Goethe i tota la tradició literària universal fins els nostres dies.

3. Charles Darwin : l'enfocament biològic

Charles Darwin (1809-1882) és conegut principalment com un dels fundadors de la biologia moderna, però també és un dels fundadors de la psicologia. Segons Darwin, les emocions a tots els animals, inclòs l'home, funcionen com a senyals que comuniquen intencions; tendeixen a ser reaccions apropiades a l'emergència davant certs esdeveniments de l'entorn. Ell analitza emocions com vergonya, modèstia, afecció, ira, tristesa, frustració, plaer, pena, por, resignació, menyspreu i ansietat.

4. William James : La tradició psicofisiològica

L'emoció com a sensació corporal, és un estat subjectiu i personal. És la teoria psicològica més antiga.

William James va assenyalar que el sentit comú sembla indicar que la percepció d'una situació fa sorgir el sentiment de l'emoció i que es produeixen tot un seguit de canvis corporals. Però segons James aquesta apreciació és incorrecta. La seva teoria de l'emoció proposa justament el contrari: són els canvis corporals els que segueixen immediatament a la percepció d'un esdeveniment.

L'emoció és la sensació d'aquests canvis corporals. La base va ser la introspecció. No és possible pensar en l'emoció sense que hi hagi sensacions concomitants. James assenyalava que per a cada emoció existia un patró específic de resposta visceral.

5. La teoria talàmica de Cannon-Bard: la tradició neurològica

Cannon-Bard va criticar durament la teoria de James. Les sensacions corporals són massa lentes i difuses per poder explicar els canvis ràpids i profunds produïts per l'experiència emocional.

Segons la teoria talàmica, els estímuls arriben a l'escorça cerebral a través dels sistemes subcorticals. El tàlem informa l'escorça cerebral i tenen lloc tant l'experiència emocional com els canvis corporals perifèrics. És una teoria neurofisiològica subcortical, especialment talàmica.

Quan una situació estimular excita els receptors, aquests envien els seus missatges a l'escorça cerebral que estimula al tàlem. Aquest reacciona produint les diferents emocions.

Els canvis produïts en les vísceres no poden ser els responsables de les emocions. La funció d'aquests és simplement actuar com a factors homeostàtics.

Teoria de James-Lange

Percepció → Reacció Motora → Reacció Visceral → Emoció

Teoria de Cannon-Bard

Percepció → Reacció talàmica → Sensació emocional, Canvis corporals

6. Freud i la psicoanàlisi

Sigmund Freud (1856-1939) no va proposar una teoria explícita de les emocions, però es va ocupar d'elles per la influència que tenen en les perturbacions psíquiques de les persones. En concret, les seves idees sobre les emocions es basen sobre la teoria dels impulsos i en ella es troben els fonaments per la interpretació psicoanalítica dels dos afectes majors: l'ansietat i la depressió.

Amb Freud envaeixen el panorama terminològic conceptes com inconscient, súper-jo, censura, resistència, objecte sexual, sexualitat infantil, *eros i tanatos*, interpretació dels somnis, actes fallits, etc. Al fons de tot això es troben les emocions.

7. Teories Conductistes

Durant la primera meitat del segle XX, època de predomini conductista, van intentar estendre els fonaments del conductisme a l'estudi de tots els temes psicològics, inclòs l'estudi de l'emoció.

Watson, el pare del conductisme va definir l'emoció com: "*Un patró-reacció hereditari que implica canvis importants en els mecanismes corporals com un tot, però especialment en els sistemes glandular i visceral*". Entenia l'emoció com a patrons de conducta relativament fixos i no apresos. Les manifestacions externes d'aquests patrons de conducta hereditaris podien trencar-se. Les seves manifestacions internes romanien. Les emocions tenen un efecte disruptiu produint un cert caos en la conducta.

Watson parla de *tres factors*: la por, la ràbia i l'amor.

Millenson entenia les emocions com reforçadors positius o negatius. La presentació o remoció de menjar, aigua o companyia, juntament amb el fet que la conducta animal no tingui cap efecte en l'ambient, pot produir reaccions emocionals intenses. Millenson pren aquests tres factors de Watson a més del paradigma de la resposta emocional condicionada i defineix *tres emocions bàsiques*: l'enuig, l'ansietat i l'alegria.

8. Teories de l'activació (arousal): multidimensional

Pretenien cridar l'atenció cap a factors d'activació fisiològica. Coincideixen a treure importància als aspectes subjectius dels sentiments emocionals com a elements fonamentals de l'emoció.

Leeper va identificar emoció amb motivació. L'emoció serveix per activar, mantenir i dirigir l'activitat. L'única comesa de l'activitat muscular i visceral és ajudar a mantenir l'activitat iniciada. Les emocions serveixen per a la supervivència dels éssers vius.

Lindsley va proporcionar una teoria de l'emoció basada en el concepte d'activació. L'activació és un continu, amb diferents graus d'activitat, que pot mesurar-se a nivell de les respostes viscerals somàtiques o mitjançant el registre electroencefalogràfic. Una activació una mica més gran correspon a les reaccions de l'orientació de l'atenció. L'excitació emocional forta, se situaria a l'altre extrem del continu.

9. Teories Cognitives de l'Emoció

Les teories cognitives coincideixen totes elles en la importància que atribueixen a la interpretació que les persones fan de la situació emocional.

Per Stanley Schacter l'emoció és activació fisiològica. Per George Mandler, l'experiència emocional és una experiència conscient.

➤ *La teoria bifactorial de Schachter i Singer*

L'emoció es produeix per la conjunció de l'activació corporal i de la interpretació cognitiva que la persona fa d'aquesta activació corporal. La manca d'un d'aquests dos factors fa que l'emoció sigui incompleta.

La teoria de Schachter suggereix l'existència d'una seqüència d'esdeveniments en l'experiència emocional:

1. Es produeix una activació corporal. Hi ha d'haver un estat d'arousal o activació fisiològica perquè es produeixi una emoció.
2. La persona percep aquesta activació.
3. La persona busca la manera d'explicar l'activació.
4. Quan s'identifica la causa en l'ambient, se li posa nom a l'emoció, i això determina l'emoció que experimenta la persona.

➤ *L'emoció com a Interacció cognició activació de Mandler*

Ha dedicat gran atenció al paper que exerceix la consciència en l'experiència emocional. Els tres aspectes bàsics de l'atenció, per Mandler, són:

- el arousal o activació
- la interpretació cognitiva
- la consciència

Les emocions poden inhibir la utilització de tot l'aparell cognitiu. Els efectes dels estats emocionals no són sempre negatius.

➤ *Teories de l'Evolució*

Defensa de la generalitat de la conducta emocional en totes les espècies animals, des dels animals inferiors a l'ésser humà. Defensa del valor adaptatiu de les mateixes.

➤ *Teoria del feedback facial d' Izard*

Creu que els afectes són, sobretot, respostes facials. Estan dirigides a nivell subcortical i es troben determinades genèricament. S'aprèn que aspectes de l'ambient li produeixen por, o li posen alegre.

Hi emocions primàries a partir de les quals deriven les altres. Les emocions primàries són: alegria, sorpresa, angoixa, enuig, disgust, menyspreu, vergonya i por.

➤ *Emoció com a adaptació de Plutchick*

Plutchick considera l'emoció com un constructe hipotètic. Les propietats d'aquests constructes han de ser inferides a partir de diferents classes d'evidències. Cal descriure les emocions segons diferents llenguatges. Conceptes bàsics de la seva teoria:

- Les emocions varien en intensitat.
- Varien en el grau de semblança.
- Les emocions són polars.
- Poden ser primàries o secundàries.
- Les emocions cal considerar-les en el marc de l'evolució perquè poden aplicar des dels animals inferiors fins a l'home.
- Les cognicions (l'avaluació de l'ambient) estan al servei de les emocions, ja que la cognició es produeix per predir el futur.

➤ *La Teoria de la Primacia Afectiva de Zajonc*

Dues de les qüestions més debatudes en la psicologia actual de l'emoció són si pot existir emoció sense consciència i com interacciona l'emoció amb la resta dels processos cognitius.

Zajonc afirmava que l'emoció precedeix a la cognició, pot existir abans que ella i sense ella. Segons ell, l'efecte de la mera exposició és el resultat d'un fenomen afectiu que es produeix en un moment primerenc del processament de la informació, sense necessitat que intervinguin els processos cognitius.

➤ *La Teoria de LeDoux*

LeDoux ha mostrat que les emocions s'originen en el cervell a un nivell més profund que els sentiments conscients.

La seva proposta es fonamenta en idees com aquestes:

- Certes lesions cerebrals produeixen incapacitat per valorar la importància emocional dels estímuls, encara que home i animals són capaços de percebre aquests estímuls. El cervell processa d'una banda la percepció de l'objecte i de l'altra l'avaluació del seu significat.
- El cervell pot començar a avaluar el significat emocional d'un estímulo abans de determinar aquest estímulo.
- Els mecanismes cerebrals que registren, emmagatzemen i recuperen els records de la significació emocional dels estímuls són diferents dels encarregats de processar els records cognitius d'aquests estímuls.
- Els mecanismes de les avaluacions emocionals estan connectats directament amb els que controlen les respostes emocionals. Quan aquells mecanismes realitzen una avaluació, les respostes emocionals es produeixen de forma automàtica.
- Finalment, l'estreta relació existent entre els mecanismes d'avaluació i els que controlen la resposta fa que quan els primers detecten un succés significatiu, es programin i executin una sèrie de respostes apropiades.

1.2. Teoria de les intel·ligències múltiples

1.2.1. Antecedents

Històricament s'han mantingut dues postures antagòniques vers la intel·ligència. Es pot entendre com una aptitud amb una estructura i organització unitària, o bé, multifactorial.

La visió unitària parteix de la base que s'estructura de forma jeràrquica i on les aptituds estan relacionades i són dependents d'una o diverses capacitats més àmplies, a les quals estan subordinades (Spearman, 1904).

En canvi, la concepció multifactorial considera que hi ha tantes intel·ligències com situacions o exigències ambientals pot trobar-se l'individu en el seu dia a dia, i que aquestes són independents entre si. Així, la intel·ligència s'organitza en un conjunt d'aptituds específiques que actuen en funció de les situacions a les que s'enfronta l'individu. Els primers referents són Thurstone (1938) i Guilford (1967).

Hi ha diversos autors que han formulat les seves teories al voltant de la intel·ligència. Sternberg (1986) sosté l'existència de tres tipus d'intel·ligències en el que ell mateix anomena "model triàrquic", aquestes són: la intel·ligència analítica, la intel·ligència creativa i la intel·ligència pràctica.

L'autor Carroll (1993), proposa una teoria integradora de la intel·ligència que permet conjugar l'existència de diferents capacitats cognitives amb la d'una intel·ligència general comuna a totes elles que s'organitzen jeràrquicament.

D'altra banda, Howard Gardner (1983) postula la seva Teoria de les Intel·ligències Múltiples, teoria que ha anat refent des de la seva formulació ara fa poc més de 30 anys.

1.2.2. La Teoria de les Intel·ligències Múltiples de Howard Gardner

Howard Gardner critica els models o les teories que postulen que existeix una única intel·ligència general i unitària. Creu que aquests models no poden copsar l'enorme complexitat d'aquesta aptitud ni de la mateixa ment humana. La seva visió és que els éssers humans disposem d'un repertori de capacitats cognitives independents i no una única capacitat global o unitària que es pugui aplicar a qualsevol àmbit o problema.

Gardner parteix de la ciència cognitiva. Que considera els individus organismes actius, ja que posseeixen ments capaces de tenir activitat autònoma i no només reactiva. La

ment disposa de representacions de la realitat variades, les quals es poden entendre com a mòduls. D'acord amb la seva teoria no tots els individus posseeixen totes les representacions mentals possibles de la mateixa manera, sinó que existeixen diferències en la forma d'aquestes representacions, en les seves quantitats i, sobretot, en la forma com es relacionen i s'utilitzen (Gardner, 1983).

Gardner (2001) defineix la intel·ligència com “una capacitat o potencial psicobiològic per processar informació que es pot activar en un marc cultural per a resoldre problemes o crear productes que tenen valor per a una cultura”. La intel·ligència es defineix com la capacitat cerebral que ens permet entendre les coses escollint la millor via, la capacitat de resoldre problemes o crear productes valorats en un o més contextos culturals. La formació d'idees, judicis i raonaments són actes essencials i indicatius d'intel·ligència. La intel·ligència no és quelcom tangible o concret; la cultura i les seves activitats són determinants pel desenvolupament de les capacitats, per tal que es mostri el potencial de l'individu.

La teoria de Gardner ha anat evolucionant des que l'any 1983 va proposar l'existència de set intel·ligències diferents, fins a l'actualitat que en defineix nou. Aquestes constitueixen les formes com els individus adquireixen, retenen i manipulen la informació del medi i demostren els seus pensaments als altres. La seva teoria s'ha anat definint a partir de l'estudi d'unes habilitats o destreses cognitives identificades en poblacions de subjectes particulars: individus amb talent, amb seqüeles de lesions cerebrals, observacions evolutives, etc.

Les intel·ligències que postula actualment Gardner (2001) són:

- **Intel·ligència lingüística.** Suposa una sensibilitat especial cap al llenguatge parlat i escrit, la capacitat per aprendre idiomes i d'utilitzar el llenguatge per aconseguir determinats objectius. Aquesta intel·ligència s'observa en poetes i escriptors, però també en oradors i locutors de mitjans de comunicació.
- **Intel·ligència lògica-matemàtica.** Suposa la capacitat d'analitzar problemes d'una manera lògica, de portar a terme operacions matemàtiques i de realitzar investigacions de manera científica. És la intel·ligència pròpia dels científics.
- **Intel·ligència musical.** Suposa la capacitat d'interpretar (cantar una cançó o tocar un instrument), compondre i apreciar la bellesa i l'estructura d'una composició musical. Té relació amb la lingüística, però tradicionalment a aquesta se l'ha etiquetat

d'intel·ligència i a la musical de talent. Naturalment s'observa més desenvolupada en compositors i músics en general.

□ **Intel·ligència cinestètica-corporal.** Suposa la capacitat d'utilitzar parts del propi cos o la seva totalitat per resoldre problemes o crear productes, per tant, el control corporal és essencial per obtenir un bon rendiment. Destaquen amb aquest tipus d'intel·ligència persones aparentment tant diferents entre elles com ballarins, actors, esportistes, cirurgians o mecànics.

□ **Intel·ligència espacial.** Suposa la capacitat de reconèixer i manipular pautes en espais grans i en espais reduïts. S'utilitza en la realització de desplaçaments per una ciutat o per un edifici, en comprendre un mapa, orientar-se, imaginar-se la disposició de quelcom en un espai determinat o en la predicció de la trajectòria d'un objecte mòbil. Aquesta intel·ligència es troba més desenvolupada en pilots, arquitectes o escultors.

□ **Intel·ligència interpersonal.** És la capacitat d'una persona per relacionar-se amb les altres, comprendre els seus motius, desitjos, emocions i comportaments. Suposa entendre i comprendre els estats d'ànim dels altres i les seves motivacions o estats psicològics. Cal matisar que és una capacitat cognitiva per comprendre els estats d'ànim dels altres, no la resposta emocional que provoca aquesta comprensió i que clàssicament denominem empatia. Es pot trobar molt desenvolupada en mestres, venedors o terapeutes.

□ **Intel·ligència intrapersonal.** Suposa la capacitat d'accedir als sentiments i a les emocions d'un mateix i utilitzar-les per guiar-se en la vida. Aquesta intel·ligència també contempla ser conscient de les pròpies capacitats o pors. Es refereix a la capacitat cognitiva de comprendre els estats d'ànim d'un mateix. És la intel·ligència que s'hauria de trobar en monjos o religiosos.

□ **Intel·ligència naturalista.** És la capacitat humana per reconèixer plantes, animals i altres elements de l'entorn natural. Aquesta capacitat té una fàcil justificació evolutiva i adaptativa, es pot dir que s'ha generalitzat en la nostra vida actual i gràcies a ella reconeixem una gran quantitat de models de cotxes, de tipus de vins o d'aliments. El mateix autor proposa com a grans exponents d'aquesta intel·ligència Charles Darwin o Jean-Jaques Cousteau.

□ **Intel·ligència existencial.** Suposa la capacitat humana per comprendre i plantejar-se problemes sobre qüestions més enllà de la racionalitat com ara la pròpia existència,

la vida o la mort, l'infinit, etc. L'exemple que es proposa d'aquesta intel·ligència és el Dalai Lama (Gardner, 2001).

□ **Intel·ligència pedagògica.** És la capacitat d'adaptar les explicacions i actuacions en funció de les persones que t'envolten i de les característiques d'aquestes; tot i això va deixar la porta oberta a futures investigacions ja que ni aquesta ni l'existencial les ha treballat suficientment com per afirmar-les igual que la resta. Va definir aquesta desena intel·ligència l'any 2013.

Gardner va seguir aprofundint en la seva teoria i es pot afirmar que no només critica als models unitaris de la intel·ligència, sinó també a la manera de mesurar-la mitjançant els tests de coeficient intel·lectual. Pensa que aquests tests només inclouen intel·ligència lingüística, lògica i alguns aspectes de la intel·ligència espacial, mentre que altres formes d'intel·ligència han quedat oblidades. Fins i tot fa una crítica a la manera de com es passen els tests, amb llapis i paper, la qual obvia molts tipus de rendiment intel·ligent.

Segons Gardner (2001) existeixen diferències individuals en el perfil de les intel·ligències. Tots naixem amb aquestes intel·ligències, però no hi ha dues persones que tinguin exactament les mateixes combinacions. Per tant, les intel·ligències que posseïm no són necessàriament dependents entre si, és més, poden operar aïlladament segons les exigències de les tasques. S'entén que l'autor proposa que cada persona posseeix en diferent quantitat o grau cadascuna de les intel·ligències, però la manera com les combina genera múltiples formes individualitzades del comportament anomenat intel·ligent.

1.3. Intel·ligència emocional

Els descobriments de la neurociència s'han pogut relacionar amb aportacions diverses que hi ha hagut en altres camps (filosofia, biologia, antropologia, física, literatura, psicologia, pedagogia ...), i s'ha pogut dur a terme una estructuració de les dimensions emocionals que permet que puguem fer, per primera vegada, una aplicació pràctica a la vida i a l'educació.

Segons aquesta nova formulació de la intel·ligència, tenir un quocient intel·lectual elevat no és garantia de maduresa, de felicitat ni de convivència. Una trajectòria acadèmica brillant no suposa necessàriament capacitat per relacionar-se, per estimar o per implicar-se positivament en la construcció de l'entorn.

La intel·ligència emocional té a veure amb la capacitat de conduir la pròpia vida i d'establir relacions positives amb els altres i amb la realitat. El simple fet de parlar d'intel·ligència emocional suposa admetre la plasticitat del cervell també en aquestes dimensions i reconèixer que la persona disposa de capacitats per educar les seves emocions, de forma paral·lela al que esdevé amb la resta d'intel·ligències assenyalades per Gardner.

1.3.1 La intel·ligència emocional segons Daniel Goleman

Per a Goleman (1998) la intel·ligència emocional és un nou concepte, d'àmplia significació, que inclou la habilitat per a motivar-se i persistir davant les frustracions, controlar impulsos i aplaçar gratificacions, regular els estats d'humor, evitar que les desgràcies obstaculitzin l'habilitat de pensar, desenvolupar empatia i esperança, etc.

La intel·ligència emocional és una *meta-habilitat*, que determina en quina mesura podem utilitzar correctament altres habilitats que posseïm, incloses la intel·ligència (QI). Per aquest autor la intel·ligència emocional consisteix en :

- 1- Conèixer les pròpies emocions: tenir consciència de les pròpies emocions i reconèixer un sentiment en el moment en que succeeix.
- 2- Manejar les emocions: es fonamenta en la presa de consciència de les pròpies emocions per a que s'expressin de forma apropiada.
- 3- Motivar-se a si mateix: encaminar les emocions i la motivació conseqüent, cap a l'assoliment dels objectius és essencial per a mantenir l'atenció, automotivar-se, manejar-se i realitzar activitats creatives.
- 4- Reconèixer les emocions dels altres: habilitat bàsica per a desenvolupar l'empatia.

5- Establir relacions: per desenvolupar les habilitats de la competència social.

Goleman distingeix dues dimensions en la intel·ligència emocional:

- Dimensió intrapersonal: << la capacitat de discernir i respondre apropiadament als estats d'ànim, temperaments, motivacions i desigs de les altres persones>>.

Fa referència a un mateix, al coneixement i al maneig de la pròpia vida. Ens permet conduir-la i orientar-la. Front al determinisme tradicional de les nostres emocions s'afirma la possibilitat de educar-les en benefici propi. Per aconseguir-ho es tracta de viure les pròpies emocions, de conèixer-les i saber a quina necessitat responen, de regular-les i aprofitar-les en lloc de reprimir-i, finalment, de integrar-lo en el conjunt de la pròpia persona, amb el que penso i amb el que faig. Es relaciona amb l'automotivació, l'acceptació de la responsabilitat dels nostres actes, i és la base de l'autoestima, que no té de significar creure el millor, sinó una valoració personal basada en la honestat i el convenciment que la persona és capaç de millorar la pròpia vida i d'afrontar una sèrie de reptes.

- Dimensió interpersonal: <<la capacitat d'establir contactes amb els sentiments propis, discernir-los i aprofitar aquest coneixement per orientar la nostra conducta>>.

Ens aporta el coneixement i la comprensió de les emocions, sentiments i expectatives dels altres i, a partir d'aquí, el reconeixement i el respecte de la seva singularitat, a través de la empatia o sentiment de l'altre, una de les capacitats fonamentals de la intel·ligència emocional. Comporta el reconeixement de l'altre com «un jo com jo », amb una història personal, capacitats i expectatives potser diferents de les meves però tan dignes com les meves. Es consideren també competències pròpies d'aquesta dimensió les orientades a l'establiment de la convivència (escolta, diàleg, assertivitat...) i les que faciliten la cooperació i el treball en comú (animació de grups, pren de decisions, resolució de conflictes, mediació ...). Totes elles constitueixen les denominades competències socioafectives o relacionals.

1.3.2 La intel·ligència emocional segons altres autors:

Salovey i Mayer (1997)	<p>La intel·ligència emocional és l'habilitat per a percebre les emocions, accedir i generar emocions per assistir al pensament, entendre i conèixer emocions i regular-les reflexivament per promoure el creixement emocional i intel·lectual.</p> <p>S'estructura com un model de quatre branques interrelacionades:</p> <ol style="list-style-type: none">1) Percepció emocional2) Facilitació emocional del pensament3) Comprensió emocional4) Regulació emocional
Pere Darder Vidal y Eva Bach Cobacho	Hi ha una tercera dimensió, la ètic-social.
Mèlich (2002)	Establir una relació ètica és ser deferent amb l'altre. Això no només vol dir acceptar la seva diferència, sinó també i fonamentalment fer-me càrrec d'ell.
Bisquerra (2000)	Podem definir la intel·ligència emocional com la capacitat de reconèixer les nostres pròpies emocions i sentiments, i els sentiments d'altres persones, motivar-nos i encaminar-nos cap a metes i projectes determinats, i conduir adequadament les relacions que tenim amb els altres i amb nosaltres mateixos. És per tant la capacitat que ens permet conèixer els sentiments propis i aliens, i utilitzar-los com a guia del pensament i de l'acció.

1.4. El cervell emocional

Per explicar les bases fisiològiques de les emocions, segons R. Bisquerra (2000) i R. Casafont (2014) hem de tenir en compte que el nostre cervell està format pel:

- Cervell Rèptil
- Cervell Emocional
- Neocòrtex

1.4.1. Cervell rèptil

La part més antiga del nostre cervell, anomenada “rèptil”, s’encarrega dels “instints bàsics” de supervivència:

- El desig sexual
- La recerca del menjar
- Les respostes agressives: fugir i lluitar

Totes les respostes que es fan són automàtiques i programades.

Sistemes i funcions del cervell rèptil:

- Sistema endocrí
- Sistema cardiovascular
- Sistema respiratori inconscient
- Sistema immunològic
- La gana i la set
- La temperatura corporal
- L’impuls sexual
- L’atenció de supervivència
- La vigília i la son

1.4.2. Cervell emocional

En totes les persones hi ha un mecanisme anomenat “Cervell Emocional”, també anomenat “Cervell Límbic” que s’adapta al medi davant de situacions de perill o amenaces externes.

Les funcions del Cervell Emocional són:

- Processar les diferents emocions
- Experimentar temors, angoixes, pors, gelosia, alegries,...
- Arxivar la memòria emocional
- Provocar el plaer i el dolor
- Rebre els sentits de l’olfacte i el tacte....

Al sistema límbic s’hi troba l’amígdala, que és l’element essencial de l’emoció. Existeixen dues amígdales: una a la part dreta i una a la part esquerra del cervell. També juguen un paper molt important a les emocions els neurotransmissors, que són les substàncies químiques que transformen el missatge d’una neurona a una altra.

El cervell emocional o límbic està en constant interacció amb l'escorça cerebral. Una transmissió de senyal d'alta velocitat permet que el cervell emocional i el neocòrtex treballin junts, i això és el que explica que puguem tenir el control sobre les nostres emocions.

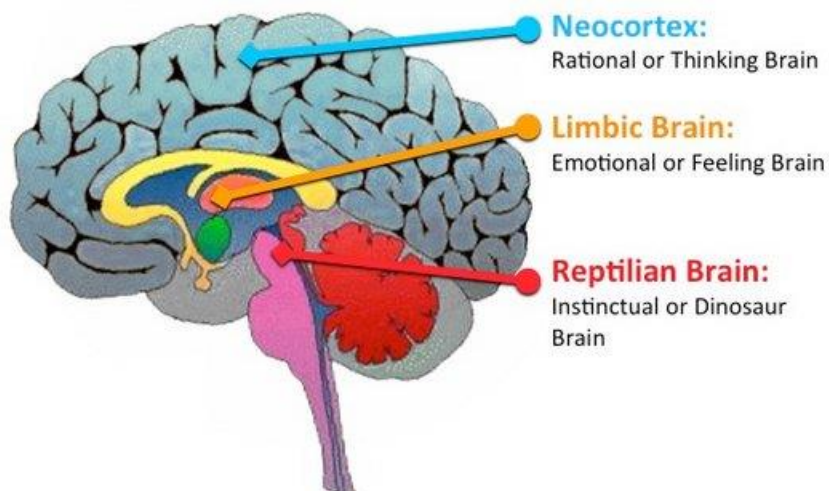
1.4.3 El neocòrtex

En aquesta part del cervell, que solament tenim els humans, hi ha la capacitat de pensar de forma abstracta, de comprendre les relacions globals i una complexa vida emocional.

Les funcions del neocòrtex són:

- Pensar i planificar
- El llenguatge
- La imaginació
- La creativitat
- La capacitat d'abstracció
- La resolució de problemes

Hi ha parts importants en el neocòrtex anomenades "lòbuls" els quals s'encarreguen de la regulació emocional.

1.5. Les emocions

1.5.1. Concepte d'emoció

Segons Francisco Gallardo una emoció és una alteració brusca i involuntària de l'estat d'ànim i de l'equilibri psicofísic produït per l'experimentació d'un fet. No hi ha un concepte únic d'emoció. Les emocions han estat definides i explicades de formes molt diverses i fins i tot contraposades pels diferents estudiosos del tema.

Gallifa (2002) afirma que les emocions s'han considerat des d'interrupcions desorganitzades i potencialment disruptives de l'activitat mental fins respostes organitzadores.

Bach i Darder (2002) diuen que en una emoció trobem sempre un component natural o innat i un altre après o adquirit, que sovint han resultat antagònics i que l'educació de les emocions ha de reconciliar.

Algunes tradicions les entenen com a mecanismes bàsicament fisiològics i instintius i altres com processos primordialment cognitius. Hi ha teories que els donen un tractament marcadament cognitiu-conductual i teories que els confereixen un enfocament filosòfic-humanista. Alguns estudis les defineixen com a respostes puntuals i efímeres i altres com estats d'un abast força més ampli i sostingut. Hi ha interpretacions que se centren en el seu caràcter individual i interpretacions que accentuen la seva vessant relacional, sistèmica, social ...

Segons Rafael Bisquerra una emoció és un estat complex de l'organisme caracteritzat per una excitació o pertorbació que predisposa a una resposta organitzada. Les emocions es generen com a resposta a un esdeveniment extern o intern.

Segons R. Bisquerra una emoció es produeix de la manera següent:

- 1) Unes informacions sensorials arriben als centres emocionals del cervell.
- 2) Com a conseqüència es produeix una resposta neurofisiològica.
- 3) El neocòrtex interpreta la informació.

El procés de valoració pot tenir diverses fases. Segons Lazarus (1991) hi ha una valoració primària sobre la rellevància de l'esdeveniment: és positiu o negatiu per a l'assoliment dels nostres objectius? En una avaluació secundària es consideren els recursos personals per poder afrontar-ho: estic en condicions de fer front a aquesta situació?

Gran part del que el cervell realitza quan es produeix una emoció, segons LeDoux (1999) succeeix independentment del coneixement conscient, es realitza de forma automàtica. Cal insistir que la majoria d'emocions es generen inconscientment. També és útil distingir entre reaccions emocionals innates i accions emocionals voluntàries. Les respostes d'evitació es troben a mig camí entre les dues. Quan parlem de les accions emocionals voluntàries ens referim als sentiments. Estat d'ànim es refereix a un estat emocional mantingut durant setmanes o més temps.

Frijda (1994) afirma que les emocions ens diuen quins fets són veritablement importants per a la nostra vida.

1.5.2. Components d'una emoció

Segons R. Bisquerra els components d'una emoció són:

- **Component neurofisiològic** es manifesta en respostes com taquicàrdia, sudoració, vasoconstricció, hipertensió, to muscular, rubor, sequedat a la boca, canvis en els neurotransmissors, secrecions hormonals, respiració, etc. Tot això són respostes involuntàries, que el subjecte no pot controlar.
- **Component comportamental:** L'observació del comportament d'un individu permet inferir quin tipus d'emocions està experimentant. Les expressions facials, el llenguatge no verbal, el to de veu, volum, ritme, moviments del cos, etc., aporten senyals de força precisió sobre l'estat emocional. Aquesta component pot intentar dissimular-se.
- **El component cognitiu** o vivència subjectiva és el que a vegades s'anomena sentiment. Sentim por, angoixa, ràbia i moltes altres emocions. Per distingir entre el component neurofisiològic i el cognitiu, de vegades s'empra el terme emoció, en sentit restrictiu, per descriure l'estat corporal (és a dir, l'estat emocional) i es reserva el terme sentiment per al·ludir a la sensació conscient (cognitiva). El component cognitiu fa que qualifiquem un estat emocional i li donem un nom. L'etiquetatge de les emocions està limitat pel domini del llenguatge.

En síntesi, el procés de la vivència emocional es pot esquematitzar així:

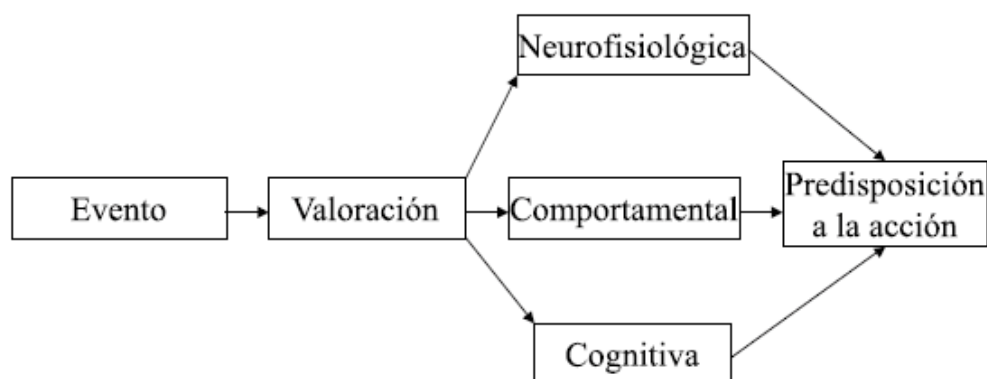

Figura 1
Concepto de emoción.

1.5.3. Funcions de les emocions

Totes les emocions tenen alguna funció que les fa útils i permet que les persones executin amb eficàcia les reaccions conductuals apropiades, independentment de la qualitat plaent que puguin generar; doncs fins i tot les emocions més desagradables tenen funcions importants en l'adaptació social i l'ajustament personal.

D'acord amb alguns autors, l'emoció té tres funcions principals:

- **Funcions adaptatives**

Una de les funcions més importants de l'emoció és la de preparar a l'organisme perquè dugui a terme eficaçment una conducta determinada que pugui respondre a les exigències ambientals, mobilitzant l'energia necessària per a això, dirigint aquesta conducta cap a un objectiu determinat.

- **Funcions socials**

L'expressió de les emocions facilita a les persones interactuar amb altres, permet als altres predir el comportament associat amb les mateixes i afavoreix processos de relació interpersonal. La manifestació emocional és saludable i beneficiosa i afavoreix la creació de xarxes de suport social.

D'altra banda, la pròpia repressió de les emocions també representa aquesta funció social, ja que per múltiples factors, algunes persones prefereixen ocultar les seves emocions als altres, limitant que es generi certa intimitat en les seves relacions socials.

- **Funcions motivacionals**

La relació entre emoció i motivació és íntima, ja que es tracta d'una combinació entre direcció i intensitat. L'emoció plena d'energia la conducta motivada i una conducta dotada d'alguna emoció, es realitza de forma més intensa.

1.5.4. Emoció versus sentiment

L'**emoció** neix de manera espontània a causa d'un estímul (el regal), a continuació sorgeix una valoració primària o automàtica d'aquest estímul: indiferent, nociu o beneficiós (en aquest exemple beneficiós). L'emoció és aguda i passa ràpid ... però pot convertir-se en sentiment.

En el moment que prenem consciència de les sensacions (alteracions) del nostre cos al rebre aquest estímul, l'emoció es converteix en **sentiment**. És a dir, en el moment que notem que el nostre organisme pateix una alteració (papallones a l'estómac, ...) i som conscients, etiquetem el que estem sentint (l'emoció) amb un segell específic, en aquest exemple tindríem un sentiment de sorpresa, plaer, alegria, satisfacció, ... Tot i així els sentiments poden persistir en absència d'estímuls externs, quan són generats per nosaltres mateixos. Per això diversos autors com Le Doux (1999) defineixen sentiment com emocions voluntàries.

Una altra de les diferenciacions entre sentiment i emoció l'ofereix Frijda et al. (1991), la qual té el seu fonament en la diferència en la durada de cada concepte, ja que la durada de l'emoció és menys duradora que la del sentiment.

1.5.5. Classificació de les emocions

Les emocions s'han classificat seguint nombrosos i variats criteris. Per exemple Ekman, Friesen i Ellsworth ho van fer tenint en compte l'expressió facial, Lazarus al seu torn ho va fer tenint en compte la relació de les emocions amb el seu component cognitiu i Mowrer per la seva banda va utilitzar el criteri de les emocions adquirides o innates.

Hi ha una llarga llista d'autors i les seves corresponents classificacions de les emocions, cadascun d'ells emprant diferents eixos-criteris per tal d'ubicar les emocions en una o altra categoria, com ara: positives, negatives i neutres, agradables i desagradables, problemàtiques, individuals o col·lectives, etc..

Hi ha autors que s'inclinen per establir una distinció entre emocions positives i negatives, mentre que altres com Castilla del Pino (2000) defugen aquesta divisió, afirmant que els sentiments no són positius ni negatius, simplement són. També és

vàlida la classificació d'A. Damasio, que distingeix entre emocions primàries, emocions secundàries i sentiments o estats emocionals de fons.

Altres classificacions de les emocions assignen el qualificatiu de negatives, positives o ambigües, basant-se en el grau en què les emocions afecten el comportament del subjecte. Aquest és el cas de Goleman (1996) i Bisquerra (2000).

En poques ocasions es produeixen situacions en les que es produeixi una sola emoció. Tot i així, a efectes pràctics és útil analitzar cada emoció de forma independent. Molts analistes de les emocions han distingit entre:

- *Emocions bàsiques* (primàries, elementals o pures): es caracteritzen per una expressió facial característica i una disposició típica d'afrontament. Per exemple, la forma impulsiva d'afrontar la por és la fugida i la d'afrontar la ira és l'atac.
- *Emocions complexes*: es deriven de les bàsiques, a vegades per la combinació entre elles. No presenten trets facials característics ni una tendència particular a l'acció. Per exemple la gelosia és una emoció complexa que es pot afrontar de maneres diferents segons les persones i les circumstàncies.

Rafael Bisquerra (2000) en el seu llibre fa la següent classificació:

- ✓ Les **emocions negatives** són desagradables, s'experimenten quan es bloqueja una fita, davant d'una amenaça o una pèrdua. Aquestes emocions requereixen energies i mobilització per afrontar la situació de manera més o menys urgent.
- ✓ Les **emocions positives**, en canvi, són agradables, s'experimenten quan s'aconsegueix una fita. Afrontar-les consisteix en el gaudi i benestar que proporciona l'emoció.
- ✓ Les **emocions ambigües** són aquelles que no són ni positives ni negatives, o poden ser ambdues segons les circumstàncies. Per exemple la sorpresa. Aquestes emocions s'assemblen a les positives en la seva brevetat temporal i a les negatives quant a la mobilització de recursos per enfrontar-s'hi. De fet, una sorpresa pot ser positiva o negativa.
- ✓ Les **emocions estètiques** es produeixen quan reaccionem davant de certes manifestacions artístiques amb qualsevol tipus d'emoció.

EMOCIONS NEGATIVES	
IRA	Ràbia, còlera, odi, fúria, indignació, exasperació, tensió, excitació, agitació, acritud ,irritabilitat, hostilitat, violència, enuig, enveja, impotència ,...
POR	Temor, horror, pànic, temor, espant, fòbia,...
ANSIETAT	Angoixa, desesperació, inquietud, estrès, preocupació, consternació, ...
TRISTESA	Depressió, frustració, decepció, pena, dolor, pessimisme, solitud, abatiment, disgust,...
VERGONYA	Culpabilitat, timidesa, inseguretat, ...
AVERSIÓ	Hostilitat, antipatia, fàstic, ...
EMOCIONS POSITIVES	
ALEGRIA	Entusiasme, eufòria, excitació, content, diversió, plaer, gratificació, satisfacció,
HUMOR	Somriure, el riure, rialla,...
AMOR	Afecte, tendresa, simpatia, empatia, acceptació, cordialitat, amabilitat, respecte, devoció, adoració, enamorament, gratitud...
FELICITAT	Tranquil·litat, pau, satisfacció, benestar,...
EMOCIONS AMBIGÜES	
SORPRESA	Desconcert, confusió, perplexitat, imprevist,...
ESPERANÇA	Motivació, ...
COMPASIÓ	Altruisme, ajuda, empatia,...
EMOCIONS ESTÈTIQUES	
Es quan reaccionen davant de certes manifestacions artístiques amb qualsevol tipus d'emoció...	

Rafael Bisquerra (2000:96)

2. LA MÚSICA A CATALUNYA (finals del segle XX i segle XXI)

Aquesta recerca ha de recollir també els antecedents de la música catalana de les darreres dècades del segle XX i les primeres del segle XXI. Aquests estils musicals han permès definir la música del grup Obeses que serveix d'instrument per a la investigació.

2.1. El folk a Catalunya

El Folk, de l'anglès poble, és un estil de música que parteix de la música popular i tradicional per arranjar-la. Aquests arranjaments poden partir originàriament de temes musicals populars o només prendre'n l'estil i formar temes propis dels autors. La força de la música folk és l'arrelament tradicional que el lliga amb la societat popular, que es tracta d'una música que parteix de les melodies del poble.

L'Institut Ramon Llull fa tota una descripció del que és i representa aquest estil de música dins la cultura catalana.

L'expressió *música folk* va arribar als Països Catalans per influència del moviment *folk* americà a partir dels anys 60 i 70. Més recentment s'ha començat a fer servir l'expressió música tradicional, que insisteix en el desig de recuperar la tradició musical catalana. En qualsevol cas, tots els grups compresos en una o altra denominació tenen una característica en comú: fan música basant-se en elements de la música de tradició oral (melodies, instruments, lletres, danses, temàtica...).

La música que fan no és, en la gran majoria de casos, música tradicional en un sentit estricte, fins i tot quan els grups adopten aquesta etiqueta. Més aviat reinterpreten els materials tradicionals, ja fora del seu context original, per tal d'adaptar-los als gustos i interessos del públic actual. Els seus àmbits més típics d'actuació són el concert (amb els músics situats en un escenari separat del públic, i amb la música que interpreten com a únic centre d'atenció) i el ball (molt sovint segons els paràmetres del *ball folk*, amb danses col·lectives i balls de parella d'orígens ben diversos).

La instrumentació d'aquestes formacions no té una tipologia fixa, i reflecteix tant la diversitat instrumental dels Països Catalans com la varietat de plantejaments dels grups. Habitualment, aquests estan formats per una combinació d'instruments tradicionals dels Països Catalans i instruments provinents d'altres àmbits musicals.

L'anomenat Grup de Folk va ser una agrupació de cantants, conjunts i animadors musicals que entre els anys 1967 i 1968 es van organitzar com a alternativa més o

menys popular i festiva als Setze Judges, dins el moviment de la Nova Cançó a la ciutat de Barcelona.

Setze Judges va ser un grup de cantants catalans fundat el 1961 per Miquel Porter i Moix, Remei Margarit i Josep M. Espinàs, que es proposava d'impulsar el moviment de la Nova Cançó i de reivindicar la normalització del català en el món de la música moderna. El nucli inicial s'anà ampliant amb nous cantants que es destacaven: Delfí Abella, Francesc Pi de la Serra, Enric Barbat, Xavier Elies, Guillermina Motta, M. del Carme Girau, Martí Llauredó, Joan Ramon Bonet, M. Amèlia Pedrerol, Joan Manuel Serrat, M. del Mar Bonet, Rafael Subirachs i, finalment, Lluís Llach, que completà els setze. El cantant Raimon, a l'inici de la seva carrera artística, hi estigué també vinculat. Llurs actuacions conjuntes no condicionaren sinó que estimularen l'activitat individual dels membres del grup, alguns dels quals han assolit amb el temps una gran fama.

2.2. El rock català

Són moltes les publicacions que descriuen el moviment musical del rock català, però en prendrem dos com a punts de referència: Carles Viñas i el portal de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Amb el nom de Rock Català es coneix el fenomen cultural que es va produir als Països Catalans a l'entorn d'alguns grups de rock, pop rock i altres estils de la música rock que cantaven en català durant la dècada dels noranta. Va rellevar la Nova Cançó com a música de masses en la llengua nacional i en va normalitzar l'ús en un gènere dominat per l'anglès i el castellà.

El precedent del Rock Català és l'Ona Laietana dels anys 70, promoguda per la sala Zeleste, emparentada amb la Nova Cançó, i amb artistes que havien format part del Grup de Folk. La manifestació laietana més massiva va ser el festival contracultural Canet Rock, celebrat entre el 1975 i el 1978. Entre els artistes de l'Ona, els més rockers eren Pau Riba i el conjunt de fusió Companyia Elèctrica Dharma, que, al cap de 20 anys, entraria a formar part del Rock Català. 'Ciutat podrida', de La Banda Trapera del Rí, cornellanenca i punk, del 1979, es considera la primera cançó rock en català. Als 80, quan la Movida madrilenya, d'expressió castellana, feia furor, feien rock en la llengua pròpia grups com Doble Buble, N'Gai N'Gai, La Madam o Detectores.

L'èxit del Rock Català té a veure amb la generació dels noranta. Els joves nascuts a la dècada dels setanta gairebé no tenien referents musicals autòctons, havien fet les primeres passes durant la transició i havien estat escolaritzats en català. Des de la

mort de Franco, l'idioma havia guanyat presència, també, en altres àmbits com l'administració o els mitjans de comunicació.

Els grups més emblemàtics del moviment provenien de fora de Barcelona. L'esclat massiu va arribar com a conseqüència d'una connexió directa amb el públic, gràcies a un pop-rock desacomplexat, una imatge i un llenguatge molt pròxim amb què s'identificava la joventut catalana -lluny de la figura 'progre' i el missatge reivindicatiu de la Nova Cançó-. El detonant va ser l'espectacular èxit de Sopa de Cabra l'any 1989, quasi paral·lel al de Sau, Els Pets, Lax'n'Busto i Sangtraït. Aquestes bandes omplien pavellons i grans recintes amb gires d'entre cinquanta i cent concerts al Principat, aprofitant el circuit musical de festes majors.

El fenomen social batejat com a Rock Català va triomfar a Barcelona el 14 de juny de 1991 al Palau Sant Jordi amb un concert conjunt de quatre dels grans grups amb més acceptació: Sopa de Cabra, Sau, Sangtraït i Els Pets. Hi van assistir més de 22.000 persones, que van fer que l'acte assolís el rècord europeu de públic en un xou musical celebrat en un recinte tancat. L'organitzaven els mànagers dels grups i Resson, l'organisme de promoció musical de la Generalitat, i TV3 el va retransmetre.

La banda de rock gironina Sopa de Cabra -d'un estil, diuen, entre els Stones i Springsteen- existia des del 1986, la liderava Gerard Quintana i tenia l'Empordà com a vaixell insígnia. Sau eren, des del 1987, l'osonenc Pep Sala i el barceloní Carles Sabater. S'enquadraven dins el pop rock i són recordats per temes com "És inútil continuar", "El tren de mitjanit" o "Boig per tu". Els empordanesos Sangtraït, nascuts el 1982, eren encapçalats per Quim Mandado i triomfaven amb peces de 'heavy' medievalitzant com "El vol de l'home ocell". I els tarragonins Els Pets, formats el 1985, els representava -i representa- Lluís Gavaldà i practicaven un festiu pop-rock 'agrícola' amb cançons com "Vine a la festa" o "Tarragona m'esborrona".

A partir d'aquesta consagració del Rock Català com a fenomen social, els discos dels grups més rellevants van assolir les desenes de milers d'exemplars, que editaven tant segells nacionals com multinacionals, i van augmentar els concerts al Principat i a la resta de l'àmbit lingüístic català. L'esclat popular i mediàtic del moviment va fer que proliferessin fans d'aquests conjunts i, sobretot, dels seus líders, esdevinguts ídols admirats i imitats per bona part dels joves al costat dels anglosaxons. Com a conseqüència d'aquest panorama, va aparèixer a l'inici dels 90 'Enderrock', una revista especialitzada en música en català que ha donat lloc a un grup editorial. Un altre

producte fill del moviment -en aquest cas, desaparegut- va ser el recopilatori anual 'El tec i la teca'.

Els conjunts capdavanters del Rock Català van esdevenir un referent fonamental en l'imaginari dels joves independentistes, que es feien notar als concerts amb càntics, estelades, pilars, pancartes, etc. Val a dir que algunes lletres de dos dels grups del Sant Jordi (Els Pets i Sau) són catalanistes.

Als quatre grups del macroconcert es van sumar al llarg dels 90 molts altres conjunts, alguns dels quals van aconseguir també una gran popularitat, com els considerats els grans absents de l'acte: els penedesencs Lax'n'Busto, nascuts el 1986. Sorgits a Girona el 1989 i dissolts el 1996, els gironins Umpah-pah eren liderats per Adrià Puntí. Una altra de les bandes més talentoses, i avui dia de culte, són els Kitsch, que entroncaven amb l'"after-punk" més fosc. Actius entre el 1986 i el 2003, els menorquins Ja T'ho Diré són recordats per cançons com "Si véns". La trajectòria dels berguedans Brams, obertament independentistes, neix el 1990 i mor el 2005. Una segona generació del rock català va lluitar per trobar el seu lloc a mitjan noranta, amb Gossos, Whisky'ns i Glaucs.

Com bona part dels seus successors, tres dels quatre grups del Sant Jordi, pioners del Rock Català, també es van dissoldre amb el canvi de segle. Vint anys després del macroconcert, Sopa de Cabra i Els Pets encara sobreviuen. Convertits en clàssics, els de Constantí continuen triomfant gràcies a la seva evolució des del rock agrícola que van forjar a mitjan vuitanta, fins a un pop intimista i madur que han configurat d'ençà del seu renaixement el 1997, amb el disc *Bon dia*, que, marcat per les influències del Britpop, va vendre 85.000 còpies.

Des de mitjans dels noranta i, sobretot, amb el canvi de segle, desapareixen els factors que, junts, havien afavorit el fenomen Rock Català. Continua havent-hi rock en català, però lluny de la marca que els va cohesionar la dècada anterior i amb una projecció pública i una vitalitat comercial inferiors.

El català continua en minoria a l'escena musical catalana davant de l'anglès i el castellà, l'idioma de la majoria dels cantants i grups d'èxit del país, alguns dels quals treballen en català de manera ocasional. L'idioma autòcton és majoritari en festivals com el Senglar Rock, nascut el 1998, o el PopArb, sorgit el 2005, i ara té una certa presència -escassa o accessòria, però- als que prioritzen el castellà o l'anglès.

La relativa normalització de la llengua al món del rock ha tret importància política al simple fet d'utilitzar-la i ha afavorit, ja al segle XXI, en plena crisi discogràfica, les carreres de grups com els mallorquins Antònia Font, els barcelonins Mishima, Manel i Els Amics de les Arts. Els grups d'èxit en català dels noranta eren de comarques, seguien models anteriors i s'etiquetaven lingüísticament; els actuals són metropolitans i comarcals, sintonitzen amb el moment musical i prioritzen l'estil.

Per Sant Jordi del 2005, 14 anys després del macroconcert, 18.000 persones van tornar a omplir l'estadi en un recital a favor de la música en català i de la cultura catalana en general organitzat per la Comissió 23 d'Abril, que reunia diverses entitats de promoció de la llengua i la cultura pròpies. L'esdeveniment va escenificar el relleu generacional en el rock en la llengua del país i va comptar amb les actuacions dels grups joves Obrint Pas, Mesclat, Dept i La Carrau, dels veterans Lax'n'Busto, dels solistes consolidats Lluís Llach i Quimi Portet i del jove cantautor Feliu Ventura.

'Enderrock' produïa el 2008 el documental 'La gran nit del Sant Jordi', que, 17 anys després, la recordava per celebrar els primers 15 anys i 150 números de la revista. El va realitzar Batabat.

El 6 d'octubre d'aquest any 2016, l'Auditori de Barcelona va organitzar un concert d'homenatge al rock català amb la participació d'una quinzena de grups i artistes actuals. Coincidint amb els 25 anys del concert del Palau Sant Jordi de Sau, Els Pets, Sopa de Cabra i Sangtraït. L'espectacle *25 anys de rock català* es va fer sota la direcció musical del guitarrista i productor David Soler i és una producció artística de la revista 'Enderrock'.

Hi van participar diversos intèrprets: Adrià Salas (La Pegatina), Josep Montero (Oques Grasses), Joan Dausà, Arnau Tordera (Obeses), Roger Mas, Mazoni, Sanjosex, Núria Graham, Joan Colomo, Ernest Crusats (La iaia) i Joana Serrat, entre d'altres. Les cançons que s'hi van interpretar eren peces emblemàtiques del Rock Català com "L'Empordà", "El vol de l'home ocell", "Boig per tu" o "Bon dia" i altres clàssics de grups com Lax'n'Busto, Gossos, Umpah-Pah, Ja T'Ho Diré o Doble Buble.

3. GRUPS DE REFERÈNCIA DE LA INVESTIGACIÓ

La part pràctica del treball de recerca té com a instrument principal, per a l'obtenció de dades, les cançons del grup osonenc Obeses. El tema "El monstre de l'armari" d'aquest grup esdevé l'eix vertebrador de la investigació. Per aquest motiu, cal fer una descripció acurada de la seva proposta musical, components i trajectòria.

També cal fer referència a Queen i Tool, els dos altres grups musicals que interpreten les altres audicions de la investigació.

3.1. Obeses

Toni Coromina en la seva entrevista als components d'Obeses per a Naciódigital (8/8/15) aconsegueix recollir l'essència del grup i de les seves cançons.

Obeses, el grup de Tona que lidera Arnau Tordera, s'ha fet un lloc en el firmament musical català. "En un temps marcat per l'obesitat artística" (Arnau Tordera), Obeses s'ha convertit en un grup de culte que fuig de la frivolitat comercial.

3.1.1. Proposta musical

Des que l'any 2010 van fer el seu primer concert a Manlleu, Obeses no ha parat d'actuar arreu de la geografia catalana. La seva sorprenent progressió meteòrica els ha portat en quatre anys a enregistrar tres discos molt lloats per la crítica especialitzada. La passada primavera van presentar a l'Auditori de Barcelona el seu últim treball "Monstres i Princeses", en un concert conjunt amb la Banda Municipal de Barcelona i un cor de cantaires. En total, seixanta-nou músics en directe.

La seva eclèctica proposta musical, única, valenta i molt personal, és totalment atípica i pot abraçar diversos gèneres en perfecta harmonia: des del rock dur fins a la sardana i l'havanera, passant per la simfonia clàssica, les fugues corals, la rumba o el gypsy-jazz. L'oferta d'Obeses no deixa ningú indiferent i suscita adhesions incondicionals o rebuig frontal. És el preu de l'originalitat i la llibertat artística.

No tots els quatre músics són originaris de Tona, però aquesta localitat és el punt neuràlgic que per un motiu o altre els va reunir. Amb el pas del temps Arnau Tordera, Maiol Montané, Jaume Coll i Arnau Burdó han esdevingut una banda musical de referència a Catalunya.

Els grups de música pop-rock sempre acostumen a oferir una imatge compacta, on habitualment destaca la figura del solista. En aquest cas s'acompleix la premissa,

encara que al darrere i al costat d'Arnau Tordera, que és qui porta la veu cantant, hi ha una banda potent formada per tres instrumentistes amb un fons musical molt sòlid. No és cap casualitat, doncs, que Obeses tingui fama de ser una formació amb una oferta de qualitat, amb un perfil propi i allunyada de les concessions comercials. Realment saben molt bé què fan i on volen anar. I tenen una estranya virtut: quan parlen, s'expliquen en un llenguatge entenedor que neix de la reflexió, a remolc d'un bagatge cultural poc habitual en aquests temps.

Pel que fa a la temàtica dels textos, Tordera diu que busca la diversitat, "coses que em puguin encisar, un univers de personatges peculiars vistos des d'un angle diferent. La lletra s'expressa més enllà dels significats. Té un punt poètic i una estructura de vegades més estricta que la forma poètica, degut a l'accentuació de les paraules. El tractament dels textos és molt exigent".

3.1.2. Components del grup

Arnau Tordera

Arnau Tordera (guitarra i veu) és el líder indiscutible d'Obeses. Tot i que va néixer l'any 1986 a la clínica vigatana de Sant Josep (*Les Josefines*), es considera un tonenc de soca-rel.

Les primeres cançons que va mamar eren les dels discos del seu pare: bàsicament el rock internacional dels anys 70, però també l'autòcton, com el del grup Iceberg; i una petita mostra discogràfica de música clàssica, de Vivaldi a Brams, passant per Wagner. Sense oblidar les propostes iròniques i festives de La Trinca.

Va començar a tocar la guitarra als sis anys, com una activitat extraescolar a l'època que anava a l'escola pública Era de Dalt, on va cursar des de P2 fins a 4t d'ESO. Però no va ser fins a l'adolescència que s'hi va agafar de veritat, quan va descobrir la música de Led Zeppelin. Després va descobrir Queen, el *heavy* nacional i internacional i alguns autors clàssics, sobretot els romàntics i la música de principis del segle XX".

Si al principi la seva formació musical va ser circumstancial, Arnau Tordera I (que així es fa dir) sempre ha agraït aquest aprenentatge: Després, als setze anys, va començar a anar regularment amb tren a Barcelona, al Taller de Músics, on va aprendre música moderna, jazz, teoria, interpretació, composició i altres estudis de grau superior. Posteriorment va perfeccionar la guitarra clàssica al Conservatori de Vic. I ara estudia a l'Escola Superior de Música de Barcelona (ESMUC) on està acabant la carrera de

composició". A l'hora de cultivar la veu, diu que ha tingut algun professor particular; però també és autodidacte. A més de músic és actor i llicenciat en Filosofia i Lletres.

Maiol Montané

Maiol Montané (bateria, percussions i veu), va néixer a Vic l'any 1985, però fins als deu anys va viure a l'Esquirol. Després se'n va anar a viure a Roda de Ter, on va estudiar fins a 5è a l'escola de la Verge del Sol del Pont.

La banda sonora de la seva infantesa estava conformada pels gustos dels seus pares, tirant a hippies, com ara Pink Floyd, Sisa, Dire Straits... d'Édith Piaf i Georges Moustaki, Metallica, Maiden o Sepultura i els videoclips del programa Sputnik del Canal 33.

El primer instrument que va aprendre a tocar va ser una flauta dolça de plàstic a l'Escola de Música de Roda. Després va començar a practicar amb la bateria de la mà d'un bon mestre, Santi Serratosa, que aleshores tocava amb el grup Disturbio". Després ja va anar a Barcelona al Taller de Músics, a més de rebre classes d'altres mestres particulars.

Jaume Coll

Jaume Coll (baix), va néixer circumstancialment a Vic l'any 1989. Però gairebé ha passat tota la seva vida a l'ambient bucòlic de Muntanyola.

Però contràriament a la resta de components d'Obeses, de petit a casa seva s'escoltava poca música: Antonio Machín, els Beatles i algunes cançons dels Pets. Com la majoria d'escolars també es va iniciar en la disciplina musical tocant la flauta dolça.

Als tretze anys va començar a tocar el baix i el contrabaix a l'Escola de Música de Vic. Després va anar a l'Aula del Liceu a estudiar el contrabaix i combos, i també va tenir alguns professors particulars.

Però la sensibilitat artística de Jaume Coll va més enllà de la música, perquè des de fa anys és un consumat poeta. "Quanta aigua clara als ulls de la veïna" (Edicions 1984), un llibre format per trenta-vuit poemes. La crítica coincideix a destacar la gran qualitat i concisió dels poemes de Coll.

Arnau Burdó

Arnau Burdó (teclats) va néixer a Barcelona l'any 1989, tot i que va residir durant molts anys a Moià. Després de fer Primària a Moià va acabar els estudis d'ESO a l'escola de les Vedrunes on va conèixer Jaume Coll. La banda sonora de la seva vida va començar amb les cançons dels discos del seu germà, sobretot Ska-P, un grup madrileny de ska punk.

Fins que ell mateix va descobrir –com Tordera- el mític grup britànic Led Zeppelin. Després, el seu patrimoni sonor es va ampliar amb les propostes de Blind Guardian o Sonata Arctica.

La seva formació personal com a instrumentista va començar als quatre anys amb les classes de piano i llenguatge que rebia a l'Escola de Música de Moià. També va iniciar-se en el violí. Finalment, es va apuntar a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), on va fer sonologia, un títol superior de música que té com a objectiu fonamental dotar els estudiants dels coneixements i habilitats necessàries per a un bon desenvolupament professional en l'àmbit de la tecnologia musical.

3.1.3. Trajectòria

➤ *Formació del grup, primeres actuacions i primer disc*

A la petita ciutat de Tona Arnau Tordera va conèixer a Jaume Coll. Pocs anys després, Maiol Montané va coincidir amb Arnau Tordera i Arnau Burdó en el grup tonenc Segle XIII que va tenir un cert nom en el panorama musical del metall progressiu català. Quan la banda es va dissoldre, Tordera, Montané i Burdó van muntar Obeses, un projecte al que es va afegir Jaume Coll amb la llibertat artística com a premissa màxima.

El primer concert el van fer al pavelló d'esports de Manlleu, el 18 de juny del 2010, els quatre components d'Obeses el recorden com una fita memorable i entranyable. Des de llavors, van dedicar-se en cos i ànima a preparar noves cançons al local de Tona on sempre han assajat. Fins que la seva proposta es va anar consolidant i van començar a fer bolos a l'Esquirol, a Tona mateix, a Barcelona, Roda de Ter, Roses...

Un any després, el 2011, van treure el seu primer disc, "Obesisme Il·lustrat (2011)", un treball que van presentar a Vic, a la sala Pasternak el 25 de febrer, i que contenia deu temes, entre ells "Pa amb tomàquet", "El tocadore de senyores", "Els llavis xops de plors" o "Per què hi ha Obeses?". Les cròniques del moment expliquen que el disc va

desconcertar la crítica del país, que no va saber-ne definir l'estil ni en va saber comprendre l'essència, encara que determinats músics consagrats el van elogiar sense embuts.

➤ **Contra el fast-food musical, l'art calòric sense voluntat de transcendir**

El nom "Obeses", va sorgir paral·lel a la cançó d'aquest primer disc "Perquè hi ha obeses?". Arnau Tordera explica la clau del nom com a metàfora a mig camí entre el món artístic i el gastronòmic. Segons ell quan van crear el grup, estaven desencisats del panorama de la suposada música de qualitat que ens venia d'arreu. Ells mateixos havien estat consumidors de fast-food musical, de l'art calòric i la música mediocre creada amb rapidesa, però sense voluntat de transcendir. Davant d'aquesta realitat, van ser conscients que havien esdevingut persones obeses des del punt de vista musical i tenien la voluntat de guarir aquesta malaurada realitat de la música. La seva intenció va ser aportar alguna cosa que pogués contrariar l'art obès.

Després de l'edició del primer disc, la banda va aixecar el vol i entre el 2011 i el 2012 va fer una quarantena d'actuacions, entre les que destaquen les de Barcelona (a Luz de Gas), la Festa APM (a l'antiga fàbrica Damm), la plaça de les Arenes, o el Camp Nou, amb motiu de la celebració de la Copa del Rei. I també van actuar, entre d'altres poblacions, a Mataró, Madrid, Vic, el Puerto de Santa María i Cadis.

Continuant amb una empenta imparable, el 2013 van publicar el seu segon disc, "Zel", que van presentar el mes de febrer al teatre-Auditori L'Atlàntida de Vic ple a vessar. Al programa de mà d'aquella nit definia el concert : "És possible escoltar una sardana, una obra simfònica, una fuga coral, Rock & Roll, una havanera i Gypsy-Jazz en un mateix disc? En efecte, no és possible. I és precisament per això que Obeses ho ha fet: només pels camins inescrutables es poden assolir cims inabastables. Obeses camina per aquest senders". Aquest segon disc contenia onze peces, entre les que hi havia "La Ben Plantada", "Botifarra amb seques", "La bona educació" o "Bona nit".

Pels músics d'Obeses, és tan gratificant actuar en sales petites i mitjanes, com en grans teatres o camps de futbol. El fet de tocar i cantar en diferents espais no els suposa cap inconvenient.

➤ **Una ària de Händel cantada a duo per Tordera i el contratenor Jordi Domènech**

En la gira de presentació de Zel, l'any 2013, el grup va fer 37 concerts arreu de Catalunya, amb una actuació molt especial entremig –també a l'Atlàntida- en el concert solidari "Junts sumem", durant el qual Tordera i el contratenor Jordi Domènech van cantar a duo en el mateix registre la mítica ària (per a hermafrodites) de Händel *Lascia ch'io pianga*.

Els membres d'Obeses són conscients que es deuen als espectadors, a qui han de respectar incondicionalment, donant-los un producte ben treballat, més enllà dels nervis i la tensió del directe.

L'any següent, el 2014, el grup va fer quaranta concerts més. Van actuar en dues ocasions a l'Auditori de Barcelona (la seva sala talismà), a Andorra, Menorca (Maó i Ciutadella), a les festes del Carquinyoli del carrer de Gurb de Vic, a Sant Pere de Casserres, a la Festa Major de Vic, al teatre Cirvianum de Torelló, a la sala Luz de Gas (en el Guitar Festival BCN) i en molts altres escenaris.

Aquells dies, l'escriptora Empar Moliné, que és una declarada fan de la banda, va escriure:

“Obeses és un dels grups més originals, ambiciosos i bons que hi ha al nostre país. Tenen molt poc a veure amb el que fan els altres. Feu-me cas i escolteu-los. No m'equivoco. Obeses em recorden "The Mothers of invention" de Zappa. Satírics com ells, com ells canvien de ritme, barregen estils en cançons que et preguntes si són el que són o són una paròdia. M'encanta el classicisme i la modernitat que mostren en aquest treball. Que bons i que divertits! Que intel·ligent que fan sentir el públic!”.

Arnau Tordera considera que:

“Obeses és sinònim de diversitat, tan en els concerts com en la temàtica de les cançons. Hi ha elements irònics i sarcàstics o de protesta, però també d'aspiració a la bellesa. La veritable essència d'Obeses es la llibertat artística, l'eclecticisme, la profunditat i la diversitat.”.

➤ **El tercer disc *Monstres i princeses*, la catapulta definitiva**

El 21 d'abril d'aquest any van publicar el seu tercer disc, “Monstres i Princeses”, que van presentar oficialment el 21 de maig a l'Auditori de Barcelona, amb un concert conjunt amb la Banda Municipal de Barcelona anomenat Obeses 3D, en un format de

tres nivells musicals: Obeses, la Banda Municipal de Barcelona i un cor de cantaires (en total 69 músics en directe).

Es tracta d'un disc amb 12 peces escrites, com totes les anteriors, per Arnau Tordera. Alguns dels títols poden donar una idea de l'esperit dels textos: "Nata muntada", "Virus", "Em deixaré bigoti", "El monstre de l'armari", "Rumba de l'avorrit" o " La llegenda de la rosa i el drac", que tanca el disc. Amb tot, tal com afirmen els músics, "A ningú no li serà possible destacar una sola peça d'aquest disc per sobre les altres. Cadascuna de les cançons es mou en el terreny del treball fet a consciència i això les nodreix d'un atractiu irrenunciable. *Monstres i Princeses* és atracció absoluta, és devoció, és plaer i gaudi en la seva expressió més pura.

Des que va començar la gira promocional d'aquest treball, els concerts s'han succeït sense pausa: Torelló, a la inauguració del Festival Grec de Barcelona, a Tarragona, Granollers, Girona, Lleida, Tona, Andorra la Vella, La Garriga, Parets del Vallès, Sant Boi de Llobregat, Vic, Sant Cugat, Manresa, i moltes d'altres, sense comptar els bolos que encara van sortint.

La Gira Llegendària d'Obeses va finalitzar el 8 d'octubre al Teatre Nacional de Catalunya amb un concert molt especial que van anomenar *Museu Obeses*.

3.1.4. Discografia i incursions en altres espais creatius

Obesisme Il·lustrat (Setembre 2011)

Zel (Febrer 2013)

Monstres i Princeses (Abril 2015)

A més d'enregistrar discos i centrar la seva activitat artística en els concerts en directe, també es mouen en altres àmbits tangencials i fan incursions en d'altres espais creatius. Així, per exemple, van ser els autors de la melodia de Nadal de TV3 del 2013, amb la cançó "Regala Petons". També van musicar el poema de Salvador Espriu "El meu poble i jo". Tanmateix una de les seves aportacions més brillants és la seva versió de la immortal cançó "Rosó", que van gravar pel disc de la Marató de TV3. I l'any passat van compondre la peça "Ella contra el món", que va servir de sintonia de la sèrie de Diagonal TV "39+1".

Recentment, però, també han conreat el teatre musical. Durant un mes sencer, del 16 d'abril al 17 de maig del 2015, varen formar part com a músics de la companyia que interpretava l'obra de Dürrenmatt "*Frank V*", al Teatre Lliure, dirigida per Josep Maria

Mestres. En aquesta representació, Arnau Tordera encarnava el paper del cambrer Guillaume, al costat d'actors tan reconstruïts com Eduard Farelo, Mònica López, David Bagès i Ferran Rañé.

Per l'acte institucional de la Diada Nacional de Catalunya, el grup va interpretar la cançó "Venim del nord, venim del sud" de Lluís Llach.

En el disc del 25è aniversari del club Súper 3 han fet una versió de "Bola de drac".

El proper 16 de desembre de 2016 s'estrenarà a l'Atlàntida de Vic l'espectacle "Verdaguer: ombres i maduixes", un musical sobre el poeta amb música d'Obeses i Arnau Tordera encarnant el poeta.

3.1.5. Premis

Disc Català de l'any 2015 atorgat per Ràdio 4

Disc Xtrem 2015 de Ràdio Badalona

Premi Enderrock al millor artista 2015

Premi Altaveu al Festival Altaveu de Sant Boi el 8 de setembre de 2016

3.1.6. Xarxes socials

XARXA SOCIAL	ENLLAÇ
	https://www.facebook.com/Obeses
	https://twitter.com/Obeses
	https://plus.google.com/+ObesesObeses
	https://obeses.bandcamp.com/

	https://www.youtube.com/user/Obesisme
	https://myspace.com/obeses
	https://www.instagram.com/obeses/?ref=badge
	https://play.spotify.com/artist/3BkB8VHV7leyjFTzIX6ohi?play=true&utm_source=open.spotify.com&utm_medium=open
	http://www.deezer.com/artist/1387086
	http://www.last.fm/es/music/Obeses
	http://www.viasona.cat/grup/obeses
	https://itunes.apple.com/us/artist/obeses/id449882885

3.2. Queen

Queen és una banda de rock britànica formada per Freddie Mercury (veu), Brian May (guitarra), Roger Taylor (bateria) i John Deacon (baix) . El grup va gaudir de gran fama a finals dels setanta i durant tota la dècada dels vuitanta, i els seus discos van ser supervendes fins i tot després de la mort el 1991 de Freddie Mercury, víctima de la SIDA.

Els seus orígens es remunten a l'inici dels seixanta, quan el jove guitarrista Brian Harold May (nascut el 1947) va començar a tocar en un grup semi-professional anomenat 1984. Brian, expert coneixedor de diversos instruments de corda, dissenyava fins i tot les seves pròpies guitarres, conegudes posteriorment com el model May.

Brian May va passar després a formar part d'una altra banda, anomenada Smile, amb la qual va editar un single. Inesperadament, Tim Stafell, el cantant de la banda, va abandonar el grup; per buscar el seu substitut, els membres de Smile van decidir fer una prova al cantant de Sour Milk Sea, que no era altre que Freddie Mercury, i va ser ràpidament admès.

En aquell temps Freddie Mercury ja estava acostumat a aparèixer en públic i sobre l'escenari amb vestimentes cridaneres i atrevides. Freddie comptava amb una prodigiosa veu i sobrats coneixements de piano. S'hi va afegir una base rítmica signada per John Richard Deacon (nascut el 1951) al baix i la bateria de Roger Meadows Taylor (nascut el 1949).

El grup va començar a gravar maquetes i la companyia discogràfica EMI, després de veure'ls actuar al Marquee de Londres, es va interessar per ells. L'any 1973, Queen es va tancar per primera vegada als Trident Studios de Londres per gravar el seu primer treball, Queen I, demostració d'un rock agressiu, amb el so que d'ara endavant caracteritzaria a la banda. El va seguir, a principis de 1974, Queen II, en plena evolució i recerca de maduresa.

A *Sheer heart attack*, de 1974, va ser per a molts un àlbum de transició. Incloua temes com "Brighton rock" o "Now I'm here". El següent, *A night at the opera*, seria el disc que portaria a la fama Queen. El 1975, el single de llançament "Bohemian Rhapsody" va ser un èxit mundial. La diferència més notable respecte a treballs anteriors rau en la intervenció de tots els integrants del grup en la composició dels temes que integren l'àlbum, que anteriorment estava en mans de May i Mercury.

A l'any següent van editar un altre elapé que va ser la continuació de l'èxit anterior: *A day at the races*. En *News of the World* (1977), en canvi, s'aprecien nous elements; la capacitat compositora de cada un dels components va arribar al seu punt àlgid en cançons com "We are the champions", que seria des d'ara un tema imprescindible en tots els concerts de la banda.

L'àlbum *Jazz* (1978) va venir a iniciar una època de transició en què les gires van venir a salvar el grup del que semblava una crisi creativa. El 1979 es va editar el directe anomenat *Live killers*. La marxa de Roy Thomas Baker dels controls va contribuir el 1980 al fet que prosseguís l'evolució del grup, tal com s'evidencia en *The game* (1980). Aquest mateix any Queen va tenir la seva primera experiència en el cinema, component la banda sonora de *Flash Gordon* de Dino de Laurentis.

Després del recopilatori de 1981, es va editar *Hot space* on van compartir el tema "Under Pressure" amb David Bowie; l'àlbum va ser criticat pels seus més acèrrims seguidors. Tres anys més tard, el 1984, es va editar *The works*, el disc que tornaria al grup la popularitat perduda. L'èxit comercial va tornar de la mà de l'àlbum *A kind of magic*, que conté el cèlebre tema "Who wants to live forever". L'àlbum es va utilitzar en les bandes sonores de les pel·lícules *Iron Eagle* i *Els immortals*. Després d'una macrogira sortiria el directe *Live Magic*, i el grup va decidir respirar una mica.

El 1989 es va llançar *The miracle*. L'últim àlbum en estudi editat amb anterioritat a la mort de Mercury va portar el títol de *Innuendo*. Després de la mort de Freddie, Brian May va començar a editar en solitari, i al novembre de 1995 es va publicar el seu àlbum *Made in Heaven*, gravat en els estudis de Montreaux, a les proximitats del qual residia el líder del grup en els seus moments de descans.

El 2002, May i Taylor van projectar la posada en marxa del musical *We will rock you*, un espectacle per traslladar als escenaris de mig món els temes més populars del grup. D'altra banda, May va anunciar al desembre de 2004 que la banda s'embarcaria durant 2005 en una gira mundial en què el lloc de Mercury seria ocupat per Paul Rodgers, el que va ser cantant de *Bad Company* (abans s'havien estudiat altres noms, com *George Michael*).

WEB OFICIAL: www.queenonline.com

3.3. Tool

Al seu web, Tool es presenta com una banda nord-americana de metall progressiu sorgida en 1990 a Los Angeles, Califòrnia. Ha venut més de tretze milions de discos a tot el món i ha guanyat tres premis Grammy fins avui. Ha encapçalat gires i prestigiosos festivals i ha produït reeixits àlbums que van aconseguir grans nivells de vendes gràcies al seu estatus de culte al món de la música. Està formada pel bateria Danny Carey, el guitarrista Adam Jones, el vocalista Maynard James Keenan i el baixista Justin Chancellor, que va substituir a Paul D'Amour en 1995.

La banda va néixer tocant un heavy metal més aspre que el que practiquen actualment, la qual cosa es reflecteix en el seu primer disc, *Undertow*, en una època en la qual dominava el thrash metall i el rock alternatiu. Posteriorment van aconseguir el cim del moviment del metall alternatiu amb la publicació de *Ænima* en 1996. Els seus esforços per unificar la música, les arts visuals i missatges d'evolució personal van continuar amb *Lateralus* (2001) i el seu àlbum més recent, *10,000 Days* (2006), amb el que es van guanyar els elogis de la crítica i l'èxit a tot el món.

A causa de la incorporació de les arts visuals i a la longitud i complexitat de les seves cançons, la banda ha estat catalogada freqüentment com un element transgressor del rock progressiu i del art rock. La seva relació amb la indústria musical és ambivalent, marcada pel rebuig dels seus membres a la censura que han sofert en repetides ocasions i la seva insistència en la privadesa.

WEB <https://www.toolband.com/>

Discografia:

- Opiate (1992, Zoo/BMG/Volcano)
- Undertow (1993, Zoo/BMG/Volcano)
- Ænima (1996, Zoo/BMG/Volcano)
- Lateralus (2001, Volcano II/Tool Dissectional)
- 10,000 Days (2006, Volcano II/Tool Dissectional)
- Tool (1991, Toolshed)
- Salival (2000, Volcano II/Tool Dissectional)

4. ESTRUCTURA I CONCEPTES MUSICALS

Antonio Carlos Brito (2015) analitza amb deteniment totes les característiques i elements que conformen l'estructura musical, de manera que podem entendre com aquests defineixen una peça musical i alhora determinen les emocions que ens produeixen.

Si bé és cert que la percepció de les peces musicals és subjectiva i moltes peces podrien ser útils per a diferents emocions, hi ha emocions que guarden molta relació entre elles o que, per exemple, comparteixen com a base una emoció bàsica com la tristesa.

A part del caràcter subjectiu, la música és capaç de provocar emocions relacionades, en part, amb diversos paràmetres de la seva estructura musical. Després, influirà la pròpia experiència, els records assimilats i l'entorn cultural en què hem crescut i viscut.

Podem veure, a nivell general, alguns efectes que poden produir el ritme, la melodia, l'harmonia, el to, la tonalitat, el volum i fins i tot el silenci, tots ells integrants de l'estructura musical:

4.1. Qualitats del so

Físicament, el so no és altra cosa que la sensació que experimentem quan arriba al sentit les ones sonores produïdes pels moviments vibratoris dels cossos sonors que es transmeten per un mitjà sòlid, líquid o gasós, receptor que capta les transforma en sensacions sonores a través de l'aparell auditiu o oïda.

Quan un cos vibra, es produeixen ones sonores es transmeten que per un mitjà elàstic fins arribar a cau d'orella on es produirà un complex processament a través dels diferents òrgans, ossos i nervis que formen l'oïda i són que els que transmeten els impulsos elèctrics perquè cervell els interpreti.

Les qualitats del so són:

Intensitat: És la qualitat del so que ens permet diferenciar si aquest so és fort o feble en relació a un altre. La intensitat depèn de l'amplitud de l'ona, de manera que com més gran sigui l'amplitud de l'ona sonora, major serà la intensitat d'aquest so. La intensitat d'un so es pot mesurar físicament com intensitat absoluta, expressat en unitats de potència o pressió l'energia de l'ona sonora, o com intensitat relativa, relacionant la intensitat absoluta del so donat en el moment en què fem la mesurament

amb el seu llinar d'audibilitat que és el punt en què la intensitat d'aquests units no pot disminuir-se sense que es deixi ser oïda.

Durada: so és la seva permanència en el temps, que dependrà de la persistència de l'ona sonora en el temps. El problema de la representació gràfica de la durada del so la música es soluciona mitjançant un sistema de figures musicals que es basa en una relació de doble o meitat, segons la qual cada figura és el doble de la durada de la immediatament inferior. Les figures musicals ordenades de major a menor durada són: rodona, blanca, negra, corxera, semicorxera, fusa i semifusa.

Timbre: és la qualitat que ens permet diferenciar l'objecte o l'instrument que produeix el so. El timbre aquesta originat per la presència al costat d'un so principal, d'una sèrie de sons simples més aguts anomenats harmònics les freqüències són múltiples sencers d'aquest so principal anomenat fonamental, al qual acompanyen. El nombre d'aquests harmònics depèn del cos sonor productor i de la manera d'excitar aquest cos sonor, i mitjançant el timbre també podem identificar la manera d'aconseguir aquest so i la seva procedència.

4.2. Elements del llenguatge musical

Els elements que intervenen en un discurs musical són amplis, variats, dispars i de tanta importància, que en citarem alguns d'ells.

• **Ritme:** l'acció immediata del ritme és una estimulació física, que afecta directament la nostra dimensió física-corporal.

- Els ritmes lents indueixen a la quietud, al repòs, i els ràpids inciten al moviment. Amb el ritme s'actua per "simpatia" sobre els propis ritmes, com el respiratori i / o cardíac, per exemple.
- En general, la música alegre sol tenir un ritme ràpid i la música trista més lent.
- Un ritme irregular suggereix alegria, ens estimula, mentre que un ritme regular, monòton, pot produir una sensació de tristesa.

• **Melodia:** quan escoltem una melodia, és fàcil que ens evoqui determinats records, ja que afecta directament a la nostra dimensió emocional.

- Una música amb una melodia agradable és de gran ajuda per millorar la comunicació i permetre l'expressió de sentiments.
- Una marcada variació melòdica es relaciona amb l'alegria i, per contra, si la variació melòdica és mínima, es vincula amb una sensació de tristesa.

• **Harmonia:** La harmonia és la disciplina de la música que tracta sobre la simultaneïtat dels sons. La base de l'harmonia la constitueix l'acord que és un conjunt de sons que sonen alhora. En aquest sentit el terme harmonia s'utilitza com a oposat al de melodia, en el qual els sons s'emeten correlativament. En general, l'harmonia incideix directament en la nostra dimensió cognitiva-mental i, també, en l'espiritual.

- Una música suau i harmoniosa ens aportarà aquesta sensació d'equilibri i serenitat si volem concentrar-nos en l'estudi o busquem un temps d'interiorització, de meditació.
- Si la música que escoltem és dissonant es produeix una sensació d'irritabilitat que pot generar-nos ansietat.
- La música alegre conté un gran nombre de sons harmònics en contraposició amb la música trista que presenta major manca d'ells.

• **To:** és la qualitat del so que ens permet diferenciar si el so és agut o greu. L'altura del so ve determinada per la freqüència de les vibracions del cos sonor que origina aquest so, que es pot mesurar en cicles per segon, sent 1 cicle per segon igual a 1 Hz. Ja que un cicle és el recorregut complet d'una partícula des del allunyament de l'eix fins a la seva retorn, a major nombre de recorreguts complets en un segon, més gran serà la freqüència d'aquest so i major serà la seva alçada i viceversa.

- Els sons greus produeixen un efecte calmant, tranquil·litzador, i influeixen preferentment en les zones corporals buides, com els pulmons, cor i abdomen. És un efecte més aviat mecànic, de ressonància física.
- D'altra banda, les freqüències greus o baixes tendeixen a relacionar-se amb sentiments de tristesa.
- Els sons aguts són estimulants, actuant preferentment sobre el sistema nerviós i les contractures musculars. Ajuden a treure la mandra i millorar un estat de cansament o esgotament.
- Les freqüències agudes tenen una relació amb una percepció d'alegria.

• **Tonalitat:**

- Les tonalitats majors infonen estats eufòrics, alegres.
- Les tonalitats menors, malenconia o tristesa.
- No obstant això, no és un fet universal ja que intervé l'entorn cultural en què hem crescut del qual prenem determinats patrons que condicionen les nostres percepcions.

• **Volum:** és el que més ens afecta, ja que segons quin sigui el seu nivell, pot emmascarar, anul·lar i fins a invertir els anteriors efectes.

- En general, un volum o intensitat elevada, sense sobrepassar certs límits, provoca sensacions d'alegria.
- Un volum baix dóna lloc a estats o espais de major intimitat i serenitat.
- No obstant això, una cançó que ens resulti agradable pot tornar-se insuportable a un volum excessiu.

• **Les notes:**

1. Les notes agudes amb volum elevat ens alerten i situen en estat d'atenció extrema. Són sons irritants i colpidors . Si li afegim un ritme accelerat, ens convidarà clarament al moviment i a relacionar-nos o sentir-nos cohesionats amb la gent que ens envolta. És eficaç davant l'apatia i determinats complexos , encara que pot augmentar l'agressivitat.
2. Les notes greus a baix volum són sons que ens indueixen a moviments lents o a estats de serenitat , assossec o reflexió, molt útils per a la relaxació.
3. Les notes greus amb volum elevat tenen un efecte totalment contrari a l'anterior . Produeixen sensacions de por , terror o de perill .
4. Les notes agudes a baix volum són agradables, antidepressives, ens predisposen a la feina i ens proporcionen felicitat.

• **Silenci:** el so és tan poderós que fins i tot la seva absència és capaç de provocar-nos determinades respostes emotives i / o cognitives. Hi ha un augment de l'atenció, pot crear-se una expectativa de por , de sorpresa , de desconcert , però no hi ha dubte que l'absència de so també ens afecta.

• **Textura:** és la manera d'entretreixir les diferents veus o instruments en una obra musical. Generalment es diferencien les següents textures:

- Textura monofònica que és en la qual hi ha una única línia melòdica interpretada bé per un únic instrument o veu, o diversos instruments o veus.

- Textura polifònica que es produeix quan hi ha més d'una línia melòdica independent.

Per finalitzar aquest apartat, exposaré un concepte clau per Arnau Tordera quan parla dels elements que conformen una cançó. Aquest terme ja el vaig emprar en el transcurs de l'entrevista que li vaig poder fer (23 set 2016) ja que li havia sentit a dir en

a la secció Les pitjors cançons de la història de la música del Suplement d'estiu de Catalunya ràdio, programa on col·laborava. S'explica dient:

“Quan utilitzo el terme lírica i no lletra és perquè, des del meu punt de vista, és una llàstima que la llengua catalana no tingui una paraula que pugui definir el que és la disciplina artística d'escriure lletres de cançons. Per mi una lletra de cançó és una terminologia massa poc específica del que acaba sent en definitiva la lírica. La lírica és la part lingüística d'una peça musical, que per tant té un significat i també té una estètica”. (Arnau Tordera, 2016)

5. MÚSICA I CERVELL

Josefa Lacárcel Moreno (2003) afirma que hi ha uns mecanismes psicofisiològics i psicobiològics que sustenten la conducta musical i que permeten entendre les relacions existents entre música i cervell.

5.1. Bases psicofisiològiques

Hi ha una relació entre les diferents zones cerebrals i les característiques psicològiques de la música i l'audició:

- *L'activitat sensorial de la música*, estaria localitzada predominantment a la *zona bulbar* on es troba el centre de les reaccions físiques. Podríem parlar de l'estadi de la predominança rítmica.
- *El missatge afectiu* de la música el localitzem al *diencefal*, zona profunda del cervell seient de les emocions. La melodia afecta la vida emocional i afectiva i és el diencefal el que rep els motius i dissenys melòdics, adquirint aquests significació, despertant així tot un món interior de sentiments i emocions.
- *L'activitat intel·lectual* queda localitzada en el *nivell cortical*. És la música eminentment harmònica la que representa el major nivell de representacions intel·lectuals.

El cervell actua com un TOT encara que determinades funcions estiguin allotjades en centres auditius, àrees cerebrals i fins i tot hemisferis concrets. S'han realitzat estudis en els quals han estat localitzades determinades funcions. Es pot dir, des d'una perspectiva global, que amb més música hi ha més activitat en l'hemisferi esquerre, s'utilitza també més aquest per compondre.

En definitiva, la música permet un equilibri dinàmic entre les capacitats de l'hemisferi esquerre i dret. Es considera la música com un dels elements amb més capacitat per a la integració neuro-funcional i neuro-psicològica. Té una complexa activitat cerebral que contribueix a desenvolupar la percepció sonora, estats d'ànim, conductes cognitives, perceptiu-motrius i un llarg etc. L'activitat es sintetitza en una funció tant receptiva com executiva del cervell, que permet modificar conductes.

En la funció cerebral de la música influeixen diferents components que, a causa de la complexitat dels processos, se situen en estructures diferents:

5.2. Bases psicobiològiques

El cervell és l'estructura material que implica no només el pensament sinó també l'afectivitat. El pensament és la computació de símbols; està localitzat en zones corticals.

L'afectivitat, les emocions, són el contingut bàsic de la consciència, de l'activitat psíquica que està localitzada en el sistema límbic, tàlem, hipotàlem, que es troben a la base del cervell a la zona anomenada diencèfal, i en el lòbul temporal.

Quan es parla del cervell es fa d'una forma genèrica, es refereix a un conjunt d'estructures nervioses amb múltiples funcions comunes a totes les persones. Però és important ser conscients que a nivell individual, hi ha un cervell irrepètible, diferent i diferent en cada un de nosaltres, que recull en la seva estructura i funcionalitat tota la història personal, biogràfica, genètica, biològica, cultural i social, que el ha modelat i desenvolupat diferenciant de la resta. Quan cantem o interpretem alguna obra musical, toquem o improvisar en un instrument, composem, escoltem ... en definitiva, quan pensem i actuem sobre sons, la nostra xarxa de neurones s'amplia amb una sèrie de connexions úniques, diferents a totes les altres, que podrien definir-se com els "engrames" o empremtes dactilars a què ha donat lloc la nostra activitat musical.

6. MÚSICA I EMOCIONS

La relació que s'estableix entre música i emocions és l'eix sobre el qual gira aquest estudi i cal que la definim.

La música és una successió de senyals acústics que els nostres oïdes recullen, envien al cervell, on es descodifiquen i se'ls dona un sentit i un significat. Tot això passa en fraccions de segon. I per això, el cervell ha d'involucrar les emocions; són elles les encarregades de convertir el so en alguna cosa intel·ligible. I que tots siguem capaços de fer això de forma inconscient vol dir que posseïm, com a espècie, cert instint musical. Que som, de fet, éssers intrínsecament musicals.

Segons Philip Ball (2010), per entendre la relació entre neurones i notes musicals, cal pensar, en primer lloc, en com el cervell aprèn. Donem per fet que en escoltar una melodia entenem que això és música; fins i tot la majoria de nosaltres som capaços de dir si es tracta d'un tema de pop, rock o potser salsa. I això, tot i que ho fem de manera inconscient, es tracta d'un procés mental complicat, que es basa en la recerca i detecció de patrons complexos de sons, que el cervell desxifra utilitzant les eines de què està dotat de forma natural per així donar-los significat.

La música és una sèrie de patrons, de notes, de ritmes, de melodies, que el compositor combina i fins i tot manipula, i que provoca que les emocions entrin en joc. En canvi, amb els sons del medi ambient això no passa, perquè no hi ha patrons encara que el nostre cervell s'entesti a buscar-los.

Les emocions tenen un paper essencial en la cognició. Ens permeten comprendre, aprendre i donar sentit a les coses. A més, les melodies fan servir dreceres per colar-se a la part emocional del nostre cervell i allà desencadenar tristesa, por, enuig, alegria.

Que la música involucri a les nostres emocions té a veure, diu Ball, amb la forma en què aquesta progressa, amb els ritmes, els moments àlgids, els 'in crescendos', els 'de crescendos'. Quan en una cançó passa alguna cosa que no esperem, ens genera una tensió; i quan arriba l'acord que sí esperàvem, ens produeix alleujament i satisfacció. Els músics manipulen les nostres emocions d'aquesta manera, amb petites violacions de les nostres expectatives.

Curiosament, a diferència de la majoria de tasques cognitives, com el llenguatge o la memòria, que estan localitzades en àrees del cervell concretes, la música no té un circuit mental propi. En escoltar una cançó, el cervell sencera s'activa. Des de les regions que regulen el moviment fins als centres d'emocions primàries, o els que processen la sintaxi i la gramàtica del llenguatge. De fet, "cap altre estímulo involucra totes les zones del nostre aparell mental com la música", indica Ball. A més, posa en contacte l'hemisferi dret amb l'esquerra, la lògica amb l'emoció. "És gimnàstica per a la ment", afegeix aquest divulgador.

Com s'interpreta la música dins l'estructura cerebral?

Quan sentim un tema, l'oïda envia la informació al tronc encefàlic i d'aquí passa al còrtex auditiu. Des d'aquí, és processada per diferents regions que fins i tot realitzen tasques que es solapen. Quant el còrtex primari auditiu -ubicat al lòbul temporal, darrere de les orelles- rep el senyal musical, s'activa el cervell primitiu: els circuits del temps tracten de captar el ritme i el pols; el tàlem rastreja el senyal per veure si hi ha indicis de perill que requereixin una acció immediata de resposta; el tàlem es comunica amb l'amígdala, que produeix una resposta emocional. Per exemple, si es detectés perill en el senyal sonora, l'amígdala desencadenaria por (de nou les emocions en marxa).

Un cop realitzat aquest primer escanejat de la melodia, el cervell comença a analitzar el so. L'hipocamp busca records associats; l'àrea de Brocca, associada al llenguatge, revisa els aspectes sintàctics de la música, les frases, les estrofes, les tornades; i el còrtex prefrontal genera expectatives; és així com intuïm quan arribarà un canvi en la cançó o pujarà.

A més, les funcions motores també entren en joc per processar el ritme. A més, s'ha vist que la música activa altres processos que no tenen res a veure amb la cognició, com el sistema immune: augmenta els nivells de proteïnes que combaten les infeccions microbianes. Tant en escoltar com en interpretar un tema, compta Philip Ball al seu llibre, es pot regular la producció corporal d'hormones, com el cortisol, que influencien l'humor. D'aquí que s'usi la música com un mètode eficaç en determinades teràpies.

La música en la mente

CUERPO CALLOSO.
Conecta los hemisferios izquierdo y derecho.

CORTEZA MOTORA.
Movimientos, tocar, bailar y utilizar instrumentos.

CORTEZA PREFRONTAL.
Creación de expectativas, valoración y la satisfacción de las expectativas.

NÚCLEO ACCUMBENS.
Reacción emocional a la música

AMÍGDALA.
Reacción emocional a la música

Cuando escuchamos música, esta se procesa en diferentes áreas del cerebro. El grado de participación de este órgano apenas se imaginaba hasta principios de los años noventa, cuando las imágenes cerebrales funcionales se hicieron posibles. Los principales centros de procesamiento incluyen:

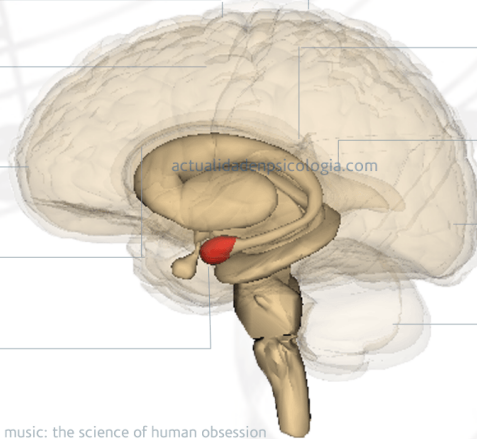
CORTEZA SENSORIAL.
Retroalimentación táctil al tocar un instrumento y bailar.

CORTEZA AUDITIVA.
Primeras etapas del procesamiento de sonidos. La percepción y el análisis de los tonos.

HIPOCAMPO.
Memoria musical, experiencias musicales y contextos.

CORTEZA VISUAL.
Lectura música., ver el desempeño de un artista o el propio.

CEREBELO.
Movimientos, tocar, bailar y utilizar instrumentos. También interviene en las reacciones emocionales a la música.

FUENTE: This is your brain on music: the science of human obsession

 actualidadenpsicologia.com

7. LES EMOCIONS INDUÏDES PER LA MÚSICA

Segons M. Soledad Cabrelles (2007) no hi ha dubte que les característiques de la pròpia música (to, ritme, tempo, mode i d'altres), influeixen en les emocions i significats que els atribueixen els oients. No obstant això, també s'han de considerar l'element subjectiu de cada oient, la seva història personal i el seu estat d'ànim en el moment de l'escolta, que fa que la música sigui en si mateixa un símbol inacabat que permet que cada persona projecti en ella els seus anhels, conflictes, mancances, records, tristeses i alegries.

Per Radford, C. (1991) l'explicació del per què la música pot evocar emocions diferents es pot abordar des de enfocaments diferents:

- Cognitiu: les emocions produïdes per la música depenen directament de les experiències prèvies de les persones així com de les associacions que realitza de l'estimulació emocional amb les situacions en què se li presenta.
- Emotiu: les emocions produïdes per la música es deuen específicament a les característiques pròpies de la música.
- "Moodist": estableix que la música té qualitats que produeix una tendència a les persones a què experimentin una emoció en particular, encara que s'ha de considerar l'estat d'ànim de les mateixes així com alguns factors externs com són l'ambient i les associacions prèvies que s'hagin realitzat.

Per Meyer, L. (1956) les associacions que realitza cada oient són l'element més important i que determina les respostes emocionals cap a cada composició musical específica. Una vegada que aquestes associacions es tornen habituals, en presentar l'estímul musical apropiat, evocarà generalment en forma automàtica la resposta emocional acostumada.

Fishman, R. (1994), va presentar un estudi sobre la importància que té el paper del compositor, el context d'educació i l'audiència en la comunicació del significat musical d'una obra.

Kivy, P. (1999) considera que la bellesa de la peça musical és l'objecte intencional que determina les emocions que van a ser evocades. La seva proposta és que les persones amb coneixements musicals són motivades per la bellesa de la peça i no experimenten tristesa o alegria en funció de les suposades emocions corresponents a la música escoltada.

Actualment, l'estudi de la "emoció musical" viu un moment de desenvolupament i són nombroses les investigacions sobre l'expressió musical de les emocions des de diverses perspectives (psicològica, antropològica, estètica, semàntica, etc.) sent molt important les aportacions que s'estan realitzant des dels diversos àmbits científics cada vegada amb més precisió metodològica i delimitació d'anàlisi de continguts.

Des del camp de la neurociència s'afirma que no hi ha una àrea cerebral dedicada únicament a l'apreciació musical, que integra el reconeixement de melodies i les emocions que ens produeixen. No obstant això, la capacitat de reconèixer una melodia o detectar una nota falsa està situada en una part del còrtex prefrontal que és fonamentalment també per a l'aprenentatge de coneixements i per a la resposta o control de les emocions, ja que el còrtex prefrontal participa en el control executiu que integra coneixements i emocions. La implicació de l'hipocamp explica que una mateixa melodia pot suscitar emocions diferents segons les nostres experiències anteriors i la de l'amígdala la influència de la situació personal en el moment en què es perceben.

Per estudiar les "emocions musicals" es recorre a peces que possibilitin el control d'un petit nombre de factors musicals presumptament importants en l'expressió i la percepció d'emocions. Segons una de les principals teories proposades, les emocions neixen de les expectatives musicals determinades pels moments de tensió i de relaxació que se succeeixen en les peces de música clàssica occidental. Per precisar aquesta hipòtesi la Psicologia Cognitiva ha comprovat que els subjectes agrupen els fragments en quatre categories:

- Mode menor i tempo lent confereixen una valència emotiva negativa i una dinàmica feble que és percebuda com trist.
- Mode menor i tempo ràpid provoca un sentiment d'ira o por.
- Mode major i tempo ràpid provoquen alegria.
- Mode major i tempo lent provoquen assossec.

Existeixen també algunes teories que assenyalen com les dissonàncies produeixen reaccions de desgrat a oients de diferents cultures. En aquest àmbit d'anàlisi es posa de manifest com la dissonància, que és una cosa intrínsec a la música, produeix sensacions independents de la cultura.

En definitiva, malgrat els resultats tan diferents i de vegades contradictoris exposats, no pot negar-se que la música, a través de les emocions, pot afavorir l'homeòstasi funcional de tots els nostres sistemes i el seu correcte funcionament, i pot també

El monstre de l'armari

desenvolupar la intuïció, la curiositat , la imaginació i la creativitat en dirigir l'atenció cap a l'interior de l'individu, visualitzant sensacions generades per ella o per sons de la Natura.

8. PROCESSAMENT NEURONAL DE LA MELODIA I LA LÍRICA

Quan escoltem una cançó s'activa un processament neuronal de la música i de la lírica de manera que provoca en nosaltres unes emocions determinades. El nostre cervell processa la lírica (les paraules) i la melodia per separat o de manera única? És una qüestió molt debatuda que ha estat estudiada arreu. El Centre d'Estudis Musicals María Grever (2013) analitza els estudis fets per diversos investigadors.

Les persones amb afàsia, que no poden parlar, encara poden entonar una melodia, suggerint que la música i les lletres són processades per separat. No obstant això, els escàners cerebrals demostren que la música i el llenguatge activen les mateixes àrees, la qual cosa podria significar que el cervell els tracta com una única senyal.

Sammler (2010) i el seu equip han descobert que tots dos arguments poden ser parcialment certs. El seu equip ha treballat la manera de determinar quines són les regions actives que estan processant només música i quines només lletres, mitjançant l'estudi d'una anàlisi funcional de ressonància magnètica del cervell d'algú que escolta les cançons.

Mateixa melodia, lletres diferents

L'equip de Sammler sabia que quan les neurones processen el mateix estímul en repetides ocasions, la seva resposta a aquesta disminueix amb el temps. "*Es converteixen en espècie de mandrós*", diu Sammler.

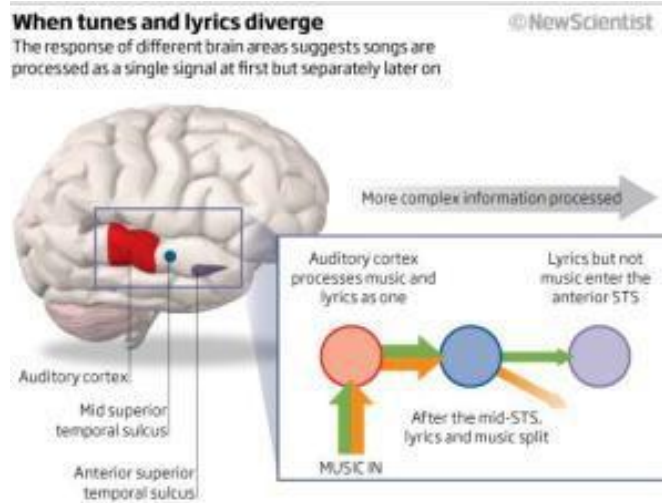
Ella va pensar que si variava només la melodia i les lletres es mantien, hi hauria una disminució de l'activitat en el processament de lletres de cançons. Si variem només les lletres, les àrees que mostren una disminució han de ser les del processament de la melodia, mentre que les regions en declivi quan tant la melodia i les lletres es repeteixen han de ser les mateixes.

Daniela Sammler i el seu equip de l'Institut Max Planck de Ciències Cognitives i del Human Brain a Leipzig, Alemanya, n'han fet un complex estudi i a seva **conclusió** és *que el cervell s'ocupa primer amb música i lletres juntes. Després de passar pel solc temporal superior STS on un processament més complex entra en acció, com ara el de la comprensió, del que significa la lletra, i els dos es tracten per separat. Com més es processen, com més es separen.*

Però Martin Braun de l'Institut Neurociències de la Música, un centre de recerca independent a Karlstad, Suècia, no està convençut que el cervell està processant

melodia i lletra junts en qualsevol moment. “L'activació d'una àrea particular del cervell per diferents estímuls no implica que aquests estímuls s'integren diferents”, argumenta. “Els estímuls només podria tenir un efecte similar a la zona”.

L'equip de Sammler argumenta que el grau de la disminució de l'activació en el STS era diferent del que es podria esperar si tots dos estímuls estaven sent processats per separat i simultàniament.

PART II: INVESTIGACIÓ

9. "EL MONSTRE DE L'ARMARI"

La cançó d'Obeses "El monstre de l'armari" del seu àlbum *Monstres i princeses* té un significat molt especial: és el punt de partida d'aquest treball de recerca i s'utilitza també per a l'obtenció de dades en la investigació.

A continuació hi ha un recull de la peça en els seus diferents formats.

9.1. Àudio i vídeo "El monstre de l'armari" d'Obeses

- ✓ Àudio i vídeo originals

<https://www.youtube.com/watch?v=hS-NHqu0p4M>

- ✓ Vídeo gravació en directe de la cançó al concert Fi de la gira llegendària, Museu Obeses al Teatre Nacional de Catalunya (8 d'octubre del 2016)

<https://www.youtube.com/watch?v=lppDIDtqwuY>

Veure Annex 1

9.2. Lírica

“El monstre de l'armari”

Secrets del tot innobles
amagats a darrere dels teus mobles.
I a dins dels calaixons
hi ha mentides que porten pantalons.

Mira cap aquí! Sí!
Mira cap allà! Va!
Vas voler amagar-ho per no dir-ho a ningú!
No t'has adonat que ell ho sabia tot de tu!
Viu a dins del teu armari!

**És el monstre de l'armari,
no hi haurà ningú que el pari,
no podreu estar mai quiets,
ell coneix tots aquests secrets!**

**És el monstre de l'armari,
més temible que un sicari,
a la nit us trobarà,
prepareu-vos per confessar!**

Enmig de les camises
hi ha les restes de moltes trencadisses,
i els teus mals pensaments
són a sota les calces i els sostens.

Mira cap aquí! Sí!...
És el monstre de l'armari...

Ah, ah, ah, ell és el monstre!
Uh, oh, quina por, sortirà avui a la nit amb un afany demolidor!

El monstre de l'armari

Eh, tu, estigues atent, s'ha escapat el monstre, quin turment!
No cal pas ni que corris, és ràpid com la llum.
No avisis a la poli, si ell ho sap, has begut oli,
si vols guanyar el combat has de dir-li la veritat.

És el monstre de l'armari...
Mira a dins del teu armari!

Monstres i princeses 2015

Obeses

9.3. Melodia

Cor

9. EL MONSTRE DE L'ARMARI

OBESES 3D

ARNAU TORDERA I

Electro party
♩ = 120

A *ff* solo **B** *ff*

Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!

Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!

Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Viu a dins del teu ar - ma - ri! És el
Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Viu a dins del teu ar - ma - ri! És el
Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Viu a dins del teu ar - ma - ri! És el
Mi-ra cap a-quí. Sí! Mi-ra cap a-llà. Va!
Viu a dins del teu ar - ma - ri! És el

mons-tre de l'ar-ma - ri no hi hau - rà nin-gú que el pa - ri no po - dreu es-tar mai quiets ell co - neix tots a-quest se-crets! És el
mons-tre de l'ar-ma - ri no hi hau - rà nin-gú que el pa - ri no po - dreu es-tar mai quiets ell co - neix tots a-quest se-crets! És el
mons-tre de l'ar-ma - ri no hi hau - rà nin-gú que el pa - ri no po - dreu es-tar mai quiets ell co - neix tots a-quest se-crets! És el
mons-tre de l'ar-ma - ri no hi hau - rà nin-gú que el pa - ri no po - dreu es-tar mai quiets ell co - neix tots a-quest se-crets! És el

Partitura "El monstre de l'armari" *Monstres i princeses* Obeses

Veure Annex 2

9.4. Anàlisi de la cançó

Aquest fragment de l'entrevista a Arnau Tordera recull l'anàlisi feta per ell mateix de la cançó "El monstre de l'armari".

Està composta així per algun motiu en concret o simplement és perquè et va agradar així?

"Crec que has elegit un tema de treball extraordinari. Quan utilitzo el terme *lírica* i no lletra és perquè, des del meu punt de vista, és una llàstima que la llengua catalana no tingui una paraula que pugui definir el que és la disciplina artística d'escriure lletres de cançons. Per mi una lletra de cançó és una terminologia massa poc específica del que acaba sent en definitiva la lírica. La lírica és la part lingüística d'una peça musical, que per tant té un significat i també té una estètica. *En aquest sentit jo sempre he procurat, com a creador de lírica i música, jugar a establir relacions entre aquests dos pols. De relacions n'hi pot haver moltíssimes però una de les que més m'atrau és la contraposició d'idees. I en aquest sentit evidentment El monstre de l'armari té part d'aquesta possibilitat. Jo diria que de fet la peça, evidentment a la part de la tornada això succeeix de manera claríssima.*

A l'àlbum *Monstres i princeses* cadascun dels 12 temes està en una de les tonalitats possibles de la música tonal.

Però la part que precedeix la tornada que seria l'estrofa que també està en tonalitat menor. La peça està entre cometes en si major. El MDL el vaig considerar en si major globalment, encara que té aquestes estrofes en si menor i llavors hi ha una modulació, (però això és intranscendent...). La qüestió és que a les estrofes "secrets del tot innobles..." està en si menor. El to menor es correlaciona culturalment molt més amb aquest univers fantasmagòric, de neguit, etc.

I llavors hi ha la contraposició a la part explosiva de la tornada que és en major. Per bé que la temàtica segueix sent la mateixa, sí que volia exaltar aquesta part que et comentava abans amb la correlacionem també amb el món adult el concepte d'armari i el que hi ha dins d'un armari amb la sonoritat explosiva de la música disco contemporània i contraposar aquesta estètica amb la lletra que hi havia que abans sí que prenia sentit amb la part de l'estrofa. És aquest joc de contraposició de conceptes que a mi personalment sempre m'ha fascinat. I és una realitat que com bé deies abans es pot assaborir només si s'està entenent la lletra.

I és una cosa que en primer lloc hem de dominar l'idioma per apreciar el valor d'això i en segon lloc ens hi hem de fixar perquè és cert que hi ha casos on la lletra passa desapercibuda. I per mi és una llàstima. La gent tendeix, per prejudicis o el que sigui, a menystenir certs versos extraordinaris”.

Arnau Tordera I

Cantant d'Obeses

“El monstre de l'armari” està escrita en Si Major globalment, però modula a si menor en algunes estrofes .

“El monstre de l'armari” és un tema inclòs dins de l'àlbum *Monstres i princeses* d'Obeses, el qual va ser llançat l'any 2015, el tercer disc del grup. Aquest disc té una característica creativa i apassionant, la construcció tonal de les seves peces:

FCGDAEB

♭♭♭♭♭♭♭♭ - La dotzena campanada (C)

♭♭♭♭♭♭♭♭ - La cançó dels amors entrellaçats (F)

♭♭♭♭♭♭♭♭ - Mammi (Gm)

♭♭♭♭♭♭♭♭ - Viru\$ (Cm)

♭♭♭♭♭♭♭♭ - Em deixaré bigoti (Fm/Ab)

♭♭♭♭♭♭♭♭ - La llegenda de la rosa i el drac (Bbm)

♭♭♭♭♭♭♭♭ - Rumba de l'avorrit (Gb)

#####♭ - Rumba de l'avorrit (F#)

#####♭ - El monstre de l'armari (B)

#####♭ - Guapo! (E)

#####♭ - Nata muntada (A)

#####♭ - Brindem, brindem (D)

#####♭ - Ens hem alçat (G/Em)

10. CANÇONS AMB EMOCIONS DIFERENCIADES ENTRE LÍRICA I MELODIA

Una part del treball ha consistit en fer recerca de cançons on, tal com passa a “El monstre de l'Amari”, la lírica i la melodia transmetin emocions diferents. Aquest és el recull d'aquestes peces, algunes suggerides pels participants en les enquestes.

CANÇÓ I INTÈR PRET	Enllaç	Emocions M ELODIA	Emocions L LETRA
QUÉ BONITA LA VIDA Dani Martín 2013	https://youtu.be/NAHvn1BmJpE https://www.youtube.com/watch?v=XBuYmneAQ28	Tristesa	Alegria
REHAB Amy Winehouse	https://youtu.be/Cu8vKpAo2NI https://youtu.be/KUmZp8pR1uc	Excitació	Tristesa
WHER IS THE LOVE? The black eyed peas	https://youtu.be/WpYeekQkAdc	Excitació: Enèrgic	Tristesa Drama
WHERE HAVE ALL THE FLOWERS GONE Pete Seeger	https://www.youtube.com/watch?v=T1tqtvxG8O4	Pau Calma	Guerra Mort
TINC FAM DE TU Lax'n Busto	https://youtu.be/A4QVVZSQggU	Excitació Eufòria	Ira
AMOR PARTICULAR Lluís Llach	https://youtu.be/mQnbl8Ehu5Q	Alegria Felicitat	Tendresa
PAPA, JO VULL SER TORERO Albert Pla	https://www.youtube.com/watch?v=HZT98H2rP_E	Calma Tendresa	Tristesa Mort
SOME NIGHTS Fun	https://www.youtube.com/watch?v=qQkBeOisNM0	Alegria Eufòria Entusiasme	Vergonya Ira
HEY YA!	https://youtu.be/PWgvGjAhvlw	Alegria:	Tristesa

Outkast		Diversió	Desamor
MY NAME IS LUKA Suzanne Vega	https://youtu.be/VZt7J0iaUD0	Vergonya Tristesa	Amor Tendresa
MAXWELL'S SIL VER HAMMER The Beattles	https://www.youtube.com/watch?v=JE8U9ZyC0rk	Alegria Felicitat Optimisme	Por Mort
DIE EIER VON SATAN Tool	https://youtu.be/htxZZKv4pMw	Intriga Por	Estètica
CHANDELIER SIA	https://youtu.be/2vjPBrBU-TM	Esperança Eufòria	Por Ansietat
DROWN Front Porch Step	https://www.youtube.com/watch?v=qbWgw4Tmh4k	Amor	Desamor
MI CARRO Manolo Escobar	https://www.youtube.com/watch?v=RggsvczfGm8	Alegria Felicitat	Pena Desgràcia
CÓMO TE ATREVES A VOLVER Morat	https://youtu.be/_gm5piKnrS4	Ràbia Indignació	Alegria Entusiasme
LA MATARÉ Loquillo	https://youtu.be/MaAva_a29Z0	Alegria Plaer Diversió	Ira Ràbia
STITCHES Shawn Mendes	https://youtu.be/VbfpW0pbvaU	Amor Afecte Tendresa	Tristesa Decepció Desamor
ON TOP OF THE WORLD Imagine Dragons	https://www.youtube.com/watch?v=w5tWYmIOWGk	Alegria Optimisme	Ansietat Lluita
VIVA LA VIDA Coldplay	https://www.youtube.com/watch?v=dvgZkm1xWPE	Optimisme	Compassió Angoixa
TITANIUM David Guetta ft. Sia	https://www.youtube.com/watch?v=JRfuAukYTKg	Felicitat Alegria	Angoixa Por
HISTORIA DE UN SUEÑO	https://www.youtube.com/watch?v=gzKXalv3Gog	Amor Felicitat	Tristesa Sorpreses

La Oreja de Van Gogh		Esperança	
LA VISITA La Oreja de Van Gogh	https://www.youtube.com/watch?v=TdokzZHM1Lg	Felicitat Alegria Amor	Sorpresa Tristesa
LA BELLA Y LA BESTIA Porta	https://www.youtube.com/watch?v=iHyTFXEkNEc	Amor Optimisme Felicitat	Ansietat Por Tristesa
TINTIN Els Catarres	https://www.youtube.com/watch?v=9TjJr7M_-9A	Alegria Felicitat	Ansietat Desamor Tristesa
BARCO A VENUS Mecano	https://www.youtube.com/watch?v=bhPsg2IRr5Y	Alegria Felicitat	Tristesa Aversió Ansietat
BON DIA Els Pets	https://www.youtube.com/watch?v=iF5BkWZkboxA	Alegria Optimisme	Vergonya Ira
DIA IDEAL Okey Ok	https://www.youtube.com/watch?v=0XVEHFyeZNY	Felicitat Alegria	Tristesa Ansietat
DEMONS Imagine Dragons	https://www.youtube.com/watch?v=mWRsgZuwf_8	Tristesa	Optimisme Esperança

11. PLANTEJAMENT DE LA HIPÒTESI I OBJECTIU DEL TREBALL

En escoltar la cançó "El monstre de l'armari" em vaig adonar que la melodia de la tornada em transmetia unes emocions d'alegria, felicitat i diversió, i en canvi, la seva lírica em produïa emocions d'intriga, pors i neguits.

A partir de l'audició d'aquesta cançó i la reflexió sobre les emocions que em va transmetre la primera vegada que la vaig sentir, he volgut plantejar la següent hipòtesi:

"Quan escoltem una cançó per primera vegada percebem primer les emocions que transmet la melodia que les emocions que transmet la lírica (lletra)".

L'objectiu del treball és poder afirmar o refutar aquesta hipòtesi analitzant les emocions que han transmès les diferents cançons i líriques de l'enquesta a un conjunt de persones individualment i traient-ne posteriorment conclusions. Aquesta anàlisi s'acompanyarà de les opinions i reflexions de l'autor de la cançó.

12. DESENVOLUPAMENT DE LA INVESTIGACIÓ I CONCLUSIONS

12.1. Proposta inicial

La investigació té com a model d'investigació una proposta diferent de la idea original i és una mica complicada d'explicar.

La primera proposta que vaig fer del treball pretenia, amb l'ajuda d'un entès en el tema, creuar i enregistrar la melodia (sense lírica) de "El monstre de l'armari" amb la lírica d'una cançó que transmetés emocions positives, i així que concordessin melodia i lírica entre elles (parlant d'emocions).

Després calia agafar la lírica de El monstre de l'armari i enregistrar-la sobre una melodia que ens transmetés unes emocions més negatives, i així que quedessin igualades les emocions. És a dir, que la lírica i la melodia transmetessin les mateixes negatives.

A partir d'aquestes dues propostes anteriors i la original de "El monstre de l'armari", la intenció era fer les tres audicions i passar un qüestionari per marcar-hi l'emoció que aquestes transmetessin.

Després de contactar amb persones de l'àmbit musical i professionals que treballen en estudis de gravació i dedicada a la música, vaig haver de canviar la manera de plantejar les cançons ja que el que volia era molt complicat i requeria de molt temps.

12.2. Proposta definitiva

El segon plantejament i definitiu, va ser el de proposar tres audicions en català, en què l'individu entén la lírica, i tres més en llengua estrangera, on la comprensió de la lírica és més difícil. Les audicions eren d'un fragment determinat de cada cançó, i se'n feia l'escolta amb auriculars. Primerament l'oient havia d'omplir unes preguntes prèvies del qüestionari i a continuació fer les audicions marcant a cadascuna les emocions que els transmetien. Finalment la persona havia de llegir dues líriques i de nou marcar les emocions al qüestionari.

12.3. Descripció del qüestionari

El qüestionari s'ha elaborat amb l'objectiu de confirmar o refutar la hipòtesi del treball.

S'hi inclouen primerament uns ítems sobre l'edat, el sexe, els coneixements musicals i l'estat emocional, en el moment de respondre el qüestionari, de les persones que conformen la mostra. Aquestes preguntes estan fetes com a recull de dades, sense que aquestes en condicionin els resultats.

El cos de l'enquesta inclou la repetició de la mateixa pregunta per a l'audició de sis cançons diferents. La pregunta consisteix en triar l'emoció que senten primerament en escoltar cadascuna de les cançons. Posteriorment hi ha dos textos que pertanyen a les líriques de dues de les cançons escoltades per a que n'assenyalin també les emocions que els provoquen.

Finalment hi ha una pregunta de resposta oberta on es demana algun exemple de cançó en que la melodia i la lírica transmetin emocions diferents.

Per a les audicions (fragments de cançons), hi ha les següents propostes:

Audició 1: *El monstre de l'armari* d'Obeses

Audició 2: *Els llavis xops de plors* d'Obeses

Audició 3: *Virus* d'Obeses

Audició 4: *Die Eier Von Satan* de Tool

Audició 5: *Who Wants To Live Forever* de Queen

Audició 6: *Don't Stop Me Now* de Queen

Pel que fa a les líriques (fragments), es proposen:

Lírica 1: *El monstre de l'armari* d'Obeses

Lírica 2: *Die Eier Von Satan* de Tool (traducció)

Veure Annex 3

12.4. Model de qüestionari

<https://goo.gl/forms/NDfKN6o0OOh8PoB92>

ENQUESTA: MÚSICA I EMOCIONS

1. Edat

Seleccioneu l'opció que correspongui

- Fins a 20 anys
- De 21 a 40 anys
- De 41 a 60 anys
- Més de 60 anys

2. Sexe

Seleccioneu l'opció que correspongui

- Dona
- Home

3. Coneixements musicals

Seleccioneu l'opció que correspongui

- Pocs
- Bastants
- Molts

4. Estat emocional actual

Seleccioneu l'opció que correspongui

- Felicitat
- Tristesa

5. Ara escoltaràs sis fragments de cançons. Marca l'emoció que més sentis (Només una per cançó):

☐ Ira	☐ Ira	☐ Ira	☐ Ira	☐ Ira	☐ Ira
☐ Por	☐ Por	☐ Por	☐ Por	☐ Por	☐ Por
☐ Ansietat	☐ Ansietat	☐ Ansietat	☐ Ansietat	☐ Ansietat	☐ Ansietat
☐ Tristesa	☐ Tristesa	☐ Tristesa	☐ Tristesa	☐ Tristesa	☐ Tristesa
☐ Vergonya	☐ Vergonya	☐ Vergonya	☐ Vergonya	☐ Vergonya	☐ Vergonya
☐ Aversió	☐ Aversió	☐ Aversió	☐ Aversió	☐ Aversió	☐ Aversió
☐ Alegria	☐ Alegria	☐ Alegria	☐ Alegria	☐ Alegria	☐ Alegria
☐ Humor	☐ Humor	☐ Humor	☐ Humor	☐ Humor	☐ Humor
☐ Amor	☐ Amor	☐ Amor	☐ Amor	☐ Amor	☐ Amor
☐ Felicitat	☐ Felicitat	☐ Felicitat	☐ Felicitat	☐ Felicitat	☐ Felicitat
☐ Sorpresa	☐ Sorpresa	☐ Sorpresa	☐ Sorpresa	☐ Sorpresa	☐ Sorpresa
☐ Esperança	☐ Esperança	☐ Esperança	☐ Esperança	☐ Esperança	☐ Esperança
☐ Compassió	☐ Compassió	☐ Compassió	☐ Compassió	☐ Compassió	☐ Compassió

6. Llegeix aquesta lírica i marca l'emoció que més sentis:

Vas voler amagar-ho per no dir-ho a ningú. No t'has adonat que ell ho sabia tot de tu. Viu a dins del teu armari. És el monstre de l'armari, no hi haurà ningú que el pari. No podreu estar mai quiets, ell coneix tots aquests secrets. És el monstre de l'armari, més terrible que un sicari. A la nit us trobarà, prepareu-vos per confessar.

- Ira
- Por
- Ansietat
- Tristesa
- Vergonya
- Aversió
- Alegria
- Humor
- Amor
- Felicitat
- Sorpresa
- Esperança
- Compassió
- Estètiques

7. Llegeix aquesta lírica i marca l'emoció que més sentis:

La meitat d'una tassa de sucre en pols. Cullerada de sal, una quarta part. Una punta de ganivet de haixix de Turquia. La meitat d'una lliura de mantega. Una culleradeta de vainilla sense sucre. La meitat d'una lliura de farina. Cent cinquanta grams de nou mòltes. Una mica de sucre extra en pols. I sense ous.

- Ira
- Por
- Ansietat
- Tristesa
- Vergonya
- Aversió
- Alegria
- Humor
- Amor
- Felicitat
- Sorpresa
- Esperança
- Compassió
- Estètiques

8. Coneixes alguna cançó en la qual la lletra presenti unes emocions contraposades a les de la melodia? Escriu-ne el títol.

12.5. Grandària de la mostra

Formen part de la mostra 70 individus:

EDAT	NOMBRE D'INDIVIDUS
Fins a 20 anys	20
De 21 a 40 anys	20
De 41 a 60 anys	20
Més de 60 anys	10

12.6. Metodologia

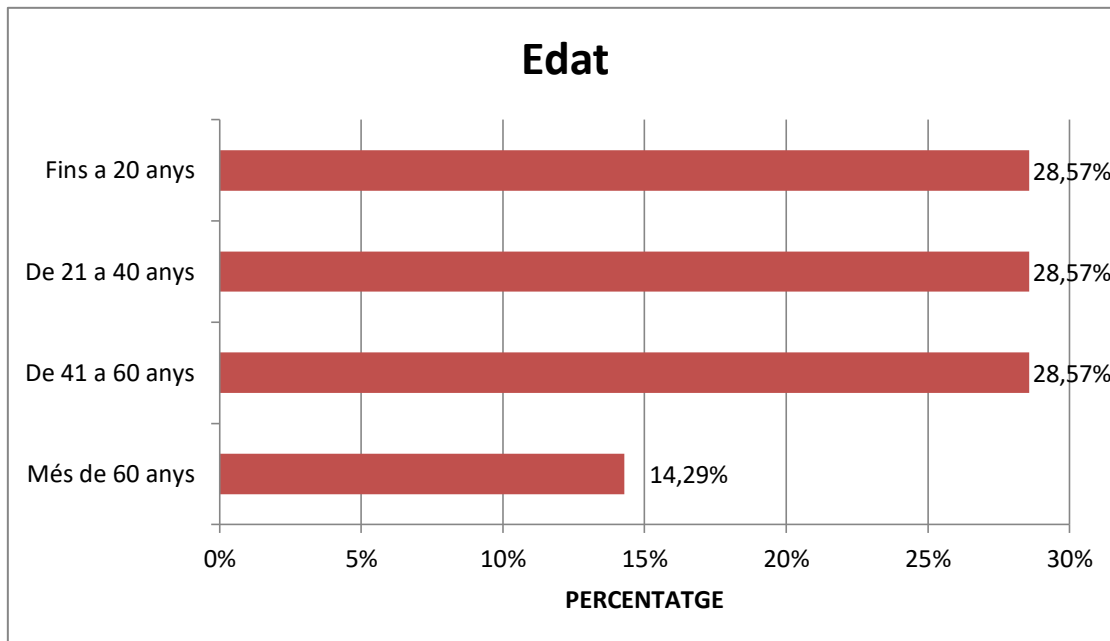
Per a la recollida de totes aquestes dades s'ha utilitzat l'aplicació Google Forms i un aparell electrònic amb les audicions connectat a uns auriculars per a poder fer-ne l'escolta amb atenció i sense interferències externes.

El mateix programa realitza el mateix recompte de les dades i en fa automàticament uns gràfics amb els resultats, tot i que els he elaborat de nou. En aquests hi surten especificades les respostes de les diferents emocions (veure Annex 4).

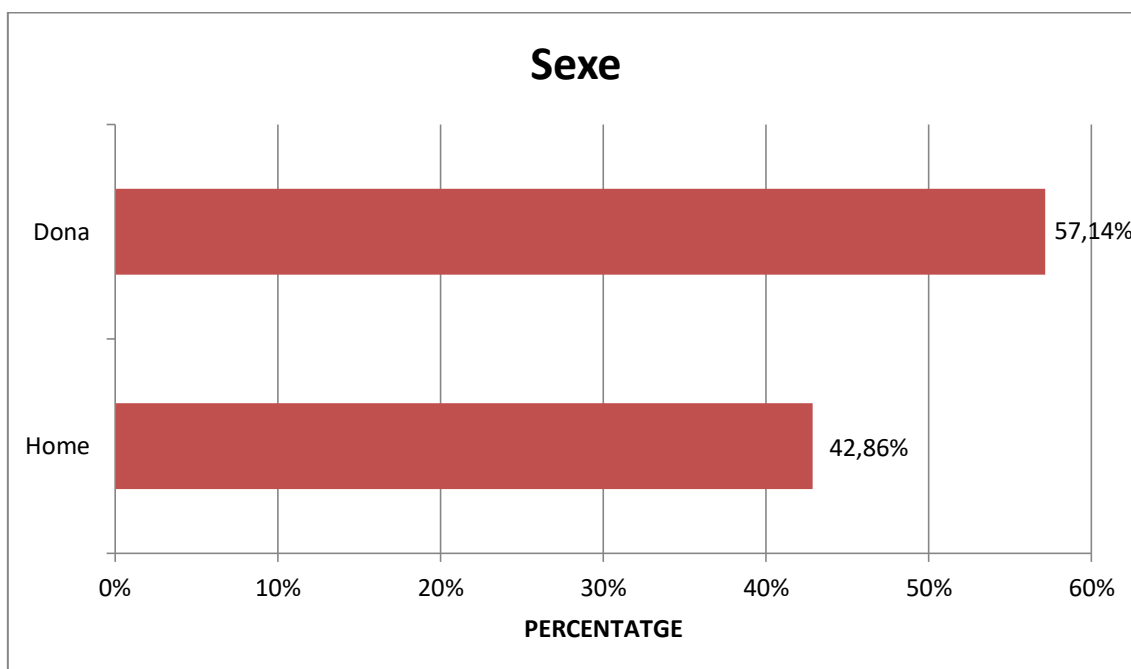
A continuació s'han fet uns altres gràfics amb els resultats obtinguts en el qüestionari, però agrupats en els quatre grups d'emocions que existeixen: negatives, positives, ambigües i estètiques. Això permet fer-ne una anàlisi més entenedora i clara, i alhora especificar alguna dada concreta que es consideri més rellevant.

12.7. Anàlisi de les dades obtingudes

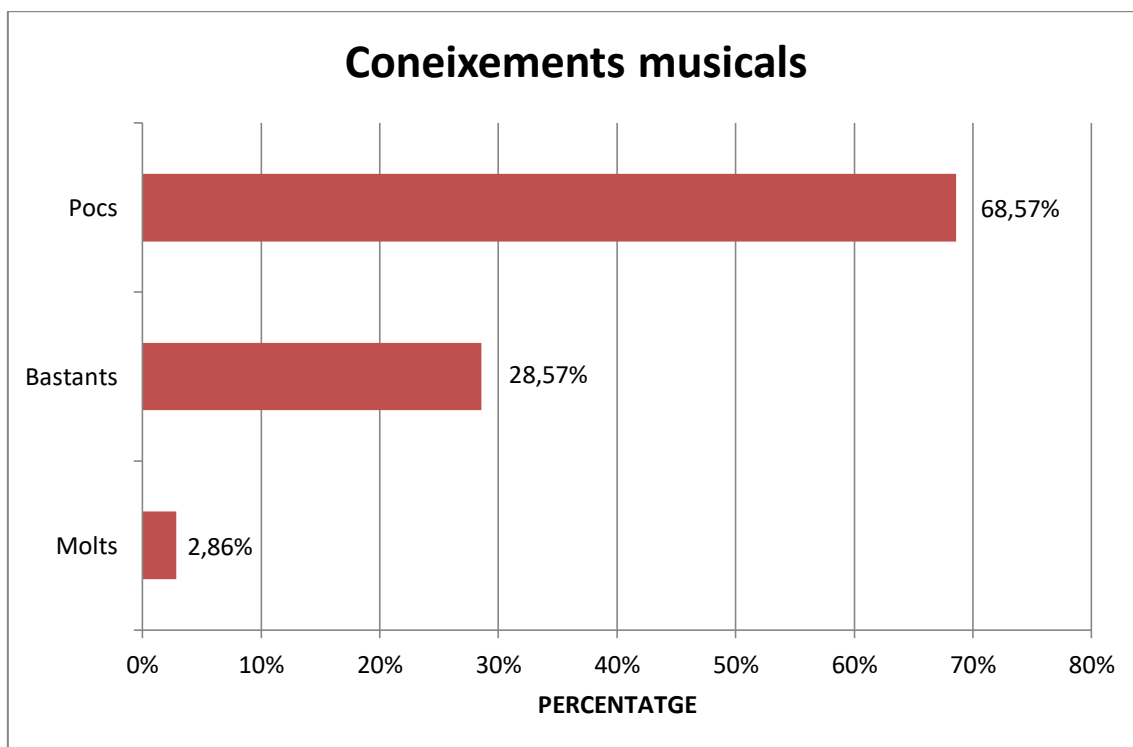
GENERALS:

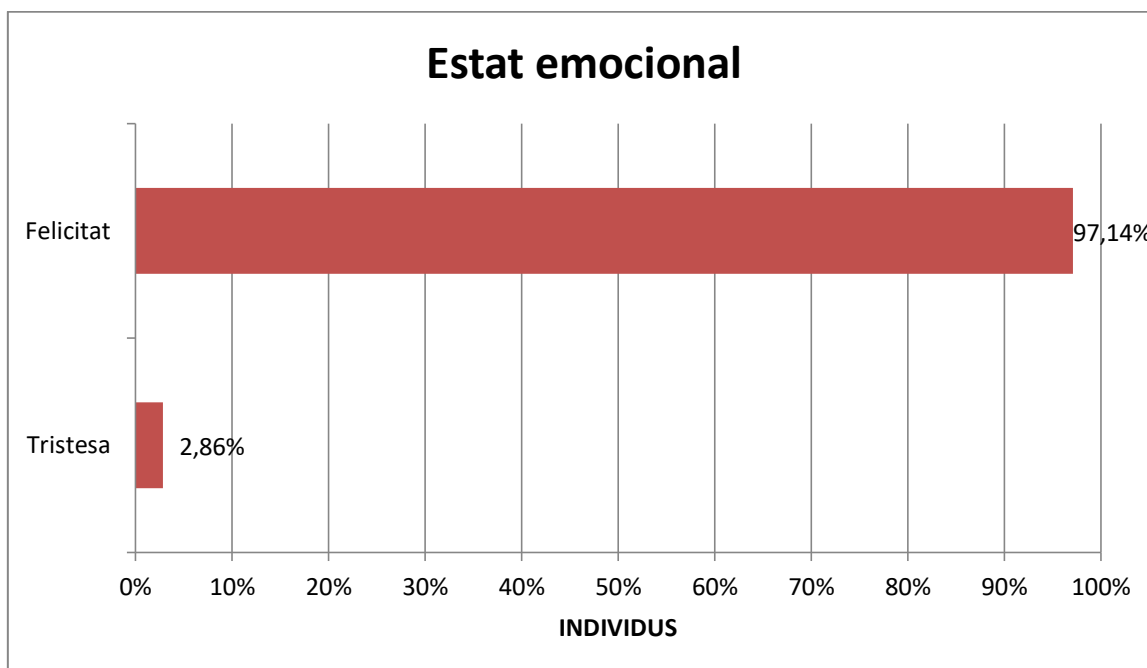
El conjunt de la mostra utilitzada és de 70 individus, repartits en aquestes 4 franges d'edat. El nombre d'individus per a cada grup d'edat és de 20, a excepció del grup "de més de 60" que recull només 10 individus. Aquest ítem ha estat condicionat pel disseny de la prova.

Pel que fa al sexe, la mostra es reparteix en 40 dones (57,14%) i 30 homes (42,86%) que han estat triats de forma aleatòria.

La gran majoria dels enquestats afirmen tenir pocs estudis musicals (68,57 %), per davant dels que en tenen bastants (28,57 %) i dels que en tenen molts (2,86 %).

Els percentatges que fan referència a l'estat emocional de l'individu en el moment de l'enquesta, són molt contrastats. En haver de decidir entre aquestes dues opcions, el 97,14 % dels individus sent "Felicitat" i el 2,86 % sent "Tristesa".

EMOCIONS:

Per tal de fer l'anàlisi de les dades obtingudes en aquesta recerca, en farem l' estudi distingint els quatre grans tipus d'emocions (Bisquerra, 2000) i fent referència a aquelles emocions concretes que destaquen sobre les altres. A l'Annex 4 s'hi adjunta un document amb aquestes dades més detallades segons les emocions concretes que han triat cadascun dels enquestats.

<i>EMOCIONS NEGATIVES</i>
IRA
POR
ANSIETAT
TRISTESA
VERGONYA
AVERSIÓ
<i>EMOCIONS POSITIVES</i>
ALEGRIA
HUMOR
AMOR
FELICITAT
<i>EMOCIONS AMBIGÜES</i>
SORPRESA
ESPERANÇA
COMPASIÓ
<i>EMOCIONS ESTÈTIQUES</i>
Es quan reaccionen davant de certes manifestacions artístiques amb qualsevol tipus d'emoció...

AUDICIONS I LÍRIQUES:

A continuació es presenten les tres primeres audicions de cançons en llengua catalana del grup Obeses. La primera d'elles, "El monstre de l'armari", és el punt de partida del TDR. Les altres tres audicions són de cançons en llengua estrangera.

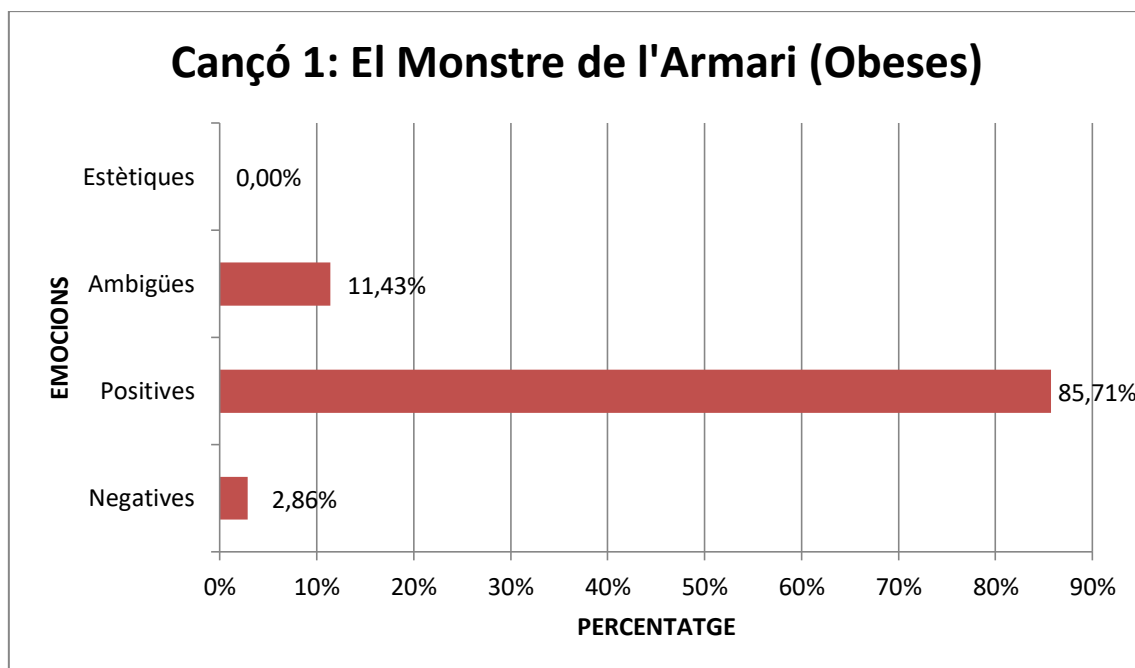
Les propostes 2, 3, 5 i 6 són per a comprovar que la gent sent les emocions d'acord amb la melodia i la lírica de cadascuna d'elles (en aquests casos coincideixen les emocions que transmet la melodia amb les que transmet la lírica).

En canvi, les audicions 1 ("El monstre de l'armari") i 4 ("Die Eier Von Satan") , i les líriques 1 ("El monstre de l'armari") i 2 ("Die Eier Von Satan") són per a poder afirmar o refutar la hipòtesi d'aquest TDR, ja que les emocions d'aquestes cançons, que ens transmeten les melodies són diferents a les que ens transmeten les líriques.

Recordem la hipòtesi:

"Quan escoltem una cançó per primera vegada percebem primer les emocions que transmet la melodia que les emocions que transmet la lírica".

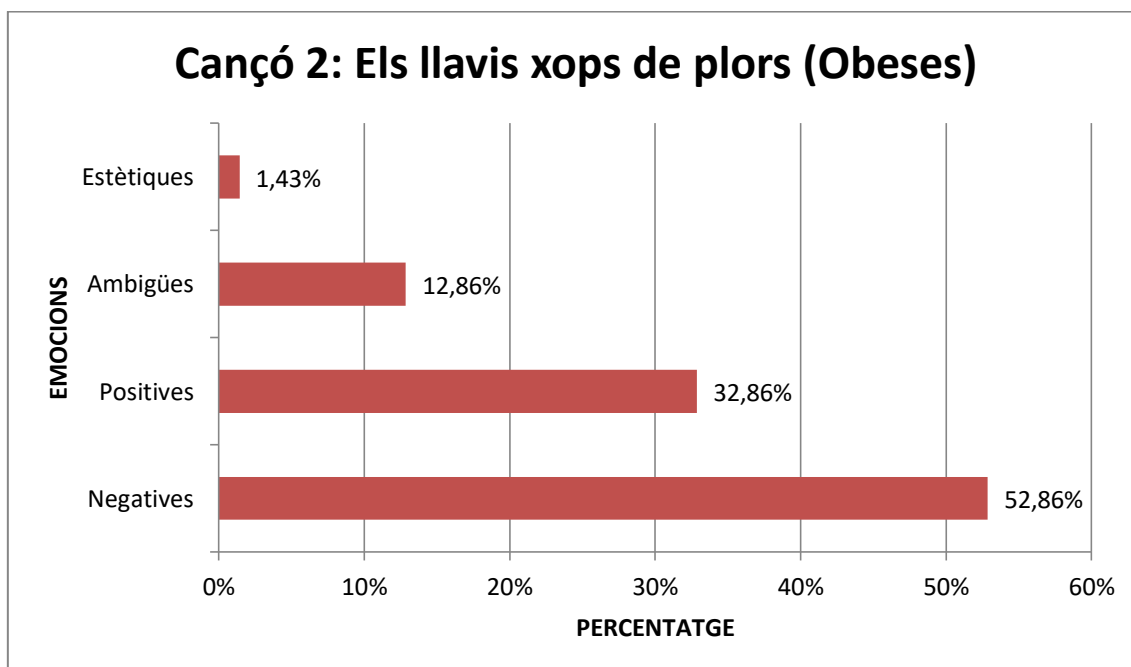
CANÇONS: Audició

El fragment de cançó per a aquest ítem, és el de la cançó que es parla en el treball. La melodia inspira unes emocions d'alegria i diversió, i en canvi la lírica ens dóna unes emocions de por. És a dir, melodia i lírica provoquen emocions diferents.

Els resultats ens diuen que a la majoria de gent (85,71%) la cançó els aporta emocions positives. Concretament l'emoció que predomina més és l'alegria (52,86%). Una quantitat més baixa de gent ha marcat que sent emocions ambigües (11,43%), i només a un 2,86% li aporta emocions negatives.

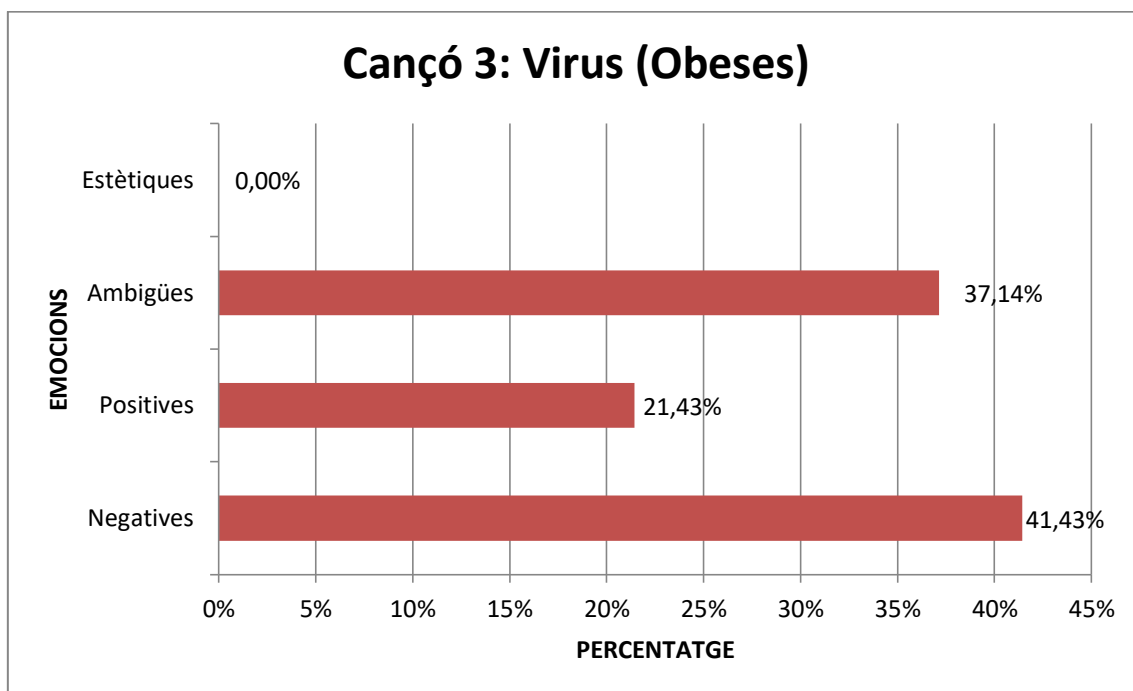
En aquest cas es veu clarament que les emocions que marquen més a la primera audició de la peça, són les pertanyents a la melodia, *“una melodia marxosa, alegre i discotequera”* (paraules d'Arnau Tordera). Per tant, aquest ítem posa de manifest que els individus han captat aquest tipus d'emocions i no han parat massa atenció a la intriga de la lírica.

Aquest ítem serveix per poder fer la primera comprovació. La majoria de gent enquestada ha marcat les emocions on concorden les emocions de la lírica i melodia de la cançó. Les emocions més sentides són negatives amb un 52,86%. Concretament, la que ha estat seleccionada per més gent és la tristesa (37,14%).

En aquesta proposta, molta gent ha marcat emocions positives (32,86%), però en aquest cas no hi predominen les d'alegria i felicitat sinó que hi predomina la d'amor. Aquest fet succeeix perquè la lletra parla d'un desamor però ho fa amb tendresa. També podem trobar un 1,43% que ha marcat emocions estètiques.

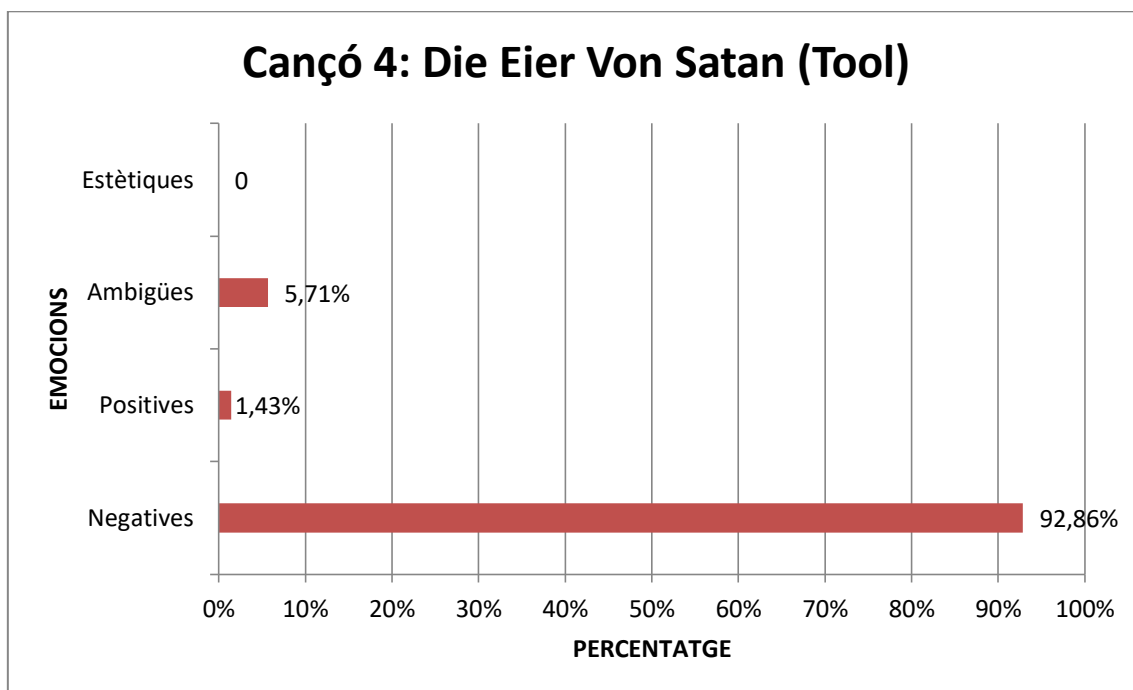
Per tant podem afirmar que les emocions predominants són les de la melodia, que en aquest cas coincideixen amb les de la lírica.

Aquest ítem és per poder fer una segona comprovació. Podem veure que gran quantitat de gent ha marcat les emocions negatives (41,43%), amb el predomini de la d'ansietat (24,29%). El segon tipus d'emoció més marcada, són les ambigües (37,14%), amb el predomini de la de sorpresa. Finalment hi tenim les emocions positives amb un 21,43% i amb l'emoció d'humor com a predominant.

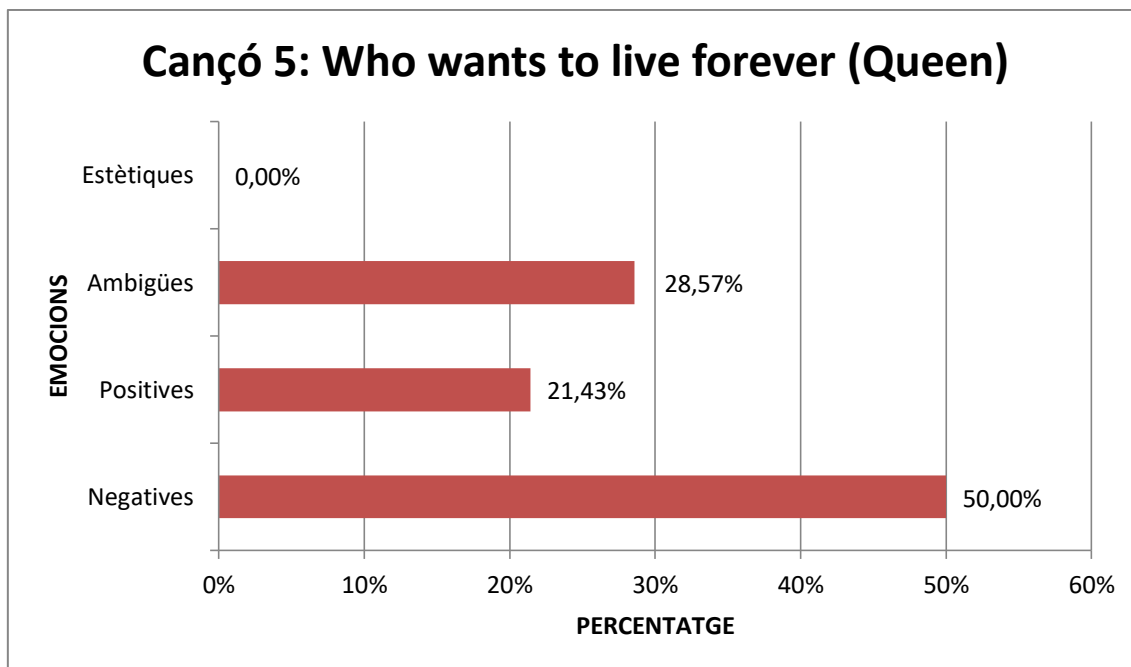
Aquí podem veure que bastanta gent ha marcat les emocions ambigües. Aquest fet ens pot fer pensar que quan una persona no té molt clar si són positives o negatives, és en les emocions ambigües on majoritàriament la gent recorre per definir les seves emocions difícils de catalogar.

El fet que la cançó inclogui elements musicals de temor, inquietud amb d'altres de més humorístics, crea emocions de desconcert i sorpresa. En aquest cas també hem pogut comprovar que es compleix que les emocions més marcades són les pertanyents a la lírica i la melodia.

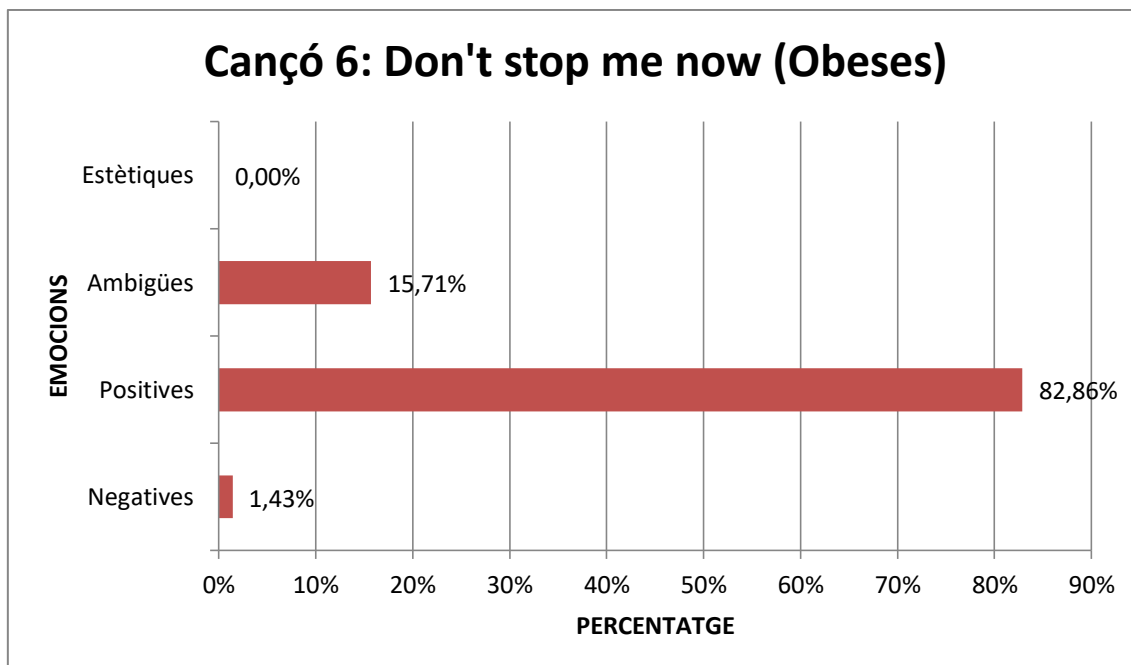
En aquest ítem podem veure molt clarament que la majoria de gent ha marcat emocions negatives (92,86%), amb un predomini de dues emocions per igual, la por i la ira amb 35,71% cadascuna. Un percentatge molt baix ha marcat emocions ambigües (5,71%), pel motiu esmentat en l'anterior comentari (quan una persona no té molt clar si són emocions positives o negatives, recorre a les ambigües), i un percentatge encara més baix ha marcat emocions positives (1,43%).

Podem veure molt clarament que les emocions percebudes predominants són les pertanyents a la melodia, ja que aquesta té uns sons molt molestos i forts (opinió personal). En canvi els individus no han sentit les emocions de la lírica, que en aquest cas el que està recitant és una recepta de galetes (en alemany). S'han deixat portar clarament per la melodia. Per tant, podem donar pes a la hipòtesi.

En la proposta número 5 observem com molta gent ha marcat les emocions negatives (50,00%), amb la tristesa com a predominant amb un 42,86%. En segona posició hi ha les emocions ambigües (28,57%), on destaca l'esperança. Surt aquesta en segon lloc pel mateix motiu esmentat anteriorment, és a dir, quan la gent dubta on triar. En tercer lloc ens queden les emocions positives (21,43%), amb l'amor com a predominant. En la meua opinió, el fet de ser una cançó lenta indueix a la gent que pensi que és d'amor.

De nou les característiques musicals de la melodia fan que surtin reforçades les emocions transmeses per aquesta.

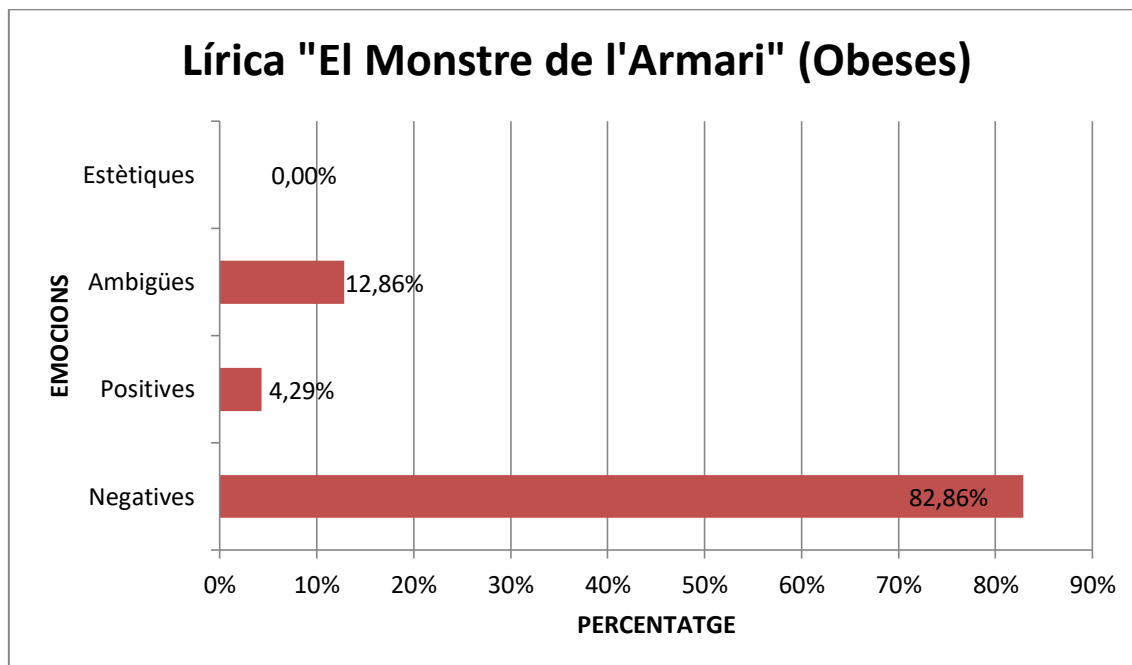
En l'última audició, un gran percentatge d'individus ha marcat opcions d'emocions positives 82,86%. La més marcada ha estat la felicitat 42,86%, ja que la cançó ens arriba com si fos un himne amb un esclat d'alegria i eufòria. També podem veure que molt poca quantitat de gent ha marcat emocions ambigües (15,71%), destacant-ne l'esperança. Un percentatge molt baix (1,43%), concretament una persona, ha marcat emocions negatives, l'ansietat.

Per justificar aquest fet hem de pensar que sempre hi ha excepcions. Encara que la majoria pensi el mateix, sempre hi pot haver algú altre que no hi estigui d'acord.

Així doncs, com el percentatge d'emocions positives és molt alt i el de negatives i ambigües és molt baix, podem confirmar que les emocions de la melodia són les que rebem primer, i alhora coincideixen amb les de la lírica.

LÍRIQUES: Lectura

*Vas voler amagar-ho per no dir-ho a ningú! No t'has adonat que ell ho sabia tot de tu!
Viu a dins del teu armari! Es el monstre de l'armari, no hi haurà ningú que el pari, no
podreu estar mai quiets, ell coneix tots aquests secrets! És el monstre de l'armari, més
temible que un sicari, a la nit us trobarà, prepareu-vos per confessar!*

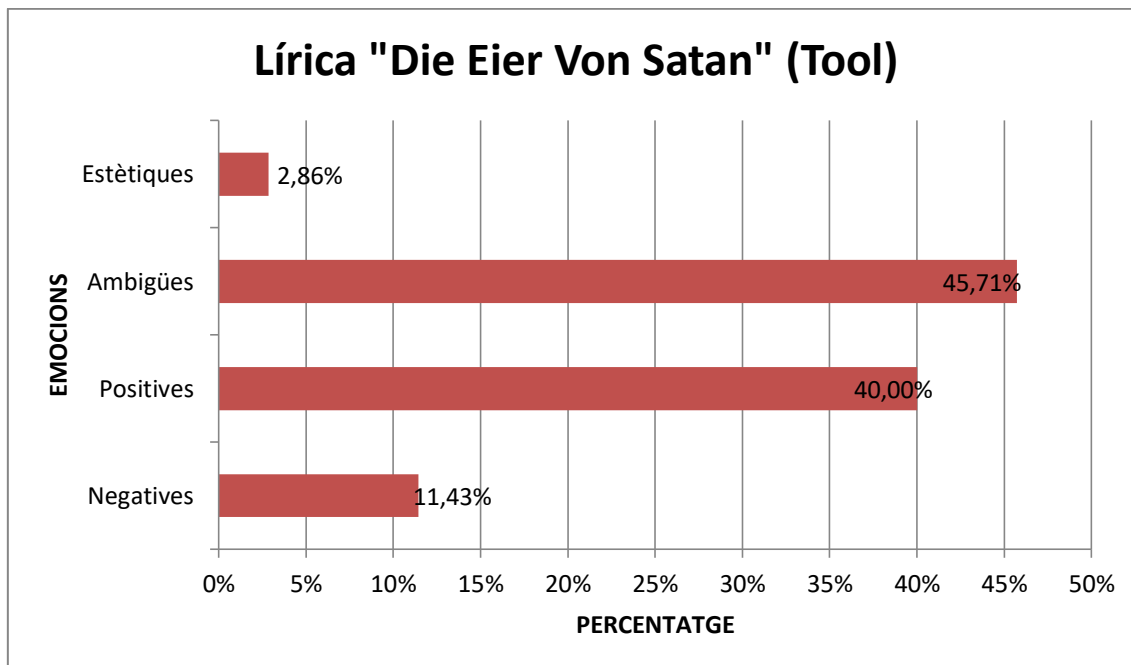

Els resultats d'aquest ítem són d'un percentatge elevat en emocions negatives 82,86%, i la que més destaca és la por 40,00%. Hi ha un percentatge de 12,86% en emocions ambigües, amb sorpresa com a predominant, i un 4,29% en positives, concretament en l'humor.

Podem veure clarament que les emocions que transmet la lírica (lletra) són negatives.

Aquest ítem ens permet contrastar aquestes emocions negatives de la lírica amb les positives que transmetia la cançó en la primera audició. i per tant ens serveix per reforçar la hipòtesi. Les emocions positives de la melodia han predominat sobre les negatives de la lírica, fet que permet reforçar la meva hipòtesi.

Half a cup of powdered sugar. One quarter teaspoon salt. One knife tip Turkish hash. Half a pound butter. One teaspoon vanilla-sugar. Half a pound flour. A hundred and fifty ground nuts. A little extra powdered sugar. And no eggs. La meitat d'una tassa de sucre en pols. Culleradeta de sal, una quarta part. Una punta de ganivet de haixix de Turquia. La meitat d'una lliura de mantega. Una culleradeta de vainilla sense sucre. La meitat d'una lliura de farina. Cent cinquanta grams de nous mòltes. Una mica de sucre extra en pols. I sense ous.

Els resultats d'aquest últim ítem són d'un 45,71% en emocions ambigües, la que predomina és sorpresa amb 37,14%. Tenim un 40,00% en emocions positives, amb l'humor com a predominant. En emocions negatives tenim un 11,43%, amb por com a predominant. Ens tornen a aparèixer les estètiques, amb un percentatge de 2,86%.

Hi ha un clar predomini de les emocions positives d'humor, degut que la gent queda sobtada en llegir una recepta de cuina com a lírica d'una cançó. Podem afirmar de nou que les emocions que han sentit més els individus enquestats són les de la melodia (audició 4) i això em porta a insistir en la confirmació de la meva hipòtesi.

12.8. Comentari general

S'ha complert l'objectiu que en les mostres d'audicions 2, 3, 5 i 6, la gent coincideix a assenyalar les mateixes cançons on coincideixen les emocions que transmeten lírica i melodia.

Si comparem els resultats de l'audició 1 amb els de la lírica 1, podem veure que les emocions triades majoritàriament, són diferents una vers l'altra. Succeeix el mateix amb la mostra 4 i la lírica 2, on les emocions també divergeixen. Les emocions que ens ha transmès la mostra 1 i 4 (melodia + lírica) són diferents a les que ha transmès la lírica 1 i 2.

Les cançons proposades pels enquestats s'han afegit a la graella de cançons de l'apartat 10.

Això posa de manifest que captem primer les que ens transmet la melodia, ja que en la cançó "El monstre de l'armari" la melodia és alegre i divertida i la lírica ens transmet por, la gent ha captat primer aquestes emocions positives. Passa el mateix amb "Die Eier Von Satan" la melodia transmet por i ansietat i en canvi la lírica és una simple recepta de galetes que transmet sorpresa o humor. El que ha captat primer la gent és l'emoció de la melodia que sonava.

13. ENTREVISTA A ARNAU TORDERA I D' OBESES

Dins de la part pràctica he volgut incloure l'entrevista que vaig preparar i dissenyar per a fer a Arnau Tordera, i justificar el motiu de no afegir-la a l'Annex.

En plantejar la hipòtesi i els objectius de treball, vaig definir com a un dels objectius secundaris aconseguir realitzar una entrevista a l'intèrpret de la cançó inspiradora del meu treball de recerca. Així doncs, després de comunicar-nos per email en diverses ocasions i endarrerir la nostra trobada degut a les seues compromisos i actuacions, a continuació ofereixo la transcripció de l'entrevista.

Els correus electrònics per concertar l'entrevista s'adjunten a l'Annex 5.

L'àudio enregistrat es recull a l'Annex 6.

Bona tarda,

Sóc XX XXXX XXXXXXXXX, de XXXXXXXX i he començat 2n de Batxillerat.

A casa meua som uns fans apassionats d'Obeses.

Ara estic fent el treball de recerca de Batxillerat. Després de donar-hi molts tords i de buscar diversos temes, em vaig decidir. La vostra cançó "El monstre de l'armari" em va inspirar. Vaig pensar en la importància de les emocions que transmeten les cançons. Per mi, a "El monstre de l'armari", més concretament en la tornada, la seva lletra em transmet emocions d'intriga, de pors i de neguits. D'altra banda la seva melodia em transmet emocions d'alegria, felicitat i diversió. Tot i aquest contrast d'emocions que comporta la cançó, em sembla que les emocions que primer captem són les de alegria i felicitat, és a dir, les de la melodia. Per això el meu plantejament va ser comprovar amb un grup de persones la hipòtesi:

Quan escoltem una cançó per primera vegada percebem primer les emocions que transmet la melodia que les emocions que transmet la lírica (lletra).

També vaig fer recerca d'altres cançons de diversos intèrprets on succeeix el mateix, on les emocions de la melodia són diferents a les de la lletra.

La part teòrica del treball fa referència a les emocions i els seus tipus, la teoria de la intel·ligència emocional, la història del pop – rock català i la vostra trajectòria com a grup (components, cançons, motivacions, referents, etc.).

En aquesta part teòrica m'agradaria poder incloure-hi la teva opinió i reflexions sobre el tema. Penso que em serien de gran utilitat per a poder reforçar el meu plantejament i hipòtesi.

Per a fer la part pràctica de comprovació de la hipòtesi, faré escoltar una proposta de tres cançons en català i una altra amb tres cançons en una altra llengua. Aquestes són les propostes:

Proposta 1: CANÇONS EN CATALÀ

- 1- “El monstre de l'armari” d'OBESSES
- 2- “Els llavis xops de plors” d' OBESSES
- 3- “Virus” d'OBESSES

Proposta 2: CANÇONS EN UNA ALTRA LLENGUA

- 4- “Die Eier Von Satan” de TOOL (en alemany)
- 5- “Who Wants to Live Forever” de QUEEN (en anglès)
- 6- “Don't Stop Me Now” de QUEEN (en anglès)

Proposta 3: LÍRIQUES

- 7- “El monstre de l'armari” d'Obeses
- 8- “Die Eier Von Satan” de Tool (traducció)

A partir d'aquestes propostes, les persones haurien de respondre quin tipus d'emocions els ha transmès cada cançó. A continuació en faria una anàlisi de les dades per confirmar o refutar la meva hipòtesi.

Primerament et faré algunes preguntes sobre el grup i la vostra trajectòria.

- **Per als que no us coneixen, qui sou els membres del grup Obeses i quin instrument o perfil teniu dins el grup?**

Som un quartet clàssic, en el sentit que no incorporem secció de vents ni altres instruments. Maiol Muntané a la bateria, Arnau Burdó als teclats (s'ocupa de tot

allò que tímbricament no és cap dels altres tres instruments), Jaume Coll al Baix, i jo guitarres, veu i vessant creativa i compositiva del grup.

- **Com va sorgir el grup?**

Obeses neix arran d'un altre projecte que havíem tingut anteriorment, Segle XIII, que va tenir molt recorregut per la comarca d'Osona. Va ser el grup més conegut durant dos anys, va ser un fenomen important dins de l'àmbit Osonenc estrictament parlant. Malauradament va haver un accident i dos dels components del grup van morir. Vam intentar seguir però ja no hi havia l'essència de l'inici, quan has gestat un projecte i es va anar diluint l'entusiasme i les ganes de tirar endavant aquell projecte però no les meves. Així quan es va acabar segle XIII jo tenia molt clar que volia continuar creant i teixint coses noves i en aquell sentit allò era una oportunitat per començar una cosa des de zero i això va ser Obeses. Començar el projecte que ja tenia una experiència prèvia perquè ja havíem estat en altres bandes i teníem un recorregut creatiu important, però des d'aquest moment zero en el qual pots iniciar un projecte que no té res anteriorment. I a partir d'aquí Obeses ha tingut dia a dia més acceptació globalment i ara estem en un moment força dolç de la nostra carrera.

- **Creus que el nom d'Obeses pot crear prejudicis a la gent que encara no coneix la vostra música i desconeix el seu origen?**

Sens dubte que sí, però és una cosa amb la que ja comptàvem des d'un inici. No només el nom d'Obeses. Les meves paraules també en certs moments, les temàtiques de les nostres lletres, fins i tot el nostre atreviment artístic. Però en tot cas, sempre que hi ha un prejudici hi ha una motivació per tancar-lo. I a Obeses sempre ho hem tingut clar des d'un principi. Jo ara assaïjo lentament els vídeos on es parodiava Obeses a l'inici, l'aparició a l'APM i programes on es considerava que Obeses era un grup frikie, sense cap mena de pes específic dins del panorama musical català. Avui en dia, sis anys després d'allò, gaudeixo plenament veient que allò afortunadament ja s'ha superat i queda enrere, i que seguim apostant pel mateix. En tot cas, el context va coneixent i va descobrint i va acceptant la proposta d'Obeses.

- **Què en penses de l'evolució que heu tingut?**

Des d'un punt de vista egoista desitjaries que fos la mateixa però multiplicada per deu, però en realitat jo crec que és l'evolució adequada que ha de tenir un projecte com el nostre. No només perquè estem fent una tasca artística crec que molt important sinó perquè n'estem fent una de pedagògica, que es

ensenyar a la gent que s'interessa per la música d'un país que es possible fer música de moltes maneres diverses, que la música té una riquesa estètica increïble i que de vegades la limitem molt i ens estem cenyint a estils i àmbits estètics molt limitats. En aquest sentit la tasca pedagògica d'Obeses d'oferir a tot el públic que ho desitja, és del que estic més satisfet però és cert que tot això necessita un temps. De tota manera, crec que estem anant en els terminis correctes que ha d'evolucionar un grup català.

- **T'imaginaves que tindrieu un ventall de públic tan variat?**

Es curiós perquè tot i que és una cosa que acabes desitjant i estimant, en cap moment de la meua carrera he pensat en fer coses pel públic que tenia. Com a creador he fet el que creia que havia de fer en cada un dels moments de la meua vida. La resposta del públic tan heterogeni, divers i peculiar, que és el públic d'Obeses, ha estat una sorpresa que en certa manera es podia preveure per la diversitat que té la nostra pròpia música; però en cap cas mai havíem sospitat que el nostre públic seria així. De fet és curiós perquè també l'evolució del nostre públic ha estat força diversa. Als primers concerts d'Obeses on ja hi havia gent que era fidel al grup, la contribució del públic en l'imaginari col·lectiu del món d'Obeses no era el que és avui. Per tant el públic s'ha anat modificant i adaptant al món peculiar de la nostra proposta.

- **Quan escoltes música (cotxe, casa...), les vostres cançons entren dins del teu repertori? És a dir, t'escoltes?**

Quan un disc surt finalment a la venda l'he arribat a escoltar tantes vegades que poques coses hi ha que em puguin fascinar encara d'aquella música. Però al cap d'un temps (mig-un any) , quan faig reescoltes periòdiques de les peces passa una cosa extraordinària. Tu tens un gust i aquest evoluciona al llarg de la vida i la teua carrera però hi ha uns paràmetres que sempre hi són presents. En aquest sentit he estat conseqüent amb aquests paràmetres de manera que quan al cap d'un temps escolto una peça meua, hi descobreixo coses que ja no recordava que ho havíem posat; però igualment m'encanten perquè jo vaig decidir posar-les-hi per aquesta mateixa coherència que t'explico. Però de tota manera no és que escolti i revisi les cançons periòdicament. Faig més com a una espècie de premi a mi mateix després de molt temps. De vegades en moments que estàs inestable o moments més baixos de la teua existència, va bé recordar certes coses quan s'han fet de la millor manera possible en el moment concret.

La cançó “El monstre de l'armari”, en concret la tornada, és el punt de partida del meu TDR:

- **Per qui està escrita i composta la cançó “El monstre de l'armari”?**

En el meu procés creatiu totes les peces sempre neixen d'una sola idea minúscula i en aquest cas la peça té el origen en aquest nom, el monstre de l'armari. Un dia un amic meu, el tècnic de llums d'Obeses, Antoni Font, no sé per què, en una conversa absurda va fer aquest comentari del monstre de l'armari (MDA). I com em passa sovint en aquest tipus de moments, jo ja sé que allò acabarà sent una peça d'Obeses. És molt difícil verbalitzar-ho però tens una sensació, una impressió que allò té un valor. Serà una peça d'Obeses perquè hi ha alguna cosa que em fascina d'aquest concepte del MDA. És un concepte molt ampli, té diversos registres de comprensió. El MDA com a concepte es pot relacionar directament amb l'àmbit infantil però per descomptat també amb l'univers de la sexualitat adulta. El concepte de l'armari, el monstre i llavors extrapolat a tota la humanitat, ja que una cosa oculta dins d'un armari de la qual tenim por és el nostre propi armari. Però està allà i sempre cada nit roman allà, dia rere dia, nit rere nit. És una cosa que m'atreia moltíssim com a concepte. I la peça està construïda sobre aquest imaginari. Juga precisament amb l'ambigüitat en molts casos. En efecte la tornada festiva i discotequera també és una cita real a aquest univers i en efecte també l'estrofa. La part que precedeix la tornada, té una estructura estètica que s'adequaria més a l'univers de la música fantasmagòrica de dibuixos animats, entre cometes.

- **En què et vas inspirar per fer aquesta cançó?**

(Ho ha explicat més amunt).

Jo sento emocions diferents quan escolto la melodia i quan n'escolto la lletra de la tornada. La lírica em produeix emocions relacionades amb la por i el neguit i en canvi la melodia em dóna alegria i diversió.

- **Està composta així per algun motiu en concret o simplement és perquè et va agradar així?**

Crec que has elegit un tema de treball extraordinari. Quan utilitzo el terme *lírica* i no lletra és perquè, des del meu punt de vista, és una llàstima que la llengua catalana no tingui una paraula que pugui definir el que és la disciplina artística d'escriure lletres de cançons. Per mi una lletra de cançó és una terminologia massa poc específica del que acaba sent en definitiva la lírica. La lírica és la

part lingüística d'una peça musical, que per tant té un significat i també té una estètica. En aquest sentit jo sempre he procurat, com a creador de lírica i música, jugar a establir relacions entre aquests dos pols. De relacions n'hi pot haver moltíssimes però una de les que més m'atrau és la contraposició d'idees. I en aquest sentit evidentment *El monstre de l'armari* té part d'aquesta possibilitat. Jo diria que de fet la peça, evidentment a la part de la tornada això succeeix de manera claríssima. Però la part que precedeix la tornada que seria l'estrofa que també està en tonalitat menor (la peça està, entre cometes, en si major. L'àlbum *Monstres i princeses* cadascun dels 12 temes està en una de les tonalitats possibles de la música tonal. "El monstre de l'armari" el vaig considerar en si major globalment, encara que té aquestes estrofes en si menor i llavors hi ha una modulació, però això és intranscendent. La qüestió és que a les estrofes "secrets del tot innobles..." està en si menor. El to menor es correlaciona culturalment molt més amb aquest univers fantasmagòric, de neguit, etc. I llavors hi ha la contraposició a la part explosiva de la tornada que és en major. Per bé que la temàtica segueix sent la mateixa. Sí que volia exaltar aquesta part que et comentava abans amb la que correlacionem també amb el món adult el concepte d'armari i el que hi ha dins d'un armari amb la sonoritat explosiva de la música disco contemporània i contraposar aquesta estètica amb la lletra que hi havia, que abans sí que prenia sentit amb la part de l'estrofa. Es aquest joc de contraposició de conceptes que a mi personalment sempre m'ha fascinat. I és una realitat que com bé deies abans es pot assaborir només si s'està entenent la lletra. I és una cosa que en primer lloc hem de dominar l'idioma per apreciar el valor d'això i en segon lloc ens hi hem de fixar perquè és cert que hi ha casos on la lletra passa desapercebuda. I per mi és una llàstima. La gent tendeix, per prejudicis o el que sigui, a menystenir certs versos extraordinaris.

- **Si està fet intencionadament, quin n'és el motiu?**
(S'hi ha fet referència anteriorment)
- **Si no és intencionat: que n'opineu de la diferència d'emocions que hi ha en aquesta cançó? Quines emocions et fa sentir?**
(S'hi ha fet referència anteriorment)

- **Buscant cançons en què la lírica i la melodia transmeten emocions diferents, m'he adonat que hi ha moltes cançons on es produeix aquest fet. Com a compositor i com a músic, creus que els compositors ho fan expressament?**

El que succeeix habitualment és que hi ha músics que són extraordinaris músics en un estil concret, per exemple SKA,. Doncs hi ha gent que practica aquest estil que és extraordinàriament bona musicalment parlant, i el que decideixen és simplement oferir una base musical i a sobre posar-hi lletres de qualsevol cosa. En realitat una mateixa cançó podria estar parlant de l'amor més profund cap a una persona estimada o de una reivindicació social cap al que sigui o de la Coca-cola o de l'amor o de la repugnància absoluta que a algú li produeix el Bitter. Evidentment és una possibilitat. Hi ha gent que fa això, i n'hi ha molta i gairebé tota la gent fa això. Però per mi és una llàstima que com a creadors ens passi això per alt. Jo crec que un artista ha de jugar amb totes les fitxes que té sobre la taula i aquesta és sens dubte una d'elles. A mi no m'atrau aquest tipus de música i aquestes propostes artístiques....les meves no van per aquests camins. Però no negarem d'altra banda que hi ha moltes que són així, i sembla que hi ha gent que els agrada. No sé si perquè no n'han escoltat d'altres. Jo crec que és això. En tot cas seguirem possibilitant la possibilitat que la gent escolti d'altres propostes que sí que juguen amb aquestes fitxes.

- **En les cançons en un idioma que no dominem, realment no ens adonem d'aquest fet. Però si és un idioma conegut per nosaltres, penses que varien les emocions en sentir i entendre la lírica, o persisteixen les emocions primeres de la melodia?**

Crec que és el que comentaves abans. La comprensió global d'una obra, si és que això pot arribar mai, és difícil. S'esdevé quan s'ha entès cadascuna de les parts. Evidentment quan tu perceps en primera instància el que t'arriba d'una manera més sensitiva, menys intel·lectual que és pròpiament la música. El so, és el que t'impregna en primer lloc. I potser la qüestió intel·lectual de la comprensió de la lletra ve en un segon pas. Això també depèn, en efecte, de quin tipus de música sigui, de la dificultat que tingui la lletra, de la quantitat de jocs lingüístics que hi ha dins la lletra, etc. Però jo crec que de fet, al cap i a la fi, l'estètica de la música té un pes més important sobre el contingut propi de la lletra, si més no en la meva percepció. Encara que després, evidentment, si tu estàs entenent la lletra no pots oblidar-la en cap moment. Hi ha paraules que

ja les poses com a compositor, com a "liricista", ja les poses allà amb aquesta voluntat que sonin d'una manera, que la gent les percebi d'aquesta manera. I això passa sovint i jo crec que com més experiència tens, més importància dónes a aquests fets. A *Monstres i princeses* crec que les lletres, des d'aquest punt de vista estan molt treballades, en el sentit de la musicalitat de les paraules, el so que tenen i evidentment del significat que acaben aportant. Però tot està molt ben teixit en aquest sentit.

- **Creus que la gent es fixa en la lírica o és una cosa secundària?**

Evidentment quan és música que no entenem, no és així. El que fascina a la gent llavors és la música i en tot cas el que arriba és la decepció posterior quan descobreix que aquella cançó parla d'una cosa que ni tan sols sospitava. També succeeix el contrari. Que gent que escolta música que entén des del punt de vista del llenguatge però que si fos en un altre idioma no la consumiria mai a la vida. Això passa moltíssim, també és cert. Jo crec que això depèn en realitat de cadascú, i de l'experiència que té cadascú i també de l'interès que té cadascú en l'art. En el meu cas et diria això. Per mi l'obra extraordinària és aquella que cuida tots aquests elements; però en tot cas, si no els cuida, preferiré una lletra dolenta i una bona música que a la inversa. No sé si per defecte professional perquè també em considero professional de la creació de lírica. Però també és una cosa pròpia de la meva persona.

- **Quan composes què és primer: la lírica o la melodia?**

Seguint amb la qüestió de l'essència d'una persona conseqüent en el seu plantejament, si per mi tenen la mateixa importància des del punt de vista de la recepció, o des del punt de vista d'una obra culminada i acabada, també ha de ser així en la creació.

(Com et deia abans, jo genero les peces d'Obeses. Jo considero la meva obra la música d'Obeses. Després evidentment faig coses per encàrrec i aquí ja estàs funcionant d'una altra manera. Però quan faig allò que vull absolutament, crec exactament al mateix temps les dues coses. Tot surgeix d'aquesta idea inicial. En aquest cas va ser un nom. No hi ha gaire poètica en aquest cas concret. La qüestió és que l'obra finalment sigui extraordinària. Jo quan tinc aquesta idea, no sé com definir-ho exactament, però en aquesta idea primigènia hi ha implícita l'estètica de tot plegat i això vol dir també, a part del que dirà la lletra, quina estètica tindrà la lletra, la tímbrica, els colors del so de la cançó, que és una cosa que a mi m'agrada molt treballar. Crec que és una de les coses més oblidades dels compositors contemporanis, el timbre és

l'element que més m'agrada de la música, és el gran oblidat. Al llarg de la història de la música s'ha donat molt valor al timbre però el valor en la diversitat tímbrica és poc present en els compositors. Abans perquè hi havia el que hi havia, però avui en dia que hi ha tanta tecnologia i tantes possibilitats els discs haurien de sonar molt més rics en aquest sentit.

Tornant a la pregunta, jo ho creo tot alhora. És la millor manera de fer-ho. I tinc la sort també que jo sóc el cantant de les peces i en aquest sentit puc comprovar in situ cadascuna de les coses que estic escrivint. I això és un avantatge molt gran respecte a altres compositors que escriuen una música fantàstica, però no són intèrprets de la veu; aleshores desconeixen totes les possibilitats que això té. En aquest sentit amb l'avantatge de poder cantar allò que estàs escrivint, allò que estàs composant en el moment, i això jo crec que és una cosa que dóna un plus a l'obra final tenint en compte que en efecte la música contemporània, el pop-rock contemporani entre cometes s'erigeix sobretot en la veu humana com a element principal.

- **Els estils de les vostres cançons són ben diversos. Decidiu primer l'estil o sorgeix amb la lírica?**

(S'hi ha fet referència anteriorment)

- **Per tu que té més pes en una cançó: la lírica o la melodia? (en general i concretament en la d'El monstre)**

(S'hi ha fet referència anteriorment)

- **El tipus de música té a veure amb el tipus d'emocions/sentiments que vols transmetre?**

A la música que a mi m'agrada i la que jo faig, això és un valor absolut. De fet jo, sempre que explico quin és el meu material creatiu, dic que al llarg de la història, fins i tot avui en dia, els compositors tenen acords, notes, timbres també. Però a mi m'agrada compondre, ja no amb aquests ingredients sinó amb l'estètica com a ingredient, és a dir, amb el seguit d'elements que acaben conformant una peça, això és pròpiament l'estètica. Això és una estètica concreta; si trec això, en tinc una altra. Jo escric les peces des d'aquest pensament, des del pensament de l'estètica. Molt per sobre del pensament amònic o melòdic. Per tant, a mi el que m'acaba fascinant en última instància d'una peça musical o una obra artística, sigui el que sigui, és això. I llavors el meu material de treball és aquest. I què és una estètica? És precisament això. En la recepció és una emoció, un sentiment, al cap i a la fi per mi s'acaba

reduint a això i diria que és l'element fonamental a l'hora d'enfocar la creació d'una peça.

- **Consideres que aconseguis aquest objectiu?**

Si, per descomptat. Jo crec que seria incapaç de publicar una peça que no complís amb aquests requisits perquè no m'agradaria. No sentiria atracció per aquella peça. Fa anys que estic escrivint música i, com et deia abans, faig música per encàrrec i faig coses que m'agraden més i menys. Però m'ha d'agradar, evidentment dins d'aquests registres. Però quan faig la meua obra, que és aquest espai de llibertat absoluta, m'ha de captivar absolutament a mi en primer lloc, i si ho fa és per que té aquests elements en joc.

- **Quan comens que prioritizes, les teves emocions/sentiments o les que vols que senti l'oient?**

En aquest sentit diria que el que rep l'oient és una cosa que descobreixo a posteriori. Com a creador en primera instància, tinc la voluntat de fascinar-me a mi mateix. Totes les peces que acaben sent peces meves, en definitiva han d'haver passat aquest filtre. Si no em poden captivar a mi en primera instància, tinc la sospita que tampoc ho faran en el públic que m'agrada que sigui el públic d'Obeses, que és aquesta gent que busca aquests elements a les peces. Evidentment, en el procés creatiu d'una peça, jo no estic tancat al meu estudi i quan he acabat l'ensenyó, no funciona així. Jo vaig creant-la, m'estic molt temps, ho ensenyó, la gent em dona la seva opinió (normalment en prescindeixo, però de vegades algú em diu alguna cosa que tinc en compte, no ho reconec però sí). I després, a través d'aquells detalls, acabes de tenir la certesa que allò s'està adreçant al públic tal i com esperaves. Però en principi jo diria que l'experiència et dota de la capacitat de saber en certa manera, d'una manera bastant concreta com ho rebrà el públic, o més o menys una gran majoria del públic, tenint en compte la cultura on som. Això és una cosa amb la que com a compositor hi contes. Per bé que, com deia abans, si no et convenç a tu mateix no ho tires endavant ja.

- **Quina és la teua opinió sobre la relació que existeix entre la música i les emocions?**

La meua opinió és extensíssima, però diria que evidentment la música és una disciplina artística i no pot prescindir d'aquest element. L'art té aquesta capacitat de transmetre coses extraordinàries. Les emocions que pot transmetre la música a mi personalment no m'ho han aconseguit transmetre cap altra disciplina artística i per això faig música. De fet, quan em demanen

què sóc professionalment, jo dic que sóc un artista, en termes genèrics. I que llavors vaig decidir dedicar-me a la música o dedicar més esforç de la meva tasca artística a la música perquè com a disciplina artística m'atreia més que les altres. I això és precisament, per l'enorme capacitat que té de transmetre emocions concretes. Jo recordo, m'ha passat pocs cops però hi ha cops que m'ha passat, que he pensat que era la persona més afortunada de l'univers. Va succeir en el moment que vàrem estrenar *La Llegenda de la Rosa i el Drac* (l'última peça del tercer disc) a l'Auditori de Sant Cugat. Hi ha un moment que el Cavaller que no s'ha dit el seu nom i finalment el revela: "el meu nom és Jordi" i s'entén que és Sant Jordi. La revelació del nom té un paper fonamental perquè un dels valors fonamentals de l'explicació d'aquesta peça és la immortalitat i el record, d'una gesta, d'una persona. Quan decideixen que la Princesa Cleodolinda ha de ser sacrificada, ella li demana al seu pare que no l'oblidi. És aquest mateix concepte de la perpetuïtat d'un nom, d'un record. Quan finalment Sant Jordi revela el seu nom és una evidència d'aquest moment. I és el moment més potent, de més impacte, de més emoció. Recordo que com a compositor, com et deia abans, ja saps com preparar les coses, com conduir l'escolta en un moment determinat, però mai esperes que t'acabi sorprenent a tu mateix. Recordo que aquell moment, quan vaig cantar aquesta part vaig tenir tot el cos amb pell de gallina, amb una emoció brutalíssima i va ser l'evidència de que aquests moments realment succeeixen i que no són una cosa exclusivament poètica o metafòrica. Són físics, i per tant hi ha una implicació absoluta corpòria en el fet, i això ho trobo extraordinari. Ja et dic, el valor de la música per aconseguir això no l'he trobat en cap altra disciplina. Per tant, per mi és un dels ingredients que més m'atrauen d'aquest art.

- **Quin tipus d'emocions penses que volen transmetre generalment les cançons d'estils com el folk, el rock o el pop?**

Seria molt reduccionista enumerar-ho ara així però en tot cas et puc dir o explicar el que jo he pensat que transmetria quan he vorejat aquest tipus d'estils. Per exemple la cançó "Brindem Brindem" pretenia tenir una estètica folk. Una música més acústica amb guitarra acústica, baix acústic, violí, et submergia en aquest univers com més quotidià, més tancat, que és també el que pretén transmetre el videoclip. En aquest sentit quan fem un vídeo per mi s'hi volca tota la vessant estètica que jo he volgut impregnar a la peça i és la manera de posar imatges a una sensació estètica que té la música mateixa. En aquest sentit el folk va estar construït per aquesta emoció de comunió, de

companyerisme; també d'un cert preciosisme d'una cosa profunda que segurament el rock no té, o no té tant. Profunda en el sentit sentimental potser o del valor de l'existència de l'esser humà en la nostra feixuga vida quotidiana. El rock per exemple "Nata Muntada" o "Botifarra amb seques", per definició del gènere és una cosa molt més colpidora, amb menys profunditat però amb més impacte, més directe, sense tants meandres. Més afectiva també i més dura des del punt de vista de la temàtica de les sensacions que porta i de la vivència que acaba tenint un quan l'escolta. I el Pop, "La dotzena campanada" té parts de pop, "Virus" també (tot i que també després és més dur). En tot cas el pop sempre té un punt més de sofisticació. Quan va aparèixer tenia aquesta voluntat de ser un estil una mica més refinat més sofisticat que el rock. Venia del rock però agafava conceptes més elegants. I quan utilitzo aquest tipus d'estètiques es vol netejar una mica l'essència aquesta tant esbojarrada que té el rock i encarar-la més cap a coses una mica més determinades. D'això en podríem parlar moltíssim i també de la concreció i la reducció ?? que acaba sent en definitiva anomenar què és un grup de rock. És complex però interessant.

- **Ara jo et diré una emoció i vosaltres m'has de dir una cançó vostra que s'hi adiu:**

Emocions negatives

Tristesia: "Com la sal al mar"

Por: "Virus", hi ha part de la seva estètica que podria transmetre aquest univers, "El monstre de l'armari" hi ha la primera part, aquesta que utilitzo el fa menor, però és una por còmica, però tot i així també hi és perquè a mi m'agradava molt l'estètica sonora de coses com el Guardià de la Cripta (dibuixos animats de por, hi havia una espècie d'esquelet que era el protagonista i la cançó tenia un so que sempre m'havia captivat), l'estètica d'aquest so, l'harmonia que utilitzava. I en certa manera la primera part del monstre de l'armari (té) la música i aquesta sonoritat de por còmica. "Virus" també té una mica d'aquest element. També algun tros de la *Llegenda*.

Emocions positives

Humor: N'hi ha a grans dosis a moltes peces. En realitat és una cosa de la que no puc allunyar-me. Ja he fet peces sense humor però majoritàriament a la meua obra n'hi ha moltíssim: "Pa amb tomàquet", "Dueto...", "La bona educació",. L'humor és recurrent, no com a emoció general però sí com a ingredient. "Quartet buffo...", "Em deixaré bigoti", "El monstre de l'armari" en el

concepte de la peça ho acaba tenint, "Mami". D'humor a Obeses hi ha moltíssim. No es pot comprendre l'univers d'Obeses sense humor i principalment a la gent que no li agrada Obeses és perquè no li agrada l'humor. Això passa molt habitualment.

Amor: A mi m'agrada molt una cosa que amb el temps va agafant valor: "Tant afortunats" és una peça d'amor al públic. I la primera paraula que sona de la discografia universal d'Obeses és: "Som". "Els llavis xops de plors", "Com la sal al mar" també ho és, el que passa és que és un amor trist, "La dotzena campanada" i "Mami" en certa manera també. "El tocadore de senyores", "Correm. El que passa és que Obeses planteja sempre un amor no gaire recurrent. Un amor tan clàssic com el que s'utilitza en les lletres se'm fa feixuc de treballar. Una peça d'amor amb majúscules com "La dotzena campanada" volia tenir elements que li donen una essència pròpia. Encara que no sigui l'amor clàssic, n'hi ha molt d'amor. (Tot i que ara estic pensant en fer una peça d'amor, una balada estil dels anys 60. Però bé, això serà pel quart disc).

Alegria: "El monstre de l'armari", "Em deixaré bigoti", A mi m'agraden molt els divertimentos. L'art és una cosa d'un valor absolut, però no per això sempre ha de tenir una transcendència i un pes brutal. M'agrada que el tingui en peces com "L'ombra sols fuig en la nit", *La llegenda*, però m'encanten els divertimentos també. Quarteto.. "Ens hem alçat", un cant col·lectiu que acaba sent una dosi d'alegria, no sé si festiva, però sí una alegria des del punt de vista de l'existència. "Pa amb tomàquet", etc.

Està bé perquè és una cosa en la que no havia pensat mai tan específicament i m'interessa que em facis fer aquest exercici.

Emocions ambigües

Sorpresa: Hi ha peces on el concepte de sorpresa està utilitzat de manera diversa: "La bona educació": sorpresa en l'evolució del tema. Crec que és tota una fita creativa l'evolució d'aquella peça. "Quarteto.."és una sorpresa en ell mateix. "El monstre de l'armari" presenta sorpreses estètiques que com a oient et sorprenen, *La llegenda* com a concepte global de peça, "l'Ombra sols...." quan va aparèixer tenia molts elements que realment et xocaven i eren inesperats,

Esperança: Jo diria que l'esperança hi deu ser a totes perquè en realitat quan algú està contribuint artísticament amb la cultura de la humanitat hi ha aquesta voluntat de contribuir, sumar, aportar, millorar el que em fet col·lectivament fins avui en dia per tant en aquest sentit diria que aquesta emoció hi és present a

totes: "Els llavis xops de plor", *La llegenda* pretén cultivar aquest sentiment, aquesta emoció en algun moment del seu discurs.

Finalment, fent referència a la meva hipòtesi què em respondries a la pregunta:

- **Quan algú sent una cançó per primer cop, amb què creus que s'emociona primer: amb la lírica o amb la melodia?**

HIPÒTESI:

Quan escoltem una cançó per primera vegada percebem primer les emocions que transmet la melodia que les emocions que transmet la lletra.

Crec que hauríem de fer un matís. Perquè en efecte, això canvia moltíssim depenent de com sigui la cançó que escolta. Suposem que escolta una peça en la qual els dos elements han estat tractats amb la mateixa exigència i per tant artísticament estan al mateix lloc. M'inclino a pensar que és la vessant estrictament musical per una qüestió gairebé biològica, diria. La qüestió física passa per davant de la intel·lectual o la comprensió lingüística. Ara bé, també crec que en la immensa majoria del repertori que es consumeix, com que simplement la música és un suport menystingut gairebé diria, doncs potser crida més l'atenció la veu en aquest sentit o la lletra, però és per aquesta falta d'atracció que té la música. Però diria que si estiguessin jugant un partit d'igual a igual, des del meu punt de vista el que primer s'interioritza és pròpiament el so i el ritme.

Per acabar només et vull donar les gràcies per haver-me ajudat en aquesta part tant important del meu treball de recerca.

No m'hagués imaginat mai fent una entrevista a un dels meus grups preferits. Així que només et puc donar les gràcies per la teva ajuda.

Ens veiem a l'octubre al Museu Obeses!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

..... o abans.

Entrevista feta per XXXX XXXXXXXX

Restaurant XXXXXX de XXX

Divendres, 23 de setembre de 2016

14. CONCLUSIONS

Un cop feta tota la recerca i la investigació, podem concloure que:

- Es produeixen unes emocions en escoltar les cançons.
- Hi ha cançons que provoquen emocions diferents a la melodia i a la lírica.
- De vegades les emocions que sentim no són aquelles que pretén el compositor.
- Cada cançó produeix en les persones majoritàriament un tipus determinat d'emocions dins dels 4 grans blocs (positives, negatives, ambigües o estètiques), però analitzades més al detall són emocions diverses i específiques (dins un determinat grup d'emocions).
- Els elements i l'estructura de la cançó determinen en gran mesura les nostres emocions.
- El nostre cervell rep al mateix temps la melodia i la lírica, i en processar-les n'hi ha una que determina més que l'altra les emocions que sentim.
- En escoltar una cançó per primera vegada i posteriorment al processament neuronal de la mateixa, les emocions que sentim primer són les que provenen de la melodia.
- Sovint les emocions de la lírica s'amaguen rere les de la melodia, especialment en una llengua no d'ús habitual (en el nostre cas no catalana).

A mode de conclusió i tenint en compte d'una banda els resultats i anàlisi de la investigació i d'una altra la informació rebuda del compositor Arnau Tordera, podem confirmar la hipòtesi plantejada inicialment i fer la següent afirmació:

“Quan escoltem una cançó per primera vegada percebem primer les emocions que transmet la melodia que les emocions que transmet la lírica”.

15. Referències bibliogràfiques i webgràfiques

15.1. Referències bibliogràfiques

AGUADO, Luís (2005), *Emoción, afecto y motivación*. Alianza Editorial. Madrid.

ARIAS GÓMEZ, M. (2007), Música y neurología. Artículo especial. *Neurología* 22 (1)39-45. Hospital Clínico Universitario Santiago de Compostela.

BISQUERRA ALZINA, Rafael (2000), *Educación emocional y bienestar*. Ed. Praxis. Barcelona.

BISQUERRA, R. (2003), Educación emocional y competencias básicas para la vida. *Revista de Investigación Educativa*, Vol. 21, n. 1.

BISQUERRA ALZINA, Rafael, PUNSET, Eduard i altres (2011), *¿Cómo educar las emociones? La inteligencia emocional en la infancia y en la adolescencia*. Cuadernos Faros. Sant Joan de Déu. Esplugues del Llobregat.

BRITO LÓPEZ, A.C. (2015), *El oído musical: análisis del reconocimiento de intervalos melódicos y armónicos en alumnos del Conservatorio profesional de música de Las Palmas*. Departamento de psicología y sociología. Las Palmas de Gran Canaria.

CASAFONT, Rosa (2014), *Viatge al teu cervell emocional*. Edicions B. Barcelona.

CABRELLES SAGREDO, Mª Soledad (2007), Las emociones y la música. *Revista de Folklore*. Tomo 27b. Núm. 324.

CHICHÓN, M.J. (1999), *Música y salud: Introducción a la Musicoterapia II*. Universidad Nacional de Educación a Distancia. Madrid.

DARDER VIDAL, Pere i BACH COBACHO, Eva (2006), Aportaciones para repensar la teoría y la práctica educativas desde las emociones. *Teor. Educ.* 18. Ediciones Universidad de Salamanca.

DESPINS, Jean Paul (1989), *La música y el cerebro*. Ed. Gedisa. Barcelona.

GARDNER, Howard (2005), *Inteligencias múltiples: La teoría en la práctica*. Ed. Paidós Ibérica. Madrid.

GOLEMAN, Daniel (1995), *Inteligencia emocional*. Ed. Kairós. Barcelona.

GONZÁLEZ BARRÓN, Remedios i VILLANUEVA BADENES, Lidón (2014), *Recursos para educar en emociones. De la teoría a la acción*. Ed. Pirámide. Madrid.

GUSTEMS, Josep i CALDERÓN, Caterina (2005), "No t'emocionis... Escolta! L'ús de la música en l'educació emocional". *Revista catalana de pedagogia*. Vol. 3.

LACÁRCEL MORENO, Josefa (2003), "Psicologia de la música i emoció musical". *Revista Educatio Siglo XXI*, n. 20-21.

MASAO BUENTELLO, Ricardo; MARTÍNEZ ROSAS, Alma i MARIO A. ALONSO VANEGAS (2010), Música y neurociencias. *Arch Neurocién*. Vol. 15, No. 3: 160-167

MIRALLES, Francesc (2012), *365 idees per canviar la teva vida*. Ed. Pòrtic. Barcelona.

MORGADO, Ignacio (2006), *Emocions i intel·ligència social. Una aliança entre els sentiments i la raó*. Ed. Mina. Barcelona.

MOSQUERA CABRERA, Ileana (2013), *Influencia de la música en las emociones: una breve revisión*. *Revista de Ciencias Sociales, Humanas y Artes*. Vol. 1. N°. 2. Barranquilla, Colombia.

PALMER, J. (2015), Obeses: «Bellesa i lletjor són conceptualitzacions subjectives». *Naciódigital* 28-6-15.

RENOM PLANA, Agnès (2003), *Educación emocional. Programa para educación primaria (6-12 años)*. Ed. Praxis. Barcelona.

ROIGÉ, Jordi i ABENOZA, Sira (2006), *Rock & Cat. Més enllà de les cançons*. Ed. Utopia Global. Barcelona.

SÁEZ, Cristina (2010), "Música para las neuronas". *La Vanguardia*. Barcelona.

VILADOT PRESAS, MARIA Àngels (2009), *Educar les emocions*. Ed. UOC. Barcelona.

VIÑAS, Carles (2006), *Rock per la Independència*. Ed. Columna. Barcelona.

15.2. Referències webgràfiques

<http://www.lavanguardia.com/musica/20101218/54090264282/musica-para-las-neuronas.html#ixzz2M2CBPWui>

<http://www.naciodigital.cat/osona/noticia/46936/obeses/bellesa/lletjor/son/conceptualitzacions/subjectives>

http://www.llull.cat/catala/cultura/musica_cb_folk.cfm

<http://www.cervantesvirtual.com/obra-visor/las-emociones-y-la-musica/html/>

www.naciodigital.cat/osona/noticies/etiqueta/Obeses

<http://www.naciodigital.cat/osona/noticies/etiqueta/obeses/pagina2>

http://cultura.gencat.cat/web/.content/cultura_popular/05_documents_i_recursos/01_materials_didactics/requetetxec/Documents_requetetxec/arxiu/sd_rqtx_mestre_14.pdf

<http://www.rafaelbisquerra.com/ca/intelligencia-emocional.html>

<http://www.mediagraphic.com/pdfs/arcneu/ane-2010/ane103f.pdf>

<http://faros.hsjdbcn.org/ca/articulo/poder-musica-desenvolupament-emocional-cognitiu-nen>

<http://www.brioclasica.es/articles/Emociones.pdf>

<http://cantaenlallengua.blogspot.com.es/p/historia-del-rock-catala.html>

<http://www.auladeelena.com/p/proyecto-emocionario-musical.html>

<https://musicoterapiacemmariagrever.wordpress.com/2013/04/04/robert-zatorre-musica-el-sistema-nervios-plaer-i-emocions/>

<https://elsoniquetedelalma.wordpress.com/2015/01/13/>

<http://www.qmayor.com/neurociencia/musica-cerebro-y-emociones/>

<file:///C:/Users/Usuari/Downloads/Dialnet->

<InfluenciaDeLaMusicaEnLasEmocionesUnaBreveRevision-4766791.pdf>

<https://musicoterapiacemmariagrever.wordpress.com/category/musica-i-cervell/page/8/>

<http://www.gencat.cat/culturcat/portal/site/culturacatalana/menuitem.be2bc4cc4c5aec88f94a9710b0c0e1a0/index9cfd.html?vgnextoid=bb5bb080776d6210VgnVCM1000000b0c1e0aRCRD&vgnnextchannel=bb5bb080776d6210VgnVCM1000000b0c1e0aRCRD&vgnnextfmt=detall2&contentid=fa3ec5bdf1378210VgnVCM1000008d0c1e0aRCRD>

<http://www.biografiasyvidas.com/biografia/q/queen.htm>

<http://joancapafons.com/categoria/musica-i-cervell/page/6/>

<http://loquelasnotasesconden.blogspot.com.es/2012/12/el-instinto-musical-de-philip-ball.html>

16. AGRAÏMENTS

En primer lloc volia agrair a la meva mare i al meu pare per el seu suport i ajuda, i per aguantar tants nervis i tants dies angoixants i estressants.

També vull agrair a l'Arnau Tordera per haver-me concedit l'entrevista, pel bon tracte i les meravelloses reflexions.

Sobretot agrair al grup Obeses per la seva musica tant fascinant, plaent i inspiradora.

Agraeixo a la meva tutora XXXXX XXXXX XXXX el seu guiatge i seguiment durant tot el procés del TDR.

Volia agrair també a tots aquells i aquelles que han col·laborat amb el meu treball de recerca responent a l'enquesta.

En darrer lloc vull fer una menció molt especial a "El monstre de l'armari" *per ser a part d'un espai de gaudi i plaer, també l'incentiu del pensament i la reflexió acadèmica.*
(Arnau Tordera I)

Gràcies a tots .

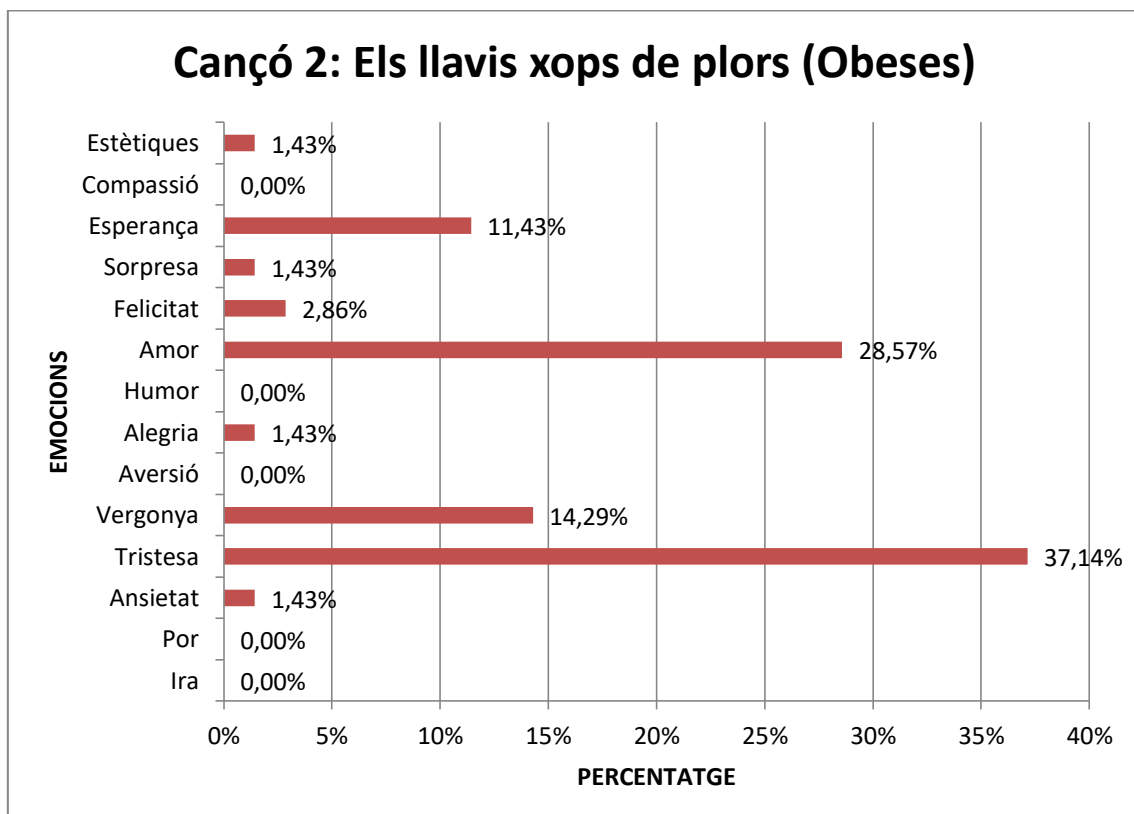
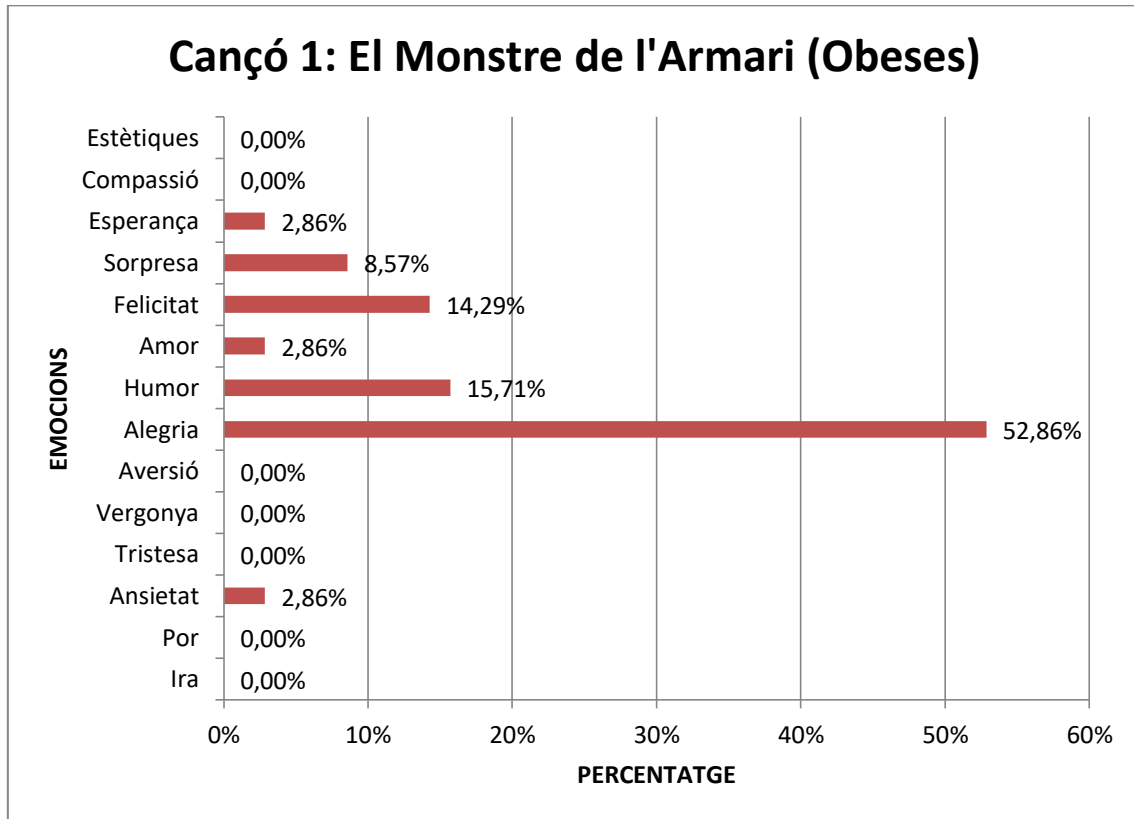
ANNEXOS

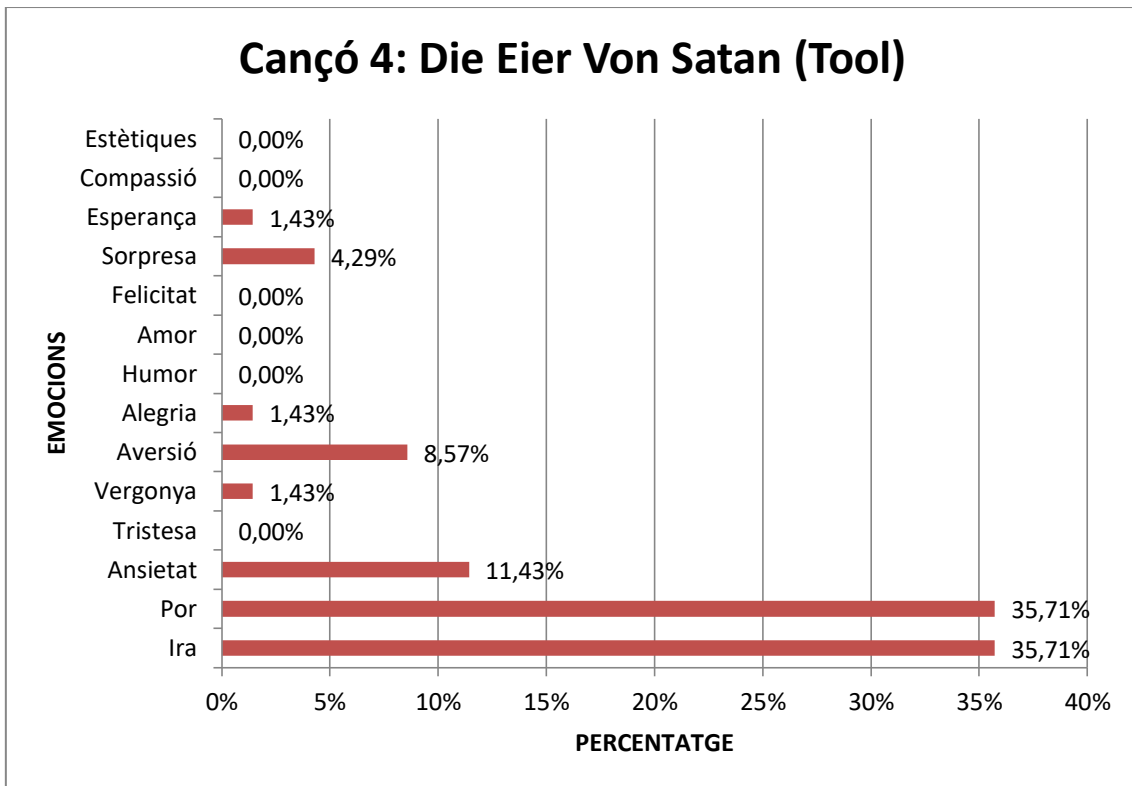
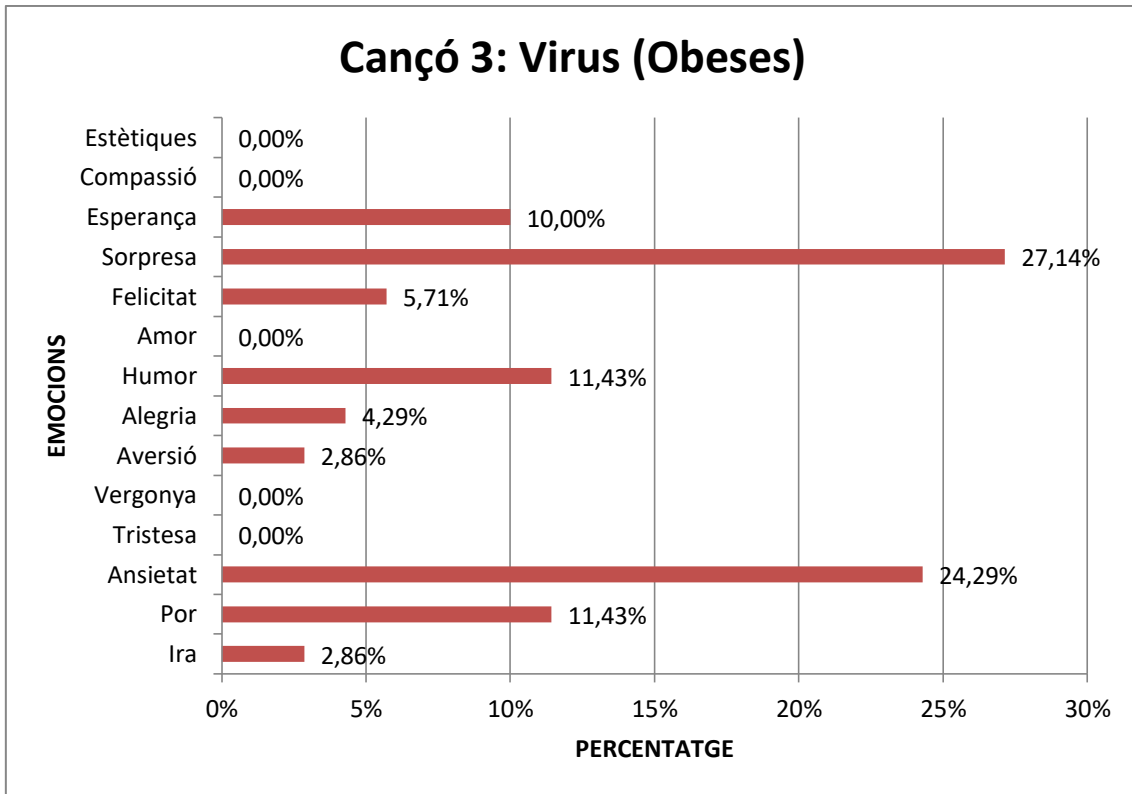
ANNEX 1 a USB Vídeo original "El monstre de l'Armarí"
Vídeo gravació en directe "El monstre de l'Armarí"

ANNEX 2 al USB Partitura de "El monstre de l'armari"

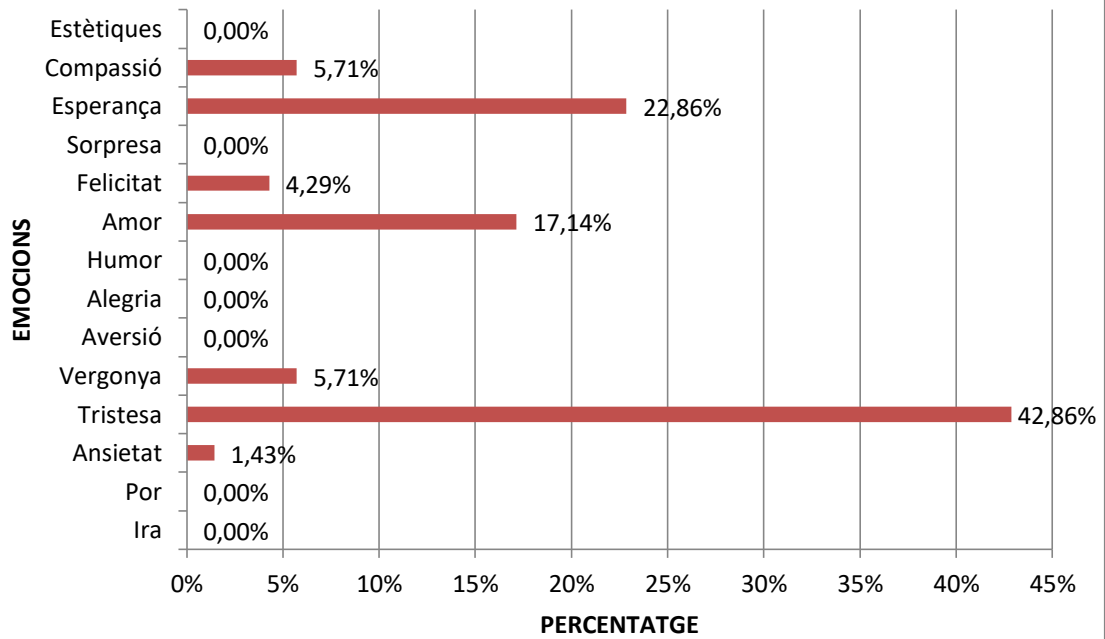
ANNEX 3 al USB Àudios de les cançons de la investigació

ANNEX 4 Gràfics detallats de la investigació

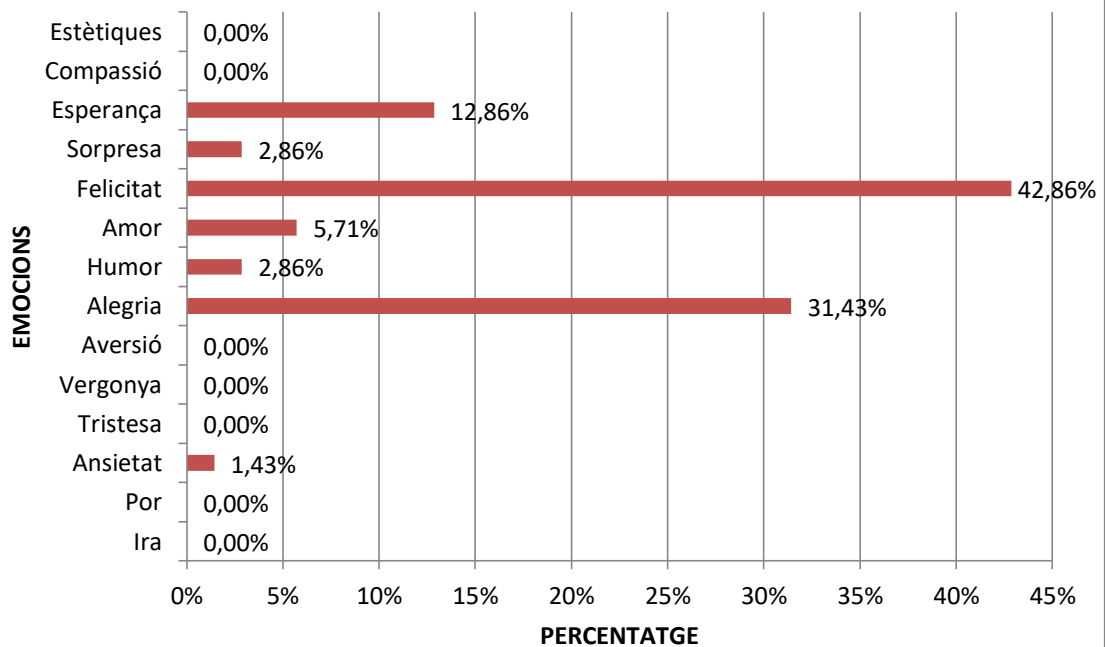

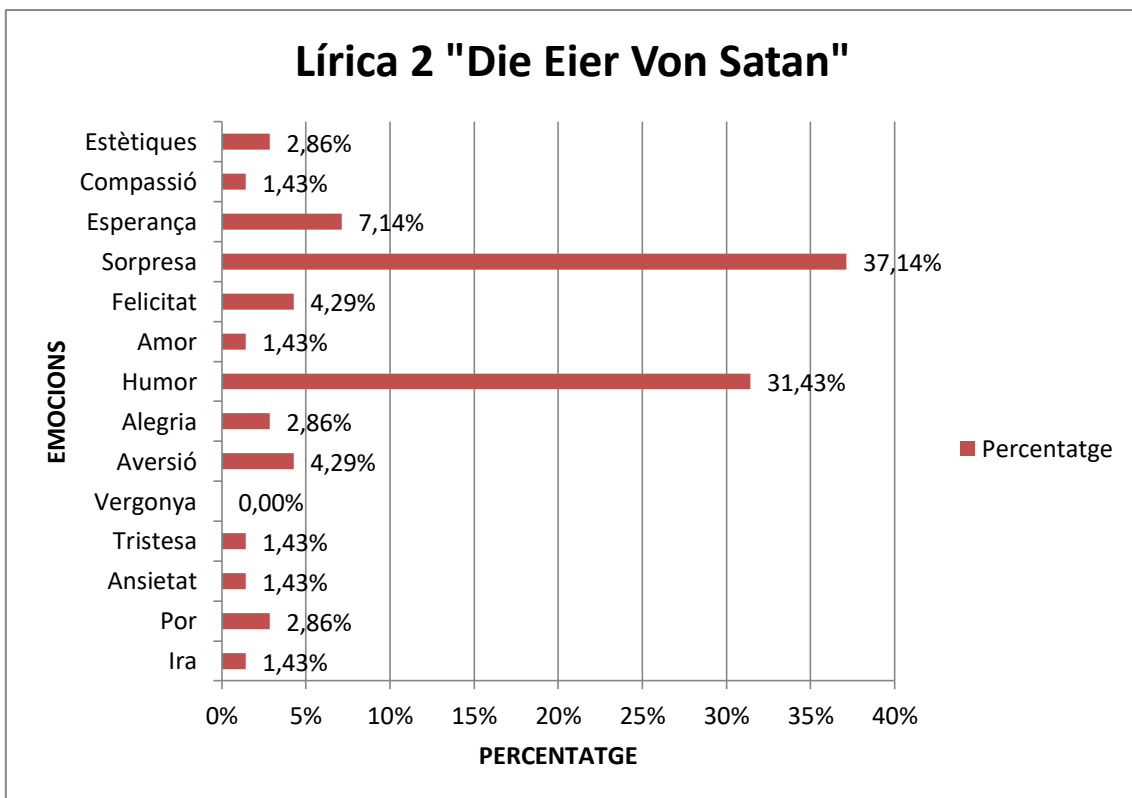
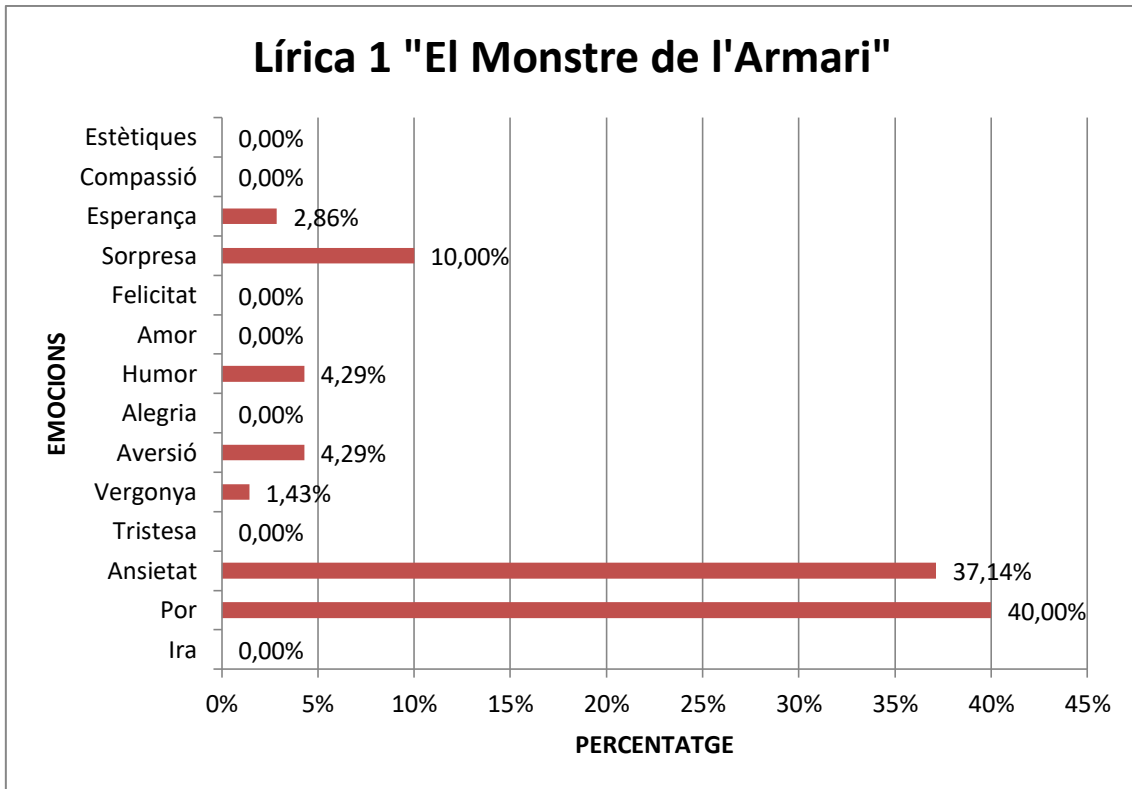

Cançó 5: Who wants to live forever (Queen)

Cançó 6: Don't stop me now (Queen)

ANNEX 5 al USB Àudio de l'entrevista a Arnau Tordera

ANNEX 6 Correus per concertar l'entrevista amb Arnau Tordera

per a arnau.tordera..., obesisme ▾

Hola,

Sóc [redacted] i començaré 2n de batxillerat. Per "culpa" del meu pare tota la família som uns apassionats Obesistes. Fins i tot la nostra gossa, la [redacted], ens va acompanyar a la gravació del videoclip "Ens hem alçat". Vam estar, entre molts d'altres concerts, a l'Auditori, a l'inici de la Gira Legendària i serem també al TNC per la Fi de la Gira.

Estic fent el treball de recerca de batxillerat. Després de donar-hi molts tombos i de buscar diversos temes, m'he decidit. La vostra cançó "El monstre de l'armari" em va inspirar. He pensat en la importància de les emocions que transmeten les cançons. A "El monstre de l'armari" la seva lletra em transmet emocions d'intriga, de por i de neguits. D'altra banda la seva melodia em transmet emocions d'alegria, felicitat i diversió. Tot i aquest contrast d'emocions que comporta la cançó, les emocions que primer captem són les de alegria i felicitat, és a dir, les de la melodia. Per això el meu plantejament ha estat comprovar amb un grup de persones la hipòtesi: percebem més les emocions que transmet la melodia abans que les que transmet la lletra. Alhora he fet recerca d'altres cançons de diversos intèrprets on succeeix el mateix, on les emocions de la melodia són diferents a les de la lletra.

La part teòrica fa referència a les emocions i els seus tipus, la teoria de la intel·ligència emocional, la història del pop – rock català i la vostra trajectòria com a grup (components, cançons, motivacions, referents, etc).

En aquesta part teòrica m'agradaria poder incloure-hi les vostres opinions i reflexions sobre el tema. Penso que em serien de gran utilitat per a poder reforçar el meu plantejament i hipòtesi.

Per a fer la part pràctica de comprovació de la hipòtesi, faré escoltar tres propostes de cançons a un grup de persones. Aquestes són les propostes:

- 1- Lletra del monstre i melodia de Die Eier Von Satan de Tool (<https://www.youtube.com/watch?v=hbZZKv4pMw>)
- 2- Lletra de "Ens hem alçat" amb la melodia del monstre.
- 3- Lletra i melodia originals del monstre.

A partir d'aquestes propostes, les persones haurien de respondre quin tipus d'emocions els ha transmès cada cançó. A continuació en faria una anàlisi de les dades per confirmar o refutar la meua hipòtesi.

Aquesta part la tenim pendent perquè estem a l'espera de la disponibilitat d'una amistat.

Per ajudar-me a donar pes a la meua part teòrica us volia fer la proposta de poder entrevistar-vos per a fer-vos algunes preguntes en relació als meus arguments i hipòtesi. Us agrairia moltíssim la vostra col·laboració en el meu treball de recerca de batxillerat titulat: El monstre de l'armari.

Espero impacient la vostra resposta, quan abans millor, ja que a l'institut em demanen que ho avanci abans de començar el curs perquè 2n de batxillerat requereix molta dedicació i estudi.

Moltes gràcies i espero que fins ben aviat!

El monstre de l'armari

Obeses Official <obesisme@gmail.com>

18 jul. ☆

per a usuari ▾

Benvolguda [redacted]

en primer lloc celebrem profundament que la nostra música pugui ser, a part d'un espai de gaudi i plaer, també l'incientiu del pensament i la reflexió acadèmica.

Serà, naturalment, un gran plaer ajudar-te en la confecció d'aquest treball i l'entrevista que ens demanes.

Obeses

...

per a Obeses ▾

18 jul. ☆

Ooooohhhh!!! Moltes gràcies!!
Aquesta setmana seré fora. Digueu-me vosaltres en quines dates us aniria bé per quedar i on.
Estic molt contenta i us ho agraeixo moltíssim.

[redacted]

[redacted]

...

per a Obeses ▾

27 jul. ☆

Hola de nou, ja he tornat!

Per part meva puc quedar quan a vosaltres us vagi bé. Digueu-me quan us aniria bé i a on i a veure si ho podem lligar.

Moltes gràcies nois! Estic molt contenta de l'oportunitat que m'heu donat.

per a Obeses ▾

7 ag. ☆

Bon dia!

Ja sé que esteu molt liats amb tots els concerts i assajos. Només volia assegurar-me que heu rebut el meu últim correu per tal de trobar una data per veure'ns.

Per part meva tinc disponibilitat total pel dia que us vagi bé. Per dir alguna cosa, la setmana del 22 d'agost o la del 29? Ja em direu alguna cosa.

Li ho vaig explicar a la tutora del meu treball de recerca i em va dir que seria un element important per donar pes al treball. Hem anat quedant amb ella al juliol i la propera trobada la tinc la primera setmana de setembre.

Esperant la vostra resposta,

Moltes gràciees!

Arnau Tordera <arnau.tordera.prat@gmail.com>

7 ag. ☆

per a usuari ▾

Hola [redacted] aquesta setmana mireu de trobar un dia per solucionar-ho.

El dia 7 ag. 2016 19:53, [redacted] va escriure:

...

Arnau Tordera <arnau.tordera.prat@gmail.com>

12 ag. ☆

per a usuari ▾

Hola [redacted]

com estàs? Mira, t'explico la situació d'Obeses ara mateix. Estem treballant intensament en un musical sobre Verdaguier, preparant una actuació especial per la Diada i preparant el concert de fi de gira, o sigui que realment tenim un agost molt atapeït. Com ho veuries si ens trobéssim a final de setembre?

...

per a Arnau ▾

12 ag. ☆

Hola Arnau,

Uf! Realment esteu molt liats amb tanta feina. Quina agenda més plena de projectes! Estic intrigada per la vostra actuació especial per la Diada, ara ja M'EMOCIONA moltíssim. Estic segura que em fareu un foradet a la vostra agenda per finals de setembre. Per a mi és realment important! Passada la Diada us enviaré un correu de nou.

Confio en vosaltres i us agraeixo molt la vostra participació!

Moltes gràcies, en veiem aviat!

[redacted]

El monstre de l'armari

Arnau Tordera <arnau.tordera.prat@gmail.com>

12 ag. ☆

per a usuari ▾

Fantàstic, doncs si et sembla bé, després de l'11 m'escris i coordinem el dia per fer l'entrevista.

Gràcies a tu!

[Redacted]

15 set. ☆

per a Arnau ▾

Bona tarda Arnau Tordera !!

Tal com vam quedar, et faig aquest correu per a recordar-te la nostra trobada.

Hem anat seguint totes les vostres participacions i actuacions en diversos actes: fantàstica la vostra versió de "Venim del Nord, venim de sud" a l'Acte Institucional de la Diada, la col.laboració a la presentació de la temporada al TNC i de ben segur que la inauguració avui del curs acadèmic de l'ESMUC també genial!

Estic molt contenta que m'hagis concedit poder entrevistar-vos per al meu treball de recerca. L'he de presentar a mitjans d'octubre, i ara que hem començat el curs el temps vola.

Si em dius la data, jo m'organitzo.

Espero impacient la vostra resposta.

Gràcies Arnau!

[Redacted]

Arnau Tordera

19 set. ☆

per a usuari ▾

[Redacted]

gràcies per la paciència. A veure, si fos al llarg d'aquesta setmana a tu et seria possible? Podria ser a algun lloc [Redacted]? En quins horaris t'aniria millor?

Si em resols aquests dubtes, busco un forat per fer-la.

[Redacted]

19 set. ☆

per a Arnau ▾

Bones Arnau!

Al migdia acabo l'insti a les 14:45.

La meua setmana:

-Dimarts tinc anglès de 19:00 a 20:30

-Dimecres i dijous pot ser a l'hora que tu vulguis.

-Divendres tinc anglès fins les 17:45

-Dissabte i diumenge quan vulguis.

Però em puc organitzar quan a tu et vagi bé, encara que jo tingui anglès.

Puc venir allà on et vagi bé a tu.

Tu digues-me el dia, l'hora i el lloc.

Gràcies,

[Redacted]

El dia 19 set. 2016 01:40, "Arnau Tordera" <arnau.tordera.prat@gmail.com> va escriure:

...

Arnau Tordera

19 set. ☆

per a usuari ▾

Hola [Redacted]

et semblaria bé fer l'entrevista el divendres a les 19h?

Podria ser a un lloc del [Redacted] que es diu [Redacted] que és prou gran i sempre hi ha lloc.

És aquest [Redacted]

A veure si et va bé.

El monstre de l'armari

Arnau Tordera

per a usuari ▾

19 set. ☆

Disculpa un dubte, l'entrevista vols fer-la a mi o amb algú més del grup?

per a Arnau ▾

19 set. ☆

Hola Arnau !
L'entrevista ja em va bé fer-la amb tu com a representant d'Obeses.
Això sí, el dia del concert em voldré fer una foto amb tots!
Perfecte el divendres a les 19 h al [redacted]

Ens veiem divendres,

[redacted]

El dia 19 set. 2016 19:12, "Arnau Tordera" <arnau.tordera.prat@gmail.com> va escriure:

Arnau Tordera

per a usuari ▾

19 set. ☆

Perfecte, fins divendres doncs.